

Flugfiske i Norden

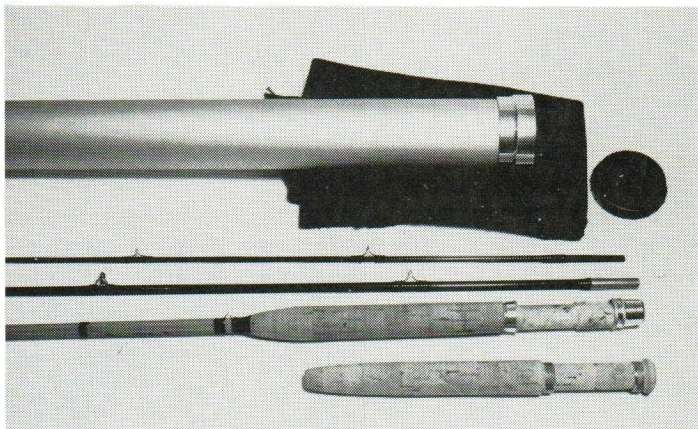

En egen flugfiskesjö Atlantlaxen
Byske älv Fiske med spent spinner

Boströms Carbo Cane Rod "Rackelhanen"

och

Den idealiska Vadarstaven

Efter 8 års utvecklings- och testarbete släpper vi äntligen ut flugspönas flugspö på marknaden! Spöt är utvecklat för nordiskt flugfiske och tillverkat av flugfiskare för flugfiskare. "Rackelhanen" är spöt som verkligen klarar alla fiskesituationer!

Finns i tre modeller, alla 10 fot långa: **Nr 1** (klass 4–5–6) **pris 1950:– kr**; **nr 2** (klass 5–6–7) **pris 2050:– kr**; **nr 3** (klass 6–7–8) **pris 2150:– kr**. I priserna ingår ett extra handtag med slideringar till carbo-delen. Nickelsil-verholk mellan cane- och carbo-delen.

Levereras med aluminiumtub.

OBS! 1–3 månaders leveranstid.

För närmare information, kontakta oss!

Du får vår 150-sidiga vinterkatalog om du sänder in 10:– kr med brev eller via postgiro 444 63 59-4. Den summan drar vi av vid första order över 100:–.

Vadarstaven, som är den idealiska lösningen!

Tillverkad i bruneloxerade aluminiumrör. 5-delad – sätter ihop sig själv blixtnabbt, när den tas ur hölstret! Halkfritt, greppvänligt handtag. Nedersta sektionen ljuddämpad!

Finns i två längder: nr 1, 120 cm, lämplig för personer med en kropps-längd upp till 170 cm och nr 2, 140 cm, lämplig till personer över 170 cm.

Pris, inklusive hölster av konstläder, **270:– kronor**.

REVOLUTION heter Masterlines nya succélinan.

Den lever upp till alla tänkbare önskemål:

- * Den har god hållbarhet.
- * Den har mycket låg friktion, och skjuter därför bra.
- * Den levereras med fabriksmonterad backing.
- * Flytlinorna levereras med Line Cleaner, undermedlet som gör att linorna skjuter som reptiler genom ringarna. Neutral Density (intermediate) linorna levereras med Leader sink, liksom också Medium Sink och Ultra Fast Sink.
- * Trots alla ovanstående fördelar kostar linorna mycket mindre än de flesta.

REVOLUTION FLOATING.

Färg: Gulbrun. Levereras med Line Cleaner.

DT4–9 och WF5–9, längd 25 m med 50 yds 20 lb backing monterad. Pris 198:00.
DT10–11 och WF 10, längd 32 m med 75 yds 30 lb backing monterad. Pris 214:00.

REVOLUTION NEUTRAL DENSITY.

Färg: Rödbrun. Detta är en lina som sjunker mycket, mycket sakta om den prepareras med medföljande Leader Sink. Den kan användas som flytlinan om den prepareras med Line Cleaner el. motsv. I de tyngre klasserna en mycket omtyckt lina för laxfiske. Levereras med Leader Sink.

DT4–9 och WF5–9, längd 25 m med 50 yds 20 lb backing monterad. Pris 198:00.
DT10–11 och WF10–11, längd 32 m med 75 yds 30 lb backing monterad. Pris 214:00.

REVOLUTION MEDIUM SINK.

Färg: Mörkgrön. Levereras med Leader sink.

DT5–9 och WF6–9, längd 25 m med 50 yds 20 lb backing monterad. Pris 198:00.
DT10–11 och WF10–11, längd 32 m med 75 yds 30 lb backing monterad. Pris 214:00.

REVOLUTION ULTRA FAST SINK.

Färg: Svart. Levereras med Leader sink.

En verklig snabbsjunkare för Dig som vill ner på djupet.

DT7–9 och WF7–9, längd 25 m med 50 yds 20 lb backing monterad. Pris 198:00.
DT10–11 och WF10–11, längd 32 m med 75 yds 30 lb backing monterad. Pris 214:00.

REVOLUTION ULTRA FAST SINK HEAVYWEIGHT.

Detta är en speciell lina för de verkligt kraftiga kolfiberspöna. Den finns endast i denna enda linklass som inte är angiven i AFTM-nummer. Kolfiberspön i klass 12–15 anges av fabrikanten som lämpliga redskap att hantera denna tungviktslina. Den är 32 m lång och monterad med 75 yds 30 lb backing. Levereras med Leader sink. Pris 268:00.

Fråga hos din Sporthandlare efter ovanstående linor eller kontakta oss direkt:

Fly-Dressing

Box 2003, 561 02 Huskvarna, Tel 036/13 41 97

Ett eget flugfiskevatten

Genom brev och telefonsamtal från FiN:s läsare får jag ständig påminnelse om hur allt fler flugfiskare känner sig som främmande fåglar i de stora fiskeklubbarna, och hur allt fler söker sig samman i smågrupper för att arrendera egna vatten där man själv kan bestämma isättnings- och fångstpolitik – för oftast handlar det om småsjöar med regnbågsfiske. Man skapar helt enkelt samma fiske som de stora klubbarna redan erbjuder, men man gör det till ett fiske på sina egna villkor.

Många anser säkert det vara ett tveksamt snobberi, att på det här sättet skapa nya vatten, där endast en utvald liten skara medlemmar har tillfälle att fiska, även om man gör det för att erhålla ett kvalitativt bättre fiske på sportslig grund.

Det där sista – på sportslig grund – är ganska farligt att skriva, speciellt som jag försöker visa på ett sådant exempel i artikeln "Näckrossjön" i det här numret av FiN. Det är nämligen ett fiske, vilket helt baserar sig på tillgången av båt – eller flytring! Med andra ord det flytetyg, som tycks ha retat galla på stora grupper av vår tidnings läsare, och ett flytetyg som man absolut inte vill se vid våra nordiska vatten. Att då kalla det hela ett "kvalitetsfiske på sportslig grund" är taktiskt sett inte särskilt klokt av en redaktör, som bör vara rädd om sina läsare...

Jag tar ändå risken, eftersom jag menar att det sportsliga aldrig beror på redskapet i sig, utan på människan bakom redskapet, och eftersom jag ser en stor, outnyttjad resurs i alla de småvatten, vilka liksom den småländska Näckrossjön helt ligger i träda. I Sverige har vi idag ett fiske baserat på put and take sedan många år, och även om många rynkar på näsan åt det begreppet, så vet vi samtidigt, att det för många är det enda fiske-

alternativ som erbjuds på hemmaplan. Själv fiskar jag gärna regnbåge, och jag gör det, eftersom jag tycker den är en utomordentligt trevlig flugfisk. Den är vakvilig och erbjuder ett ytnära fiske nära nog hela säsongen.

Men jag är kräsen nog att vilja ha ett fiske efter regnbåge, som uppför sig "normalt". Regnbåge, som har hunnit akklimatisera sig och fått kondition, och som därför inte längre okritiskt hugger varje serverad fluga. Jag är också i stort behov av tillgång till närvatten för mitt vardagsfiske.

Det finns en tendens idag att regnbågen baktalas av en del flugfiskare. Men känner man dem lite mer på pulsen, så visar det sig ofta, att det egentligen inte är regnbågen som sådan man förtalar, utan mer det regnbågsfiske man erbjuder i de stora klubbarnas regi. Jag har också upplevt, hur de som tidigare föraktfullt kallat regnbågen "broilerfisk", efter att ha fiskat "mina regnbågar" med ohöljd glädje konstaterat att "sådan fisk har vi aldrig någonsin fått förut. Det här är ju faktiskt en liten lax". Och då kan de ändå ha fiskat regnbåge i många år...

När det nu finns mängder av Näckrossjöar, och när det finns många flugfiskare, som inte längre vill acceptera klubbgolens nyinsatta, fenskadade fiskar, så borde de små fiskesällskapen med egna arrenderade vatten vara en tilltalande tanke. För många består annars flugfiskeåret endast av några korta semesterveckor. Något hemmafiske finns inte. I varje fall inte om vi ställer anständiga krav på det.

Gunnar Johnson

Flugfiske i Norden NR 2 apr 1984

INNEHÅLL:

Näckrossjön.....	sid 4	Stora torrflugor.....	sid 28
Flugbindarspecial	sid 10	Tänkt och tyckt	sid 30
Nyheter i Mörrum	sid 12	Vargån	sid 32
Livet i strömmen	sid 13	Flugfiskarens fåglar	sid 34
Laxfiskets när, var, hur.....	sid 16	Bokbiten	sid 38
Atlantlaxen	sid 20	Nytt på marknaden	sid 40
Vad händer med Norges lax?	sid 22	Fiske med spent spinner	sid 44
Bind en hår-Matuka	sid 23	Köp, byt och sälj	sid 46
Byske älv – pärla i norr.....	sid 24	Tankar på strandkanten	sid 47

Catch and release...
(Foto: Hans Petter Bogen)

Näckros-sjön

*Berättelsen om hur en "värdelös"
sjö blev ett fint närvatten.*

Av Gunnar Johnson

Foto: Jan Å Fritzson

Tillsammans med några kamrater arrenderar jag en liten smålandssjö – en riktig pärla på tio hektar.

Det kanske inte låter så märkligt, men det underliga är, att den här sjön, som ligger "strategiskt" till i närheten av ett par större samhällen, fått vara i fred för fiskeklubbarna på dessa orter under alla år. Sjön har endast två ägare, och att komma överens med dem var inga svårigheter. Nej, orsaken till att sjön varit ointressant för klubbarna är helt enkelt den, att stränderna växer igen mycket kraftigt en bit in på sommaren. Den är med andra ord omöjlig att fiska från land.

Det är en mycket produktiv sjö – men har god vattenkvalitet – och därmed ett rikt insektsliv med våldsamma kläckningar nära nog under hela säsongen. Det börjar med fjädermyg-

gor och dagsländor, där den stora sjö-sandsländans kläckning och svärmning är en av höjdpunkterna, och fortsätter sedan med nattsländor, för att inte glömma de dagar flygmyrorna är i luften – och på vattnet. Därtill kommer mängder av flicksländor, harkrankar, corixor och annat fiskgödis. Med andra ord ett flugfiskeparadis.

De klubbar, som tidigare kikat på sjön, har visserligen sett dess fördelar, men också tyvärr konstaterat att den var ofiskbar. Några hundra meter strand försvinner på grund av en sommarstugetomt, men i övrigt är allt vatten fritt för fiske. Det stora problemet är alltså det 10–20 meter breda vass- och näckrosbälte, som omger hela sjön, fränsett några korta partier där ett berg stupar lodrätt ner i vattnet. Det finns en enda brygga i sjön –

och den är också enda platsen det går att fiska från, så representanterna för fiskeklubbarna, som var och kikade – tackade för titten och försvann...

Flytring

Varför då presentera den här sjön och vårt fiske där? Jo, helt enkelt därför att det finns hundratals – för att inte säga tusentals – liknande sjöar
forts på nästa uppslag

Från flytringen kan vi fiska av de vass- och näckrosbälten, där fisken går och äter sig i kondition – partier som är omöjliga att nå från land.

Småsjöarna, som är "värdelösa" för den stora föreningen, kan bli eldoradon för den lilla flugfiskeklubben

forts från föregående uppslag

runt våra samhällen. Det är sjöar, vilka liksom den här inte anses vara värdefulla, eftersom man inte kan fiska dem från land. Skogen är i vägen för flugfiskarens bakkast, men inte heller spinnfiskaren är intresserad, eftersom sjöarna oftast är omgivna av gungflyn, eller – som i fallet med vår sjö – har breda växtbälten utanför stränderna. Även om man mot förmodan skulle få ut flugan eller spinnaren på öppet vatten och lyckas kroka en fisk, så kan man ändå aldrig landa den genom alla "grönsakerna". Hela tiden utgår man nämligen från att fisket ska ske från land. Att köpa ett tiotal båtar, eller fler, tar alltför hårt på en redan ansträngd klubbkassa. De pengar som finns ska användas till fiskinköp. Och därmed basta!

Men om Berget inte kan komma till Muhammed, så får väl Muhammed komma till Berget – eller om det nu var tvärtom – resonerade de tolv entusiaster, som såg sjöns resurser – och bildade Lillsjöns Fiskesällskap. Kan vi inte fiska från stranden och ut i sjön, så får vi i stället fiska från sjön och in mot stranden!

Lösningen heter naturligtvis flytring eller båt. Av de senare finns ett par, som vi får disponera av markägaren, och i övrigt fiskar vi från flytring. Här har vi funnit en resurs – en oas för hemmafisket – som andra fiskare också sett, men gått förbi, eftersom de inte förstått att sjön varit en potentiell möjlighet. Liknande sjöar finns i mängd över hela vårt land – de ligger bara och väntar på oss!

Medlemmarna i Lillsjöns Fiskesällskap satsade 200 kronor var för att realisera sin idé. Sedan arrendet var betalt, så fanns det över 2000 kronor i kassan att köpa regnbåge för det första året. Efter kontakt med länets fiskerikonsulent, Birger Almér, gjordes en kraftig insats för att med nät och ryssjor fiska ut gädda vid leken i början av säsongen. Resultatet blev ett 90-tal gäddor i vikter upp till strax över 8 kilo. I maj sattes hela årsinköpet av regnbåge i sjön. Tanken var nämligen att fiska försiktigt under försommaren, för att ge den nyinsatta fisken chans att akklimatisera sig. Varje medlem fick samtidigt en "årskvot" på sju regnbågar. Sedan var det hans sak, om han ville ge sig ut och fånga dem dagen efter "premiären", eller om han – eller hon, för vi har också en fiskande tjej i gruppen – ville spara sina fiskar till eftersommar och höst, då de vuxit sig i god kondition, men också hunnit förvildas, så att de uppträder som "riktiga" fiskar gör i ett naturbestånd. Jag behöver väl inte berätta, att vi alla valde att "spara" fiskarna...

Det kunde vi göra, eftersom vi är en liten grupp medlemmar med samma grundinställning. Valet var gjort redan från början. Det var ju därför vi tillsammans arrenderade den lilla sjön. Vi var alla missnöjda med den politik, som måste föras i de stora klubbarna. Där finns så många medlemmar med olika syn på sitt fiske, att det helt enkelt är omöjligt att bedriva ett fiske efter de principer vi själva vill följa. Vårt första fiske för säsongen

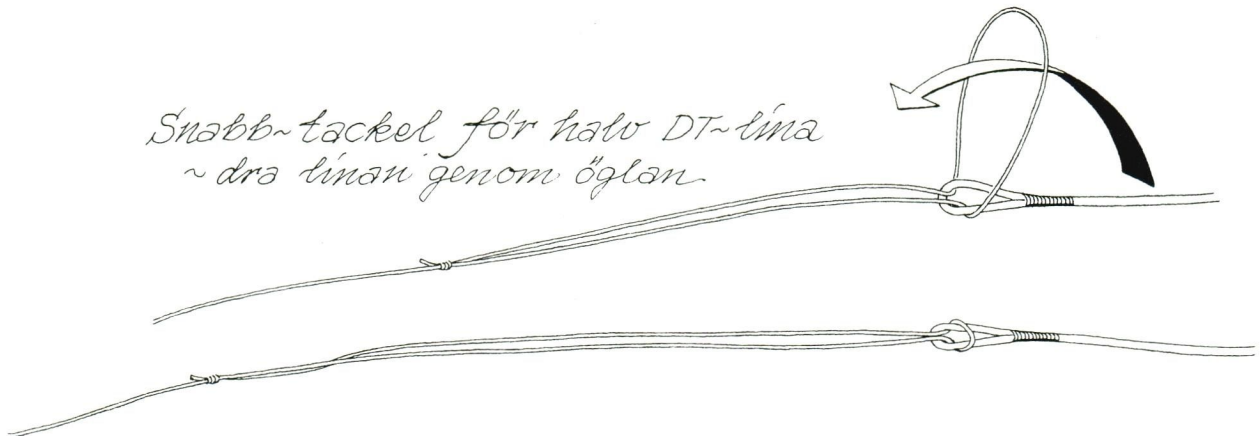
står alltså i bjärt kontrast till premiärfisket vid den lilla göl, som sedan flera år arrenderas av den "ordinarie" fiskeklubben på orten – liksom på de flesta andra orter runt om i vårt land. Tivolistämningen vid sådana vatten är alltför välkänd för att egentligen behöva beskrivas; merparten av fisken dras upp redan första dagarna – regnbågar, som knappast gör skäl för namnet, men som kunde ha gett ett bra fiske längre fram på säsongen – om de bara fått chansen att visa vad de kan bjuda på...

"Ekonomiska föreningar"

Situationen är likartad i stora delar av vårt land. Sverige har ju satsat på put and take-sjöar sedan många år, och gjort det i en helt annan utsträckning än våra grannländer. De som sköter utsättningarna har också varit tvungna att lyssna till de högröstade grupper, vilka "vill ha fisk meddetsamma" – med känt resultat. En klubbstyrelse, som inte följer den uppmaningen, blir inte långvarig på sin post.

I ledaren i FiN nr 4/83 tog jag mig för att kalla de flesta klubbar i Sverige för sitt rätta namn. Jag påstod att de endast var "ekonomiska föreningar för gemensamt inköp och utsättande av fisk". Det är ganska hårda ord, men även om jag sedan många år varit – och fortfarande är – medlem i ett par större fiskeklubbar, så anser jag

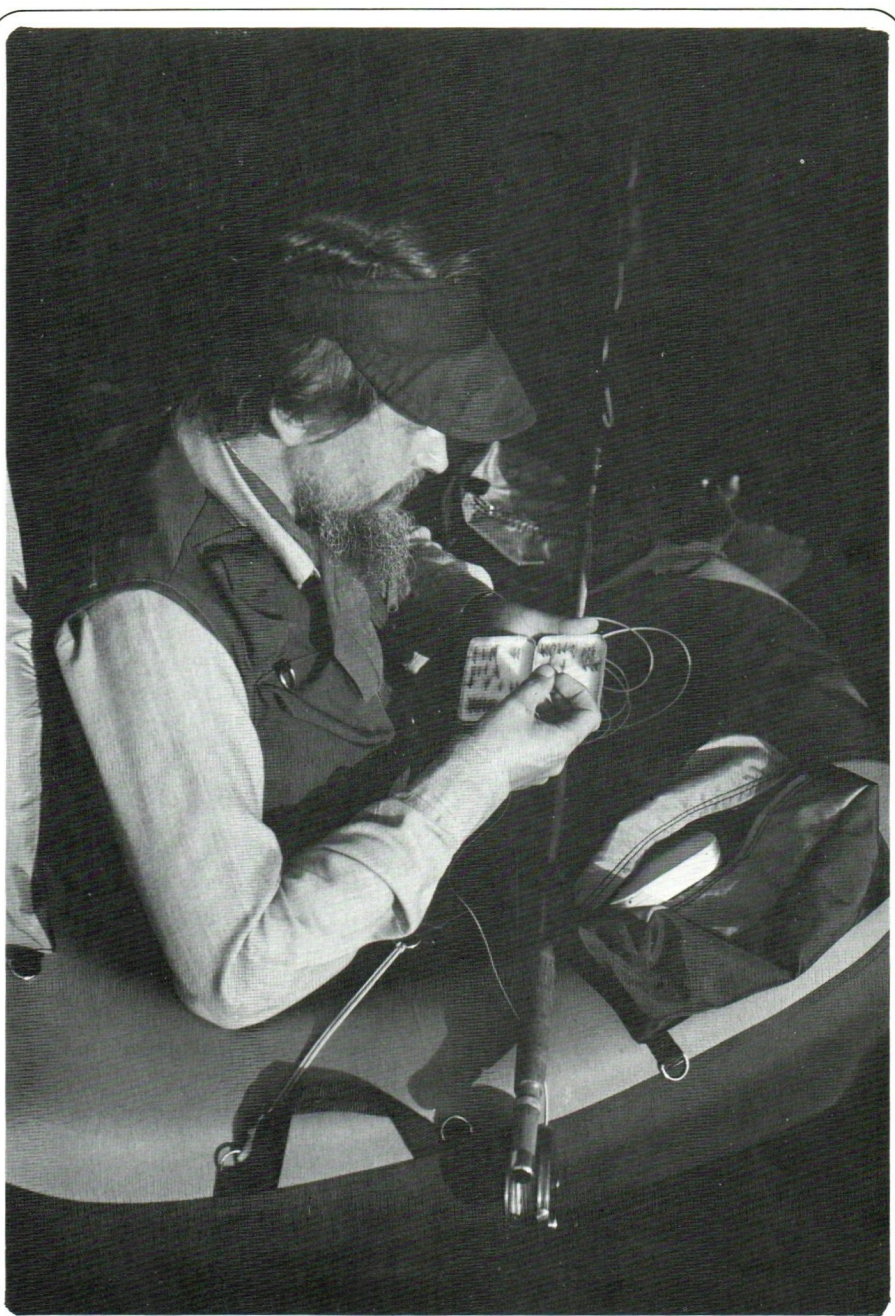
*Snabb-tackel för halv DT-lina
~ dra linan genom öglan*

att de senaste åren allt mer bekräftat vart klubbarna är på väg. Samtidigt ska man komma ihåg, att klubbarna hjälper många människor till en rekreation och ett fiske, som stora grupper fiskare är helt tillfreds med. Det är ju därför den här utsättnings- och fångstpolicyen kan fortgå år efter år. Inget fel i det – låt dessa människor ha det fiske de önskar och är nöjda med. Men kom ihåg, att i stora "mixade" klubbar kan aldrig en minoritet av flugfiskande medlemmar med andra utplanteringsideal göra sig hörda. Det ligger i klubbarnas uppbyggnad kring den demokratiska principen: varje medlem – en röst. Det är en god princip, och den ska vi inte ändra på. Samtidigt ska vi komma ihåg, att för många andra klubbmedlemmar framstår krav på förlängda fredningstider efter en utsättning, eller andra för fisket kvalitetshöjande åtgärder, som försök till snobberi och "besserwiseri" från flugfiskarnas sida. Det bästa alternativet för *alla parter* kan därför vara en utbrytning, där flugfiskarna skaffar sig egna småvatten. Precis som vi har gjort i Lillsjöns Fiske-sällskap!.

Sektioner i moderklubbarna

Detta betyder inte att vi med nödvändighet ska bryta med moderklubbarna. Tvärtom är det min absoluta övertygelse, att vi med våra småvatten kan visa på ett så pass mycket bättre fiske, att vi efter några år kan få moderklubbarna att följa vårt exempel. Det säger jag med erfarenhet också från arbete utfört i Bodafors Fiskevårdssällskaps regi, liksom med erfarenhet från den politik som förs av Sävsjö Fiskeklubb, där jag också är medlem. Sävsjöklubben har tre olika sjöar, och bedriver sin verksamhet så, att sedan en sjö fått ny fisk, avstängs den för fiske under en månads lång period. Under denna tid fiskar de cirka 100 medlemmarna i de två övriga sjöarna. Därefter sätts fisk i ett av de andra vatten, och det första öppnas igen, och så vidare. Med andra ord en form av "växelbruk", där varje vatten får vila efter en isättning. Sävsjöklubbens styrelse har med denna åtgärd visat ett stort och fint ansvar gentemot sina medlemmar, och man har gjort det till kostnaden av extra vatten. Andra klubbar är inte lika framsyna, och för dem som bor på orter med en enda dominerande fiskeklubb utan intresse att höja kvaliteten på

Flugvalet kan vara nog så knepigt, men ofta lönar det sig bättre att behålla flugan och istället helt enkelt byta lina.

fisk och fiske, finns det bara en väg att gå – den som vi valt i Lillsjöns Fiske-sällskap.

Det finns mängder av småsjöar av samma slag som Lillsjön. De är värdelösa för de stora klubbarna, eftersom det är förenat med mycket stora kostnader att göra dem fiskbara från land, och eftersom det är allt för dyrt att inköpa det antal båtar som skulle fordras för att erbjuda medlemmarna fiske ute på de öppna vattenytorna. De här småsjöarna har därför inget stort "marknadsvärde", och kan arrenderas till blygsamma kostnader av en liten grupp flugfiskare med begränsad ekonomi. Men bäst av allt:

fisket i dem kan bedrivas av flugfiskare – på flugfiskares villkor!

Regnbågens skafferi

I vår egen sjö har några av medlemmarna valt att fiska från de få båtar vi disponerar, medan andra valt att fiska från flytring. Gemensamt för oss är att vi fiskar, dels ute på sjön, dels utifrån sjön och in mot vass- och näckrosbältena. Samma växtbälten, som av alla tidigare ansetts förhindra allt fiske i sjön, men som i själva verket är en av dess största tillgångar. De

forts på nästa sida

De regnbågar, som fått chansen att växa till sig och "förvildas", kan bjuda på rejäl sport, när de sitter på kroken...

forts. från föreg. sida

här bältena är nämligen rena skafferierna för våra hungriga regnbågar. Det är här de växer sig i kondition och kan ge oss en sport av helt andra dimensioner än samma fisk satt i det ordinarie klubbvattnet. För dels får de

flesta av våra regnbågar gå över till nästa säsong, och dels går de i ett mycket näringsrikt vatten – och de går där ostörda och äter av överflödet på ett sätt, som skapar en helt annan och mycket mer selektiv fisk än vad ett vanligt klubbvatten brukar kunna erbjuda.

Genom att sätta regnbåge från halvkilostorlek och uppåt, så har predationen från gäddan inte varit något större problem. Det har inte heller mörten varit – något vi från början var rädda för. Mörten konkurrerar ju till en stor del med regnbågen om samma föda. Men genom att sjön är mycket produktiv, så tycks det finnas plats för båda fiskarterna att leva sida vid sida. Regnbågen visar i alla fall god kvalitet, och har bara blivit större och starkare allt efter som säsongen framskridit. Några av dem har till och med försökt sig på att äta av mörten, något som kan bjuda på överraskningar till nästa års fiske. Men utöver att regnbågen växer till sig, och samtidigt blir mer svårflirtad, så ökar kondition och kvalitet sett ur alla synpunkter. Fisken är blank och fin, den har hela fenor – och de fiskar vi väljer att be-

I en renodlad flugfiskeklubb är det lättare att införa regler kring fisket. Den här lilla regnbågen får gå tillbaka...

Det finns massor av "Näckros"-sjöar där man kan skapa ett förnämligt regnbågsfiske från flytring

hålla har orangerött kött och är en delikatess på bordet...

Förlängd säsong

Det är viktigt att ordna några bra istignings- och landningsplatser längs stränderna, eftersom just dessa manövrar är de enda som kan betecknas som "farliga" – eller i varje fall riskfyllda – i flytringssammanhang. Det är med andra ord svårt att kliva i och ur en flytring vid en hög strandbrink. Botten bör vara långgrund, och man ska ta bort alla stenar och trädrotter, som man annars lätt kan snubbla över eller trassla in simfenorna i. Likaså ska man redan från början lära sig att gå baklänges, då man tar sig i och ur vattnet – annars lär man sig det ändå, men på ett något obehagligt sätt. Man kan helt enkelt inte säkert förflytta sig framlänges med fenor på fötterna...

Jag har fiskat från flytring ett par säsonger nu, och till och med så sent som i oktober månad, veckorna innan den första isen lagt sig. Men med varma kläder under vadarna (i fiberpals eller vadderad skidoverall) håller man värmen förvånansvärt bra. Faktiskt bättre än då man står uppe på stranden. Detta, tillsammans med att vattnet ligger lättillgängligt, har bidragit till att förlänga min säsong med några tacksamma veckor.

En flytringssjö bör inte vara allt för stor. Det är jobbigt att "trampa runt" över långa transportsträckor. Själv sitter jag upp i ringen och "cyklar" baklänges, då jag förflyttar mig kortare sträckor. Vill jag däremot transportera mig tvärs över sjön, så sjunker jag ner på rygg i liggande ställning och pendlar upp och ner med simfenorna på samma sätt som då man crawlar.

Vårt fiske sker alltså ute på sjön, eller utifrån sjön och in mot eller parallellt med vassar och näckroskanter. Den moderna "kantiga" flytringen är förvånansvärt stabil, och man får sällan svallvågor runt ringen vid normala kastavstånd – och normalt är sällan mycket mer än 10 meter – eftersom man kommer nära fisken i flytring. Man blir också snabbare med spöet, eftersom man aldrig behöver släppa det för att "ta ett tag med årorna",

som kamraterna i båten måste göra. Den detaljen sköter man ju automatiskt med fötterna. Med rätt teknik kan man till exempel följa en regnbåge som går och vakar på linje i sjön – eller genskjuta den. Vem kan göra det från stranden – eller ens från båt...?

Byt lina istället för flyga

Flugmönster för flytringsfiske skiljer sig inte från flugor vid övrigt sjöfiske efter regnbåge. En sak har emellertid flytringsfisket lärt mig: i vanliga fall väljer man ofta att byta flyga, om man inte får kontakt med fisk, och hoppas att ett annat mönster ska göra tricket. Fisket från flytring ute på de öppna ytorna har emellertid visat att det istället oftast *lönar sig betydligt bättre att byta lina*. Det har flera gånger hänt, att jag genast fått kontakt med fisk efter ett sådant linbyte, trots att jag använt samma flyga. Det har helt enkelt varit fråga om att finna fiskens nivå i vattnet den aktuella dagen – eller timmen på dagen. Hur många av oss byter inte ut vårfiskets sjunklina eller sinktip, för att med en behaglig suck konstatera "att nu är det äntligen flytlinedags" och låter sedan flytlinan sitta kvar säsongen igenom – oavsett om det är den rätta linan för dagen eller inte. Vid mitt sjöfiske har jag därför alltid alternativa linor med mig, för att snabbt kunna skifta allt efter vad situationen kräver. Det här har jag också lagt märke till hos en mycket duktig sjöflugfiskare i mitt fiskegäng, Roger Wigstrand, som alltid har kontakt med fisk just därför att han med alternativa linor *söker upp* fisken, medan andra envisas med att fiska flytlinan – oavsett vad omständigheterna kräver.

Det är svårt att ha med reservspolar och tackla om ett långt spö sittande i en flytring. För att nå de sista ringarna uppe mot toppögla, måste man doppa rulle och handtag långt ner i vattnet, och hela tiden har man en känsla av att man håller på att knäcka spöet genom att hantera det i den tunna toppdelen. Armarna vill inte riktigt räcka till...

Eftersom kastlängderna vid flytringsfiske sällan är särskilt långa, så

har jag valt att dela DT-linor på mitten och försett dem med en sydd ögla i den avklippta änden. Sedan förser jag också backingen med en drygt decimeterlång ögla. När jag vill byta lina, så drar jag helt enkelt ut den lina som sitter på spöet plus ett par meter av backingen genom toppögla, och kan därefter bekvämt dra den halverade linan genom backlinans stora ögla. Med en halv lina blir det aldrig något trassel, utan hela bytet är avklarat på någon minut. Den nya linan sitter på spöet, och jag har bara att veva in de få metrarna backing på spolen igen och kan börja fiska. De halverade linorna förvarar jag i en av fickorna på flytringen, och hela tiden ligger spöet bekvämt framför mig.

Just ett sådant linbyte har ofta givit ny fart på fisket – betydligt oftare än ett byte till annat flugmönster...

Visa moderklubbarna

Med fler småvatten av det här slaget får inte bara fler flugfiskare ett bättre hemmafiske. Genom att vi i smågrupper kan skapa egna regler för vårt fiske, till exempel no-kill, fredningstider efter inplanteringar, "fångstkvoter" eller andra för vattnet lämpliga åtgärder, så kan vi efter några säsongers fiske visa våra kamrater i moderklubbarna hur man skapar ett regnbågsfiske av helt andra kvaliteter än de, som våra klubbar vanligen består sina medlemmar med. Enkla regler och åtgärder kan ge den så baktalade regnbågen chans att förvildas och växa till – och då kan den också visa varför den på andra håll i världen hålls så högt som sportfisk. Jag vågar påstå, att det är en regnbåge som endast ett fåtal svenska flugfiskare stiftat bekantskap med i våra vanliga klubbvatten, men som jag önskar att *alla* flugfiskare ska få lära känna.

Idag är det svårt att finna bra vatten nära våra tätorter lämpliga för fiske från land. Är det ett bra vatten, så har säkert en klubb redan lagt beslag på det. Men det finns massor av "Näckros-sjöar". I dem kan vi skapa ett nytt put and take-fiske av högre kvalitet på "riktig" regnbåge. Vi kan göra det till förhållandevis blygsamma kostnader, och hjälpmålet att nå det fisket heter – just det, flytringen!

Vingar av Fly-Rite

Fly-Rite är ett utmärkt dubbingmaterial, men ger också realistiska vingar på dun-imitationer. Fibrerna är så mjuka att de inte tvinnar tafs, och bundna med fallskärmshackel landar flugorna alltid rätt!

Av Terje Bomann-Larsen

Hender det litt for ofte at dine "No-hackles" kantrer, og at dine USD-duns lander på hodet? – at cut wings tvinner fortommen? Eller synes du det er plundrete å operere med vingebrennere, galgeverktøy og et arsenal av materialer når du må binde den riktige imitasjonen på noen hektiske minutter ved elvebredden? Da er vi i samme båt, og kan vel være enige om at en hel del fjonge dun-imitasjoner fungerer bedre på papiret enn på vannet. Disse fluene kan naturligvis være helt ypperlige om man får dem til å lande og flyte som de skal, men det er altså ikke bare enkelt, og særlig ikke etter at de har vært innom en fiskekjøff.

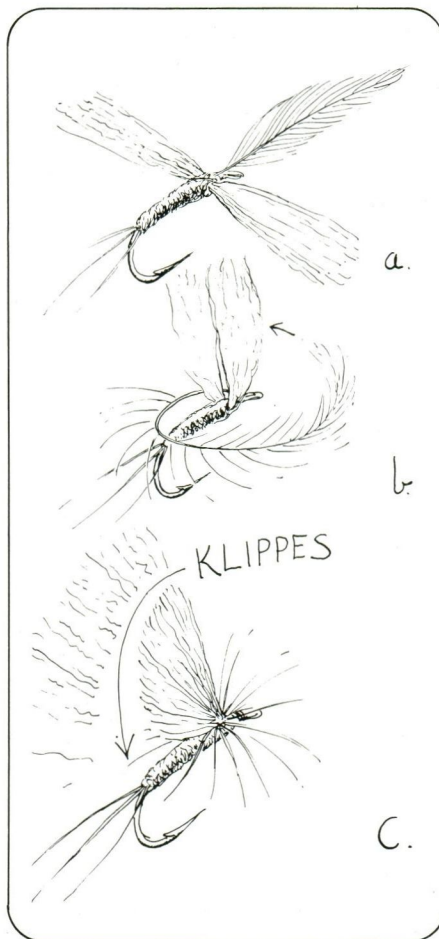
Etter å ha prøvd en rekke mønstre, har jeg bare funnet ett som både lander og flyter riktig (hver gang, fisk etter fisk), og det er den etterhvert litt gammeldagse utgaven av Parachute-dun med fallskjermhacklet surret rundt "en tuss av poly-garn" som skal illudere vinge. Slike fluer oppfører seg eksemplarisk og er enkle å bind med få verktøy og materialer. Fallskjermhacklet gir dessuten et realistisk "fotavtrykk" i overflatefilmen. Men disse fluene har ikke den samme fine silhouetten som f.eks. fluer med cut- eller burnt wings av hønehackle eller syntetiske materialer. Det grov polygarnet lar seg dårlig forme.

En stor og en liten dun-imitation med vingar av Fly-Rite – båda är bundna på krok nummer 14.

Siden fluas silhouett kan ha sin betydning på blankt, klart vann, var dette et problem som krevde en løsning. Og løsningen lå snublende nær; Fly-Rite. Umiddelbart vil man kanskje mene at dette materialet må være for mykt å bruke til vinger, men om man brer fibre ut så de ligger para-

lelt, og ellers går fram som vist på fig. 1a–c, holder det fint fasongen på fluer bundet på krok nr. 14 og mindre. Fly-Rite er atskillig lettere å klippe til en eksakt form enn polygarn, og den tette strukturen av tynne fibre gir en realistisk vinge. Flua på fotografiet, en imitasjon av *Leptophlebia vespertina*, bindes etter følgende enkle mønstre:

Krok: Mustad 94833 nr, 14 el. 16.

Hale: Blue Dun hane

Kropp: Fly-Rite nr. 7, Dark Grey.

Vinge: som kroppen.

Hackle: Som halen, bundet parachute rundt vingerota.

Større fluer er litt mer komplisert å binde, for kommer man opp på krok nr. 12, 10 eller større, må Fly-Rite-vingen stives opp ved innblanding av grovre materiale. Best blir resultatet om man bruker et polygarn med relativt rette, stive fibre. Det beste jeg har funnet er "Poly-X-Wing", som bl.a. føres av Karpens i Stockholm. Vingen på den store flua på bildet (imiterer *Ephemera danica*) består av fifty-fifty Poly-X-Wing og Fly-Rite. Mønstrer blir da slik:

Krok: Mustad streamerkrok nr. 14

Hale: Brun hane

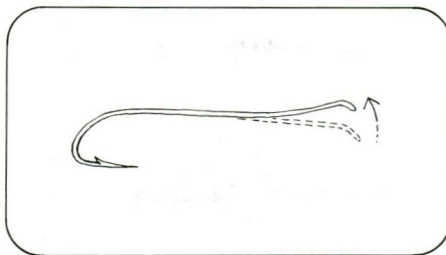
Kropp: Fly-Rite nr. 30, March Brown

Vinge: 50% Fly-Rite nr. 30, 25% beige og 25% grå Poly-X-Wing.

Hackle: Som halen, parachute rundt vingerota.

Streamerkroken er etter min mening en fornuftig basis for store døgn-

fluekropper: atskillig lettere enn "normalkrok" med tilsvarende stam-melengde – mer holdbar og enklere enn fribærende kropper. Særlig ved binding "i felt" er den et aktuelt alternativ. For å få fram døgnflyekroppens "bananfasong", bøyer jeg krokstam-men som på fig. 2.

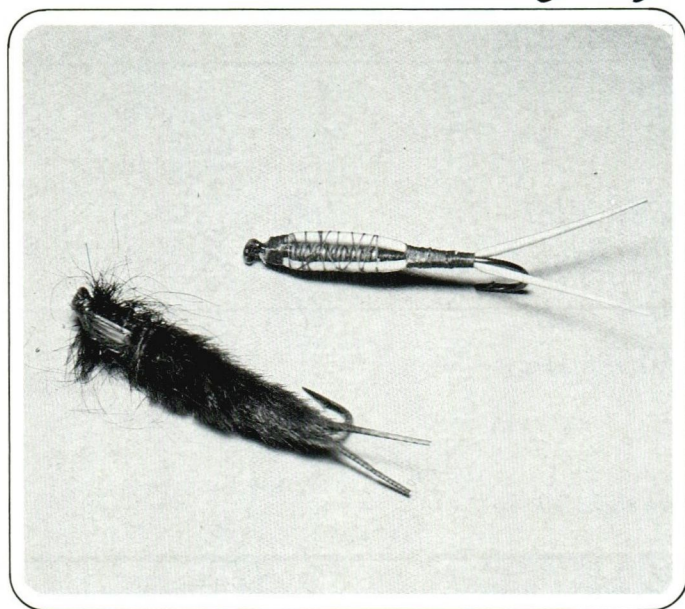
USD-flugor

Disse fluene er bundet på tradisjo-nelt vis, med krokbøyen ned. Det er en klar fordel for landings- og flyte-egenskapene, og jeg må innrømme at

mine ørreter sjelden har hatt såpass vett at de har reagert på en sylskarp krokspiss som har stukket fram under fluekroppen. Da vil jeg nok tro at f.eks. Goddard & Clarke har hatt større problemer ved sine klare og til dels hardt fiskede kalkstrømmer.

Men likevel, selv hos oss i Norden forekommer kroksky fisk, og da kan det hjelpe å snu kroken. Men det betyr ikke at man må til med galge og cut/burnt-wings. Flua kan bindes med Fly-Ritevinge og hacklet rundt vingerota. Det blir litt mer plundrete med kroken opp-ned, men man skjærer fortsatt klar av krøllete fortommer. Ei USD-flue med hacklet rundt ving-erota kommer dessuten oftere ned på rett kjøll – men ikke like ofte som den med krokbøyen ned! Til gjengjeld ligger flua noe dypere i overflatehinna, men jeg tror ikke dette virker negativt på blankt vann, hvor slike fluer er mest aktuelle.

En bäcksländenympf till det tidiga vårfisket

Bäcksländorna hör till de insekter vi möter tidigast på våren. En del kläcker till och med innan snö och is har försvunnit, och så tidigt som i februari var det full fart på dem i Tidan vid Baltak förra året. En bäcksländenympf är därför ett gott val för det tidiga vårfisket.

Men de här breda och flata nymferna är lite knepiga att binda. Det finns visserligen den speciella Draper-kroken med dubbelt krokskaf, men av priset att döma tycks den vara gjord av guld, och den är därför inget alternativ. Speciellt inte som man sätter åtskilliga nymfer vid det tidiga fisket. Det gäller ju att fiska med starkt förtyngda flugor för att komma tillräckligt djupt.

Men även en vanlig våtflugekrok med blyat skaf kan göras flat med hjälp av de avskalade mittskaften från två små vingpennor, en på var sida av kroken. Låter man spetsarna sticka ut, så bildar de samtidigt stjärtspröten. Fjäderpennorna fixeras med bindtråden, så att man får den flata grundformen, och därefter binder man sin bäcksländenympf på vanligt sätt – antingen man nu väljer latex eller använder andra, mer traditionella material.

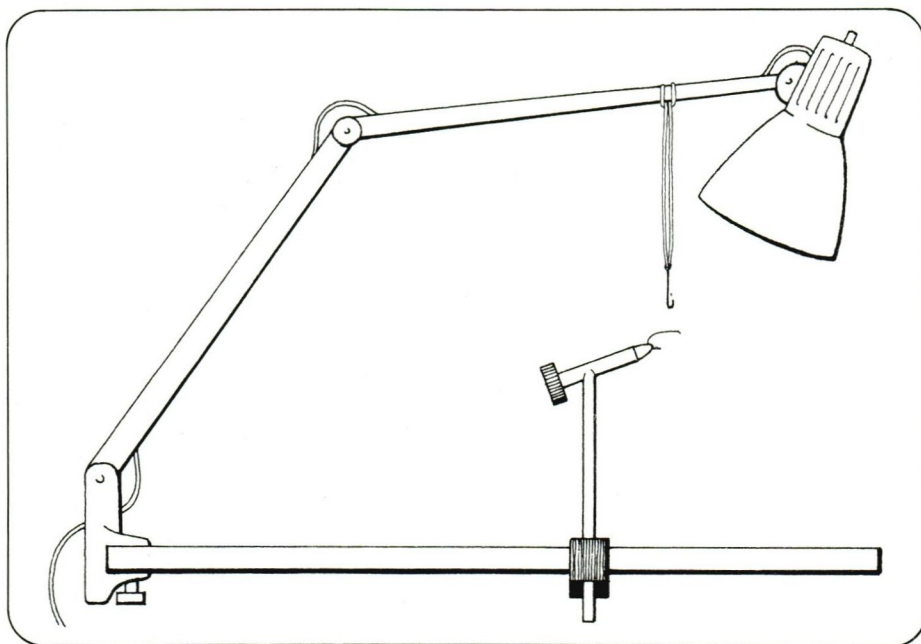
Björn Blomqvist

TIPSRUTAN

Fallskärms-flugor

Över flugbindningsbordet har säkert de flesta av oss en arbetslampa med ställbar arm. Denna kan lätt för-ses med ett gummiband med en stål-trådkrok i änden. Kroken är ett fint hjälpmedel, som gör det mycket enklare att binda flugor med fallskärms-hackel, om man använder metoden med en nylonögla att linda hacklet omkring. Nylonögla hakas fast i ståltrådkroken, och gummibandet håller den sträckt och på plats medan man lindar hackelfjädern. Sedan är det bara att sticka in toppen på hackelfjädern i ögla, dra ihop nylon-slingan och haka loss ståltrådkroken.

Leif Kulin

Mörrum ska åter bli Mörrum!

Curt Johansson lovar en helhjärtad nysatsning på Domänverkets fiske i Mörrumsån.

Det är ingen utopi att mörrumsfiskarna åter ska få uppleva gamla tiders fantastiska fiske, säger Curt Johansson – en handlingens man och ny chef för fiskeriförvaltningen i Mörrum

Av Jan Sekander

Vi skall inte sköta Mörrum för vår egen skull utan för sportfiskarnas. Det är *kvalitén* i fisket vi skall eftersträva, och därmed är det också sportfiskaren och hans fiskeupplevelser som skall stå i centrum, säger Curt Johansson, sedan augusti i fjor chef för Mörrums fiskeriförvaltning. Därmed har han fastslagit Domänverkets framtida sportfiskepolicy för Mörrumsån.

De regler, råd och upplysningar i ny trespråkig, lättöverskådlig broschyr och den nya poolkarta årets fiskare får i handen har tillkommit i samarbete med ett antal erfarna Mörrumsfiskare och innehåller i korthet följande nyheter.

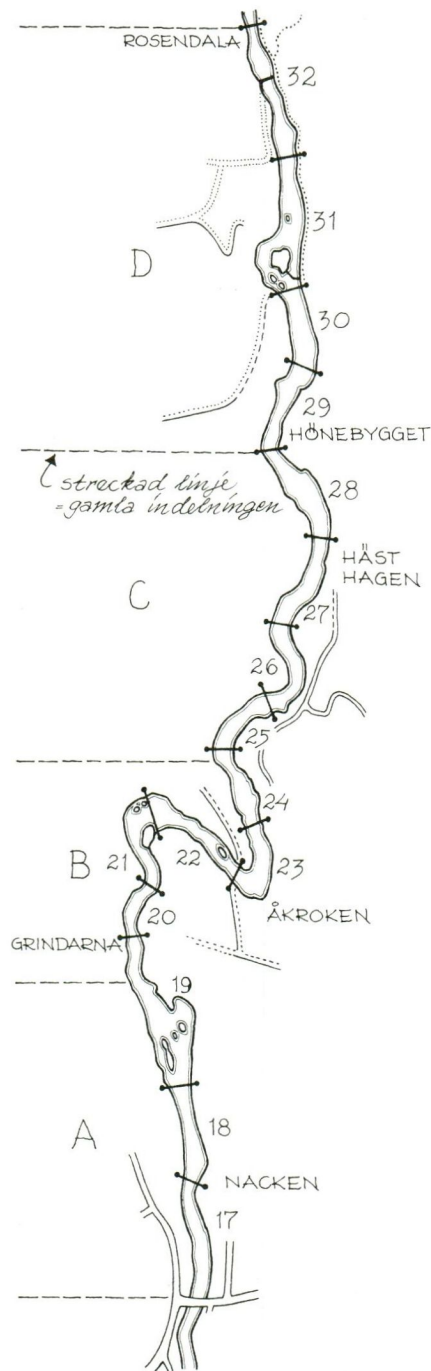
- **Utökad fisketid på dygnet.**
- **Indelning av norra sträckan i 16 pooler.**
- **Poolbyte mellan norra och södra sträckan de första tre veckorna.**
- **Poolbyte inom södra sträckan 15/9 samt sista veckan.**
- **Endast fluga hela säsongen Persa-kvarn-Rosendala (pool 31–32) samt Grindarna (pool 19).**
- **Endast fluga på norra sträckan augusti–september.**
- **Pool 4 endast fluga maj–september.**

- **Pool 7 både spinn och fluga hela säsongen.**
- **Särskilda bestämmelser för fiskets bedrivande, bl a regler mot s k ryckfiske.**
- **Information om för varje pool aktuellt fiske sätts upp vid poolgränserna.**

– Vi har gjort vad vi kunnat för att skapa något nytt till glädje för sportfisket. Med de nya pool-bytes bestämmelserna vill vi nå en större spridning av fiskarna och därmed ett friare fiske. Vi tror detta är regler sportfiskaren vill ha – fiskaren som är ute efter kvalitetsfiske. Genom att de nya reglerna är skrivna i *positiv* anda, räknar vi med att allt fler kunniga och erfarna sportfiskare åter och förhoppningsvis allt framgent söker sig hit, fiskare som delar med sig av sitt kunnande och lär de mindre erfarna hur man uppträder vid ett vatten. Det är på sikt den enda vägen till ett bra fiske, hävdar Curt.

Tillsynsmän

För att upprätthålla ordning och reda i sportfisket, något som starkt be-

De nya poolerna 17–32 på norra sträckan.

tonas, avser man ta hjälp av ett antal "handplockade", kunniga fiskare som känner ån och ofta fiskar där. De ges auktorisation av Domänverket som tillsynsmän, och deras främsta uppgift blir att ge råd och hjälp till andra fiskare, men också att se till att bestämmelserna följs, att kontrollera fiskekort och ingripa vid överträdelser.

Den skärpta bevakningen i samarbete med polis, kustbevakning och sjöpolis resulterade i att man från augusti till lekvandringens slut beslag-

forts på sidan 36

Livet i strömmen

Av Ingemar Näslund
Foto: Gunnar Johnson
Teckning: Bo-Göran Persson

Gräv där du står! Undersök vilka kryp som finns i just din ström, säger Ingemar Näslund på Umeå universitet. Ju mer du vet och förstår av livet i strömmen – desto mer berikas ditt eget flugfiske.

I modernare flugfiskelitteratur saknas sannerligen inte beskrivningar av dagsländor, nattsländor eller vad det nu kan vara för kryp som intresserat författaren. Där finns ibland också uppgifter om sländornas svärmning, äggläggning mm. Allt är förstås skrivet ur fiskens och fiskarnas synvinkel – dvs hur skall jag som flugfiskare utnyttja vad jag vet om krypen nere i vattnet. Vad som ofta saknas är information om bottendjuret sett ur deras egen synvinkel. Vad lever djuren i strömmen av, och hur fungerar samspillet dem emellan?

Låt oss nu alltså, även om det är svårt, glömma fisken och flugspöt för en stund och istället titta ner i strömmens värld för en liten rundvandring bland sländlarver, knottlarver m fl. Låt oss se efter hur vatteninsekterna framlever sina dagar, och lära oss lite om hur det hela hänger ihop.

De allra flesta av strömmens djur lever huvuddelen av sina liv som larver nere i vattnet och endast en kort period som vuxen insekt ovan vattenytan. Tillgången på föda i älven, ån

eller bäcken är alltså avgörande för hur många insekter som produceras. Fiskproduktionen i sin tur är förstås i stor utsträckning beroende av tillgången på bottendjur. Det är därför av intresse att studera vilka födoresurser som erbjuds bottendjuret och hur de utnyttjas. Man kan också indela bottendjuret i grupper efter den föda de lever av.

Delare

Vi börjar vår rundvandring uppe på land, eftersom rinnande vatten till stor del är beroende av omgivande träd och buskar. Löv och andra växtdelar, som faller ner i vattnet, tuggas nämligen begärligt sönder av en grupp bottendjur man kallar *delare* (1). Nu består deras föda inte enbart av döda växtdelar, utan också av bakterier och svampar som koloniserat växtmaterialet.

Till gruppen *delare* hör majoriteten av våra bäcksländearter och många husbyggande nattsländor. I och med

att tillgången på löv är störst efter höstens lövfall, är det därför ganska logiskt att flera bäcksländor har sin huvudsakliga tillväxt under denna årstid. Detta leder också till att de kläcker ut först på året av vatteninsekterna. De allra tidigaste arterna kryper omkring på isen redan i april.

Filtrerare

Nästa bottendjursgrupp som träder in i bilden är *filtrerarna* (2). De livnär sig på att filtrera av ätbara småpartiklar som alger, plankton och rester av *delar*-gruppens måltider. Knottlarverna, som filtrerar av mycket små partiklar, använder fångstarmar för detta ändamål. Som väl i alla fall ingen norrlandsfiskare undgått att lägga märke till, förekommer knott i stora mängder framför allt i juli månad och då dessvärre ovan vattenytan.

De filtrerande nattsländorna (bl a
forts på nästa sida

Dagsländor, märkräftor, snäckor och musslor är de som drabbas först av försurningen

forts från föregående sida

de mycket vanliga familjerna Hydropsychidae och Polycentropidae) bygger fångstnät av olika slag för att på så sätt samla näring. Fångstnäten är ofta avpassade för att fånga föda av en viss storlek.

Till filterarna hör också musslorna, som ibland kan finnas i stort antal i sjöutloppsforsar.

I figuren på sid 15 har en grupp bottendjur avsiktligt utelämnats. De lever i och av fina partiklar av organiskt material som avsatts på botten. Någon bra svensk beteckning finns inte för denna grupp, men hit räknas maskar av olika slag samt vissa fjädermygglarver. Bortsett från de tillfällen då fjädermyggorna kläcks, lever alltså denna grupp en ganska undanskymd tillvaro nere i bottenmaterialet.

Skrapare

Nästa grupp av organismer förlitar sig inte enbart på organiskt material som tillförts utifrån. Skraparna (3) liv-

En filterande nattsländelarav fångstnät.

när sig i stället huvudsakligen på att skrapa av de alger som växer på stenarna. Dessa alger produceras i forsen vid tillgång på ljus och näringsämnen. Det är den här beläggningen av mikroskopiska alger som gör stenarna hala, trots att de ser alldeles rena ut.

Till gruppen skrapare hör många dagsländor (ex forssländor, strömsländor och vassländor), somliga nattsländor, en grupp vattenskalbaggar och alla snäckor. Högsåsong för dessa djur är förstas sommarhalvåret då algproduktionen är i gång.

Rovdjur

Den sista men kanske inte minst viktiga gruppen är rovdjuren (4). Som framgår av namnet lever dessa djur av sina bottenfauna-kollegor. Den kanske vanligaste av alla nattsländor (i alla fall i Norrland), Rhyacophila nubila, är rovlevande liksom sävsländorna och flera arter bäcksländor.

Vilka proportioner är det då mellan bottenfauna-grupperna, och vad styr sammansättningen av faunan? Ja, här är det förstas en hel rad faktorer som spelar in; som t ex vattendragets strömförhållanden, geografiska läge, höjd över havet och vattenkvalitet. Två viktiga faktorer förtjänar att tas upp lite extra. Den ena är vattendragets storlek. Ett mindre vattendrag har ofta en större andel delare, eftersom en större mängd löv tillförs en liten bäck relativt sett. Den andra faktorn är påverkan från sjö/selområden. Utdrift av näring i form av plankton mm, producerade i lugnvattenavsnitt, gynnar ofta filterarna i sk utloppsforsar.

Sammantaget byggs alltså bottendjurssamhället upp av en rad olika funktionella grupper, som utnyttjar och är beroende av varandra.

Den störda strömmen

Hitintills har vi pratat om det ostörda strömekosystemet. Nu är det ju så att dessa blir allt ovanligare. Många av de bottendjur som lever i forsmiljön är väldigt känsliga för påverkan och förändringar av olika slag. Detta faktum gör dem mycket lämpade för

studier av miljöförändringar som orsakas av de "framsteg" vårt samhälle gör.

Det kanske allra största hotet i dag är försurningen. Inte ens vattendragen i fjällregionen rinner säkra. När det gäller bottenfaunan drabbas i första hand dagsländor, märkräftor, snäckor och musslor. Känsligheten varierar dock inom grupperna, och för exempelvis dagsländor gäller att vassländor tål betydligt surare vatten än fors- och strömsländor. Som helhet får man vid försurning en utarmning av faunan med totalt sett färre arter och individer.

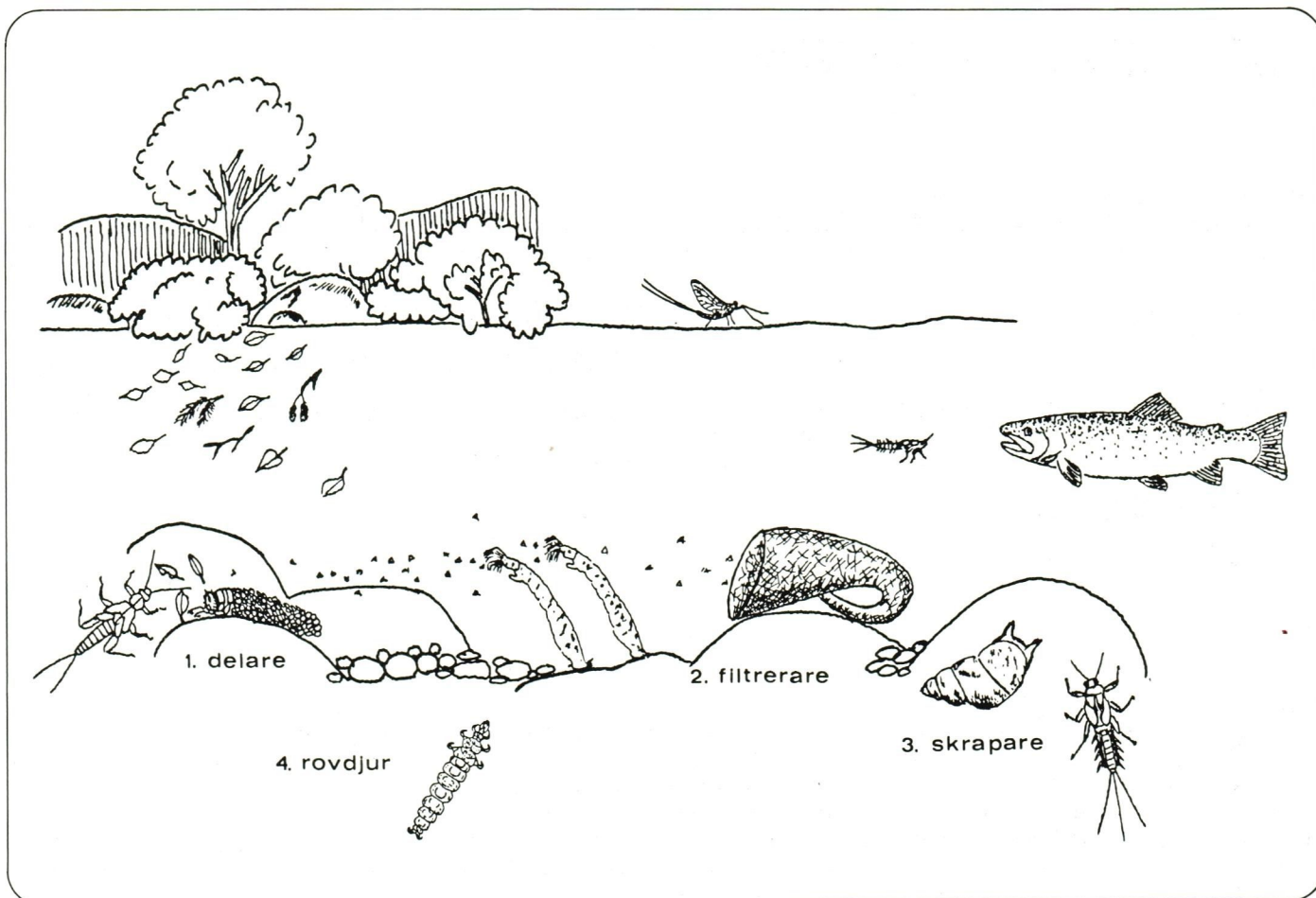
Utbyggnaden av vattenkraften har medfört att många forsar försvunnit – och med dem den strömlevande faunan. De enda strömsträckor som blir kvar i en totalreglerad älv är raka, släta och djupa kanaler strax nedströms kraftverken. Denna extrema miljö med kraftiga variationer i vattenföring liknar på intet sätt de forna forsarna. Bottendjuren drabbas olika beroende på hur hårt vattenföringen regleras. I älvar där sk nolltappning förekommer, riskerar t ex åsländor, knott, Rhyacophila nubila och vissa arter av filterande nattsländor att utrotas helt.

Syrebrist

Utsläpp av organiska ämnen från industrier och avlopp kan leda till syrebrist och försämrade förhållanden även i rinnande vatten. Detta kan i värsta fall slå ut större delen av bottenfaunan, och kvar blir bara ett fåtal organismer som lever av finpartikulärt organiskt material och klarar dåliga syreförhållanden (röda fjädermygglarver och vissa maskar).

Kalhyggen borde i dag inte vara något problem, eftersom skogsägarna rekommenderas att inte kalhugga ända fram till ån eller bäcken. Mot detta syndas tyvärr i mycket stor utsträckning. Tar man bort den viktiga tillförseln av löv, försvinner också en betydande del av vattendragets näringsresurser. Detta kan endast till en del kompenseras genom ökad algpåväxt. Framför allt drabbas delar-gruppen av kalhuggning – t ex vissa nattsländor.

Ett hot som på senare tid dykt upp är utvinning av torv i större skala.

Även om konsekvenserna för de vattendrag som får ta emot dräneringsvatten från torvtäkter är dåligt kända, kan man förvänta allvarliga effekter. Här kan utdrift av slam och torvmaterial samt även förorening medföra att bottenfaunan decimeras både art- och

individmässigt.

Utan att ens ha berört de direkta konsekvenserna för fisken av aktiviteterna ovan, måste vi konstatera att framtiden för våra strömmar ter sig mörk på många håll. Det här är nu inget nytt, utan gammal s k skåpmat.

Hoten är alltså många, men låt dem inte bara skapa missmod. De måste också tjäna som en väckarklocka, så att vi verkligen slår vakt om de vatten vi har kvar, och satsar än hårdare på att rädda de hotade och restaurera de ödelagda.

Från mulnande löv till vakande öring. Vi tänker sällan på att livet i strömmen är en lång kedja, där varje organism har sin givna plats i systemet, och där även en liten störning kan rubba balansen och därmed också påverka vårt flugfiske.

Gräv där du står!

Till sist borde vi kanske också nämna något om bottenfaunaundersökningar ur flugfiskesynvinkel. Ur undersökningar och inventeringar gjorda i annat syfte kan man hämta uppgifter om förekomst, kläckningstider och livscyklar hos olika insekter. Sådan kunskap borde kunna berika och även utveckla flugfisket. Det återstår dock en hel del att utforska, bl a sländors beteende i samband med kläckning, svärmning och äggläggning.

Min uppmaning blir alltså: Gräv där du står! Undersök vilka kryp som finns i just din ström! När och hur de kläcks, och hur de svärmar de? Hjälp med artbestämning får man i "Småkryp i sötvatten" (Fältbiologerna, Box 6022, 191 06 Sollentuna) och "Dagsländor i öringvatten" av Tommy Bengtsson och Kenneth Boström.

Två flugmönster räcker för framgångsrikt laxfiske...!

Flugans fart genom vattnet och dess storlek i förhållande till strömmens hastighet är långt viktigare än flugmönstret, hävdar en erfaren laxflugfiskare – här får ni hans tips för ett framgångsrikt fiske.

Av Leif Colleen

Foto: Leif Colleen/Theodor Dalenson

För sommarfiske efter lax är flugfiske en helt överlägsen metod, och den som lockar flest laxar att hugga. Dessutom är det under sommarförhållanden, med ett mycket lätt bete som går högt i vattnet, som flugfiskets utrustning och teknik kommer bäst till sin rätt.

Fisketekniken skiljer sig inte mycket från den man använder vid flugfiske efter nystigen havsöring. Skillnaderna är framför allt fiskens val av ståndplatser, de tider på dygnet då fisket lönar sig bäst och flugvalet.

Avgörande för framgången vid laxfiske är kunskap om var laxen väljer sina ståndplatser. Lokalkännedom är av stort värde, men intim bekantskap med en viss älv kan till en del ersättas med kunskap om var laxen i allmänhet väljer att stå. Enligt min erfarenhet är det mer lönande att fiska av de mest troliga eller givande ståndplatserna flera gånger, än att fiska över *allt* vatten i en pool. I en pool jag känner väl, fiskar jag kanske inte mer än 10–20 procent av allt fiskbart vatten. Lyckligtvis är laxpooler varandra förhållandevis lika, varför erfarenheter från *ett* vatten i regel är mycket användbara även i andra.

Men vad som krävs av en laxflugfiskare är inte bara att han eller hon skaffar kännedom eller information om tänkbara ståndplatser, utan också att dessa fiskas av på rätt sätt. I en laxpool som är 40 meter bred och 200 meter lång är det kanske från fem till tio blott skrivbordsstora ytor som ger chans till hugg. Det är därför allt av-

görande att flugan fiskar på rätt sätt över just dessa platser.

Vid sommarfiske är det slöseri med tiden att fiska över en pool med lika långa, på samma sätt vinklade kast, med ett steg mellan varje. Valet av kastplats är avgörande för flugans hastighet i vattnet, och dess djup under vattenytan – fiska därför av ståndplatserna en i sänder, uppifrån och nedåt, och försök att få flugan att fiska på rätt sätt över varje ståndplats.

Sommarfiske kräver mycket vadan- de och klättrande, om fiskaren skall komma i rätt kastposition. Varje ståndplats kan kräva sin speciella linlängd och linvinkel, för att flugan skall presenteras på rätt sätt för laxen.

Vad är då rätt sätt? I poolens övre delar kastas linan snett nedströms, för att få flugan att fiska under det allra snabbaste ytvattnet. I poolens mellersta delar fiskas långt bort belägna ståndplatser av med kast tvärs strömmen. På nacken, längst ned i poolen, fiskas först den närmaste strömfåran av med nedströmskast, och därefter strömfåran närmast ut- anför med kast tvärs strömmen, som mendas eller fiskas med kraftigt lyft spö, för att hålla linan över den närmaste fåran.

I denna situation har fiskaren dålig kontakt med flugan, och eftersom laxen ofta tar flugan mycket lugnt och kanske till och med simmar uppströms med flugan i munnen, missas många hugg. En mendas flytande linan drar *inte* in flugan i laxens mungipa – fiskaren måste göra ett distinkt mothugg, nedströms mot den egna stran-

den, eller hoppas att laxen själv skall dra in flugan i sin mungipa vid det första utraset.

Erfarenheten visar att laxen gärna tar en ytligt fiskad fluga på natten, även sent på säsongen då nätterna är mörka. I kallt vatten måste flugorna då vara stora, 5/0 till 7/0. I mycket varmt vatten kan det vara utomordentligt svårt att få laxen att ta en fluga under dagfiske. Grynings- och skymningsfiske ger då bättre resultat.

Men även fiske under dygnets allra mörkaste timmar kan vara givande. En stor, svart och inte alltför långsamt fiskad fluga kan i mörkret reta laxen till våldsamma hugg. Min personliga uppfattning är att laxen vid sådana tillfällen hugger i aggression, av ilska, för att skrämma bort flugan snarare än för att smaka på den. Den låga krokningsprocenten tyder på detta.

Längst ned i en pool, dit även laxen gärna backar nattetid, och på själva forsnacken kan nattfiske bedrivas som havsöringsfiske, med mindre flugor.

Enligt min erfarenhet tar laxen en fluga på något av dessa tre sätt:

1. Laxen tar flugan i munnen och fortsätter sakta uppströms i poolen. I vårvatten, under fiske med sjunklina, krokar laxen oftast sig själv mot linbukten i strömmen. Under sommarfiske med flytlina måste fiskaren själv driva in krokspetsen över hullingen genom ett kraftigt mothugg – kraftigt för att kompensera för de bukter i linan, som strömmen eller mendingar gett den. Den nystigna laxen tar

forts på nästa uppslag

En pool håller oftast bara några få verkligt "heta" platser. Därför är det slöseri med tiden att fiska av allt vatten. Bättre då att försöka lokalisera ståndplatserna, och sedan fiska av var och en på rätt sätt genom att vada sig i position.

Black Prince – egentligen en havsöringsfluga från Aurlandsälven – är också en mycket bra laxfluga för varm älv.

Salmo salar – atlantlaxen – varje flugfiskares önskedröm...

Sink-tip-lina med långsamt sjunkande och kort spets är det bästa linvalet

forts från föregående uppslag

ofta flugan på just detta sätt längst ned i en pool, eller på själva nacken.

2. Laxen lämnar sin ståndplats och möter flugan. Denna är på väg mot land, linvinkeln är omkring 45 grader nedströms, och laxen simmar mot huvudströmmen. Kroken dras automatiskt in i laxens mungipa, den krokas sig själv. Ofta ser fiskaren laxen, eller ser vattenytan höja sig då laxen tar flugan, innan motståndet känns i linan – det enda som då krävs av fiskaren är att så att säga bekräfta hugget genom att höja spöt. Ett kraftigare mothugg kan i en sådan situation skrämma fisken i onödan, till ett okontrollerat utras, eller i värsta fall knäcka tafsens, eftersom laxen då har gjort helt om och är på väg nedströms, tillbaka till sin ståndplats, i hårt vatten.

3. Laxen tar flugan rakt bakifrån. Den har ofta, backande, följt flugan en bit innan den försiktigt tar flugan i munnen. En lax som hugger på det sättet tar flugan långt fram i "näbben" och sjunker sedan sakta mot botten, samtidigt som den långsamt simmar tillbaka till sin ståndplats. Sådana laxar är mycket svåra att kroka. En del fiskare rekommenderar löslina, andra ett mothugg nedströms och in mot den egna stranden. Själv förlitar jag mig på vassa krokspetsar – och på turen.

"Komma kort"

Det talas och skrivs mycket om att laxen "kommer kort". Enligt min erfarenhet är det just i den situationen jag ovan beskrivit som problemet "komma kort" uppstår. Min hypotes är att laxen (och i ännu högre grad havsöringen) backar ned strax bakom flugan, och bestämmer sig för att suga in den i munnen. Laxen öppnar munnen och gälarna och suger – fiskaren känner detta sug som en lätt dragning i linan, men inte mer. Flugan kommer nämligen aldrig in i fiskens mun, tafsens motstånd resulterar i att flugan förblir då den var, framför fiskens nos, och fisken får bara vatten i munnen.

Många laxar, förmodligen de flesta, avstår dock från att ta flugan sedan de tagit sig en närmare titt på den. Det är därför viktigt att uppmärksamhet försöka följa flugan med ögonen under utfiskningen av ett kast – den fisk som

visar intresse för flugan har ju avslöjat sin ståndplats! Fisk som visat intresse kan dessutom kanske "övertalas" att hugga. Standardknepet är att byta fluga, oftast till en mindre i samma mönster. Hjälper inte det kan man prova andra mönster, för att så småningom åter knyta på den ursprungliga flugan. Men många fiskare föredrar att ge en sådan lax en kort vilopaus, för att efter några minuter prova än en gång med samma fluga.

Bägge metoderna kan ge resultat. Själv har jag sällan lyckats med någondera, kanske för att jag är för otålig. Jag brukar i stället prova en tredje metod, att fiska flugan snabbare över ståndplatsen, eller med en två nummer större fluga. Speciellt då man sett fisken backa ned bakom flugan utan att ta den, kan en snabbare fiskad fluga ge resultat.

Flugans fart

Flugans fart är nämligen, enligt min uppfattning, det mest avgörande för om laxen tar den eller ej. Den moderna brittiska skolan hävdar att flugan skall föras långsammare i sidled (alltså mot stranden) än nedströms, både vid fiske med flytande och sjunkande linor. En fluga fiskar på det sättet, om linan mendas uppströms. Men andra erfarna laxflugfiskare, såväl brittiska som norska, eftersträvar i stället att fiska flugan *snabbt* genom vattnet.

Den namnkunnige Crossfield antyder i ett brev till den i laxfiskesammanhang ännu mer ryktbare A.E.H. Wood, att den senare metoden får flugan att gå högt i vattnet även om den fiskas med sjunklina, och att bägge metoderna alltså ger flugan samma djupgående. Min egen uppfattning är att flugan skall fiskas sakta, men jag tar till den snabba metoden om det bevisligen finns lax och den inte reagerar på en långsamt fiskad fluga. En högre fart på flugan tycks understundom kunna "reta" en fisk till hugg.

Jag fiskar normalt flugan så långsamt det går, utan att den därför helt slutar att "skära" genom vattnet. Flugan måste röra på sig, vara aktiv. Är jag osäker om hur långsamt, eller hur snabbt, en viss ståndplats bör fiskas, brukar jag fiska vartannat kast långsamt med uppströmsmending och vartannat snabbare, utan mending.

Ännu har jag aldrig lyckats komma ihåg vilken av de bägge varianterna det var som gav hugg, men variationen tycks i sig faktiskt öka huggchanserna.

Flugans storlek

De flugstorlekar som oftast kommer ifråga vid sommarfiske efter lax är nr 2–10. Av dessa är 4–8 de mest använda. Jag använder alla tre storlekarna när jag fiskar igenom en pool. I det snabbaste vattnet längst upp använder jag en nr 4, i det småkrusiga vattnet omkring tio meter längre ned en nr 6, över ståndplatserna mitt i poolen en nr 8 och i det snabba, blanka vattnet mot nacken återigen en nr 6. Är vattnet högre än normalt ökar jag genomgående krokstorleken något, men minskar i stället storleken om vattnet är mycket varmt och lågt.

Vid sidan av flugans hastighet genom vattnet, anser jag att flugstorleken i förhållande till strömhastigheten är den för resultatet mest avgörande faktorn. Vid nattfiske i mörker använder jag storlekar från 2 till 2/0, dubbelkrokade, vilket översatt till enkelkrokade motsvarar 1/0 till 5/0.

Vid sommarfiske använder jag oftast dubbelkrokade flugor. Jag binder dem i "havsöringsmodell", med relativt mulliga kroppar och med hackel och vinge som spretar uppåt respektive utåt, för att flugan skall få en viss volym och synas bra, och ge intryck av "liv" även för en fisk som ser den rakt bakifrån. En långsamt fiskad fluga backar sig ju ned genom strömmen.

Två mönster räcker!

Flugmönstren då? Ja, de är mindre viktiga, men de klassiska reglerna om laxflugans färg gäller fortfarande. Mörkt väder kräver alltså en mörk fluga, strålände sol en silverkroppad fluga och humusfärgat vatten en fluga med inslag av orange. Jag använder numera bara fyra mönster. De är, från mörk himmel och mörkt vatten till ljusare: Black Prince, Thunder & Lightning, Jock Scott och Silver Grey. Erfarenheten säger dock att det faktiskt är fullt tillräckligt med två mönster, ett mörkt och ett ljus. Jag binder samtliga på dubbla low-water-krokar

och med härvingar, där färgat isbjörnshår får svara för de föreskrivna färginslagen.

Det finns ingen anledning att använda en grövre tafsspets än 0,35. Till flugor i storlek 2 och 4 använder jag 0,35, till 6 och 8 0,30 och till storlek 10 0,28 mm. Brottstyrkan på tafsar i dessa dimensioner är fullt tillräcklig för att drilla lax. I ett grunt och stenigt vatten är risken visserligen stor att tafsen under drillning dras mot stenar, men då gäller det att minska på pressen och genom vadning eller andra manövrer på nytt få direktkontakt med laxen.

Bästa linvalet

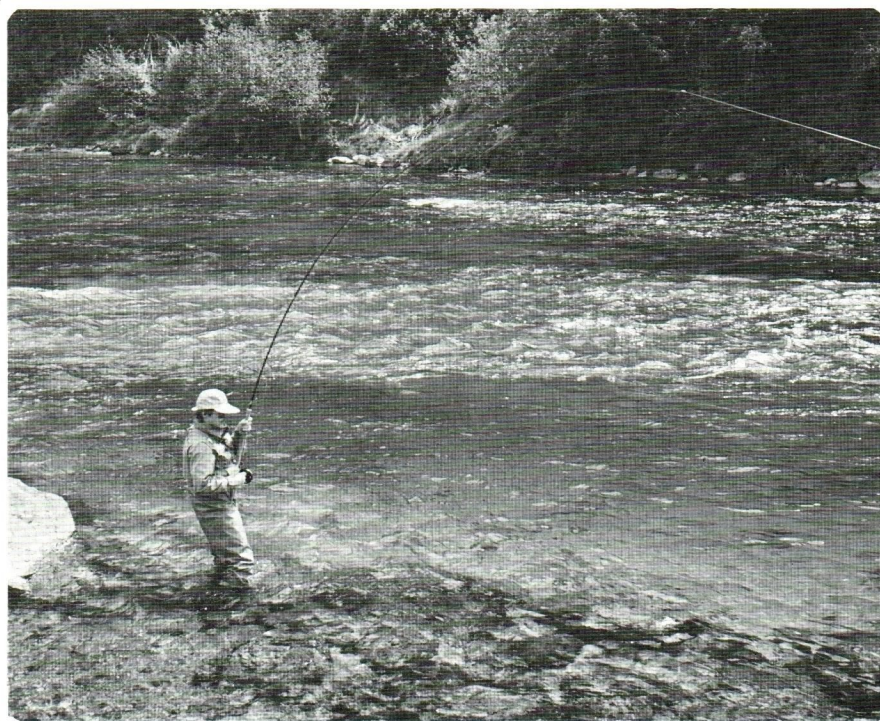
Eftersom flugan vid sommarfiske skall fiskas högt i vattnet används flytande, sink-tip, intermediate (som flyter om de fettas, annars sjunker mycket, mycket långsamt) och långsamt sjunkande linor. Flytlinan och sink-tip-linan är lättast att menda, och är därför att föredra. Men flytlinan kan ibland ha den nackdelen, att den för flugan så nära ytan, att flugan tenderar att gå upp i ytan och stripa på snabba stryk och blanka nackar. Sink-tip-linan, med en kort och långsamt sjunkande spets, är därför det allra bästa valet. En delvis infettad intermediate-lina gör dock samma tjänst.

Det är dessutom lättast att menda utan att störa fisken, om några meter av linans spets är "förankrad" i vattnet. Det faktum att linspetsen befinner sig under vattenytan ger också en extra fördel genom den ökade elasticiteten då fisken hugger. En viss fördröjning i kontakten mellan fisk och fiskare kan nämligen vara avgörande för krokningen.

Konsten att drilla

Att drilla en lax är oftast betydligt mindre dramatiskt än den oerfarne föreställer sig. Nystigen fisk gör visserligen för det mesta ett eller två rejäla utras strax efter krokningen, men stannar efter varje utras. Det är då fiskaren måste ta kommandot. Är det möjligt, vevar fiskaren sig ned till en position strax uppströms fisken, och leder den sedan upp till poolens övre delar. Detta går till så, att fiskaren med linan i ungefär 30 graders vinkel låser linan och backar uppströms, eller lägger spöt över axeln och går uppströms.

Vid lugn och jämn press följer laxen ofta lugnt med. Lagg då noga märke

En krokad lax ska hela tiden tvingas arbeta mot spöt, men ta aldrig risken att fisken blir helt uttröttad långt ute i hårdströmmen. Med en hårdare drillning ska laxen tvingas ur strömmen och in på lugnare vatten redan innan krafterna börjar tryta.

till de ställen där laxen under "bogseringen" vill stanna – och kanske också stannar. Dessa platser är nämligen med stor sannolikhet goda ståndplatser att lägga på minnet för det fortsatta fisket. Jag har på det sättet upptäckt flera givande ståndplatser, ibland helt nära land.

Många laxfiskare är mycket oroliga för att en krokad lax skall lämna poolen och gå utför forsen till nästa pool. Enligt min erfarenhet händer detta sällan. Fisken rusar visserligen ofta ned till nacken, men brukar stanna där och kan sedan ledas upp genom poolen. Ge fisken fria tyglar så länge den rusar nedströms med huvudet före. Backar den nedströms, kan den med fördel bromsas, eftersom den då tvingas in på lugnare vatten. Jag har bara upplevt att någon enstaka lax gått utför forsen – men då har jag själv medverkat genom att skrämma den.

När en lax väl låtit sig bogseras upp genom poolen, måste man tvinga den att arbeta genom att pressa den ur balans. I de flesta fall kommer laxen att göra ett eller flera utras nedströms under drillningen. Då är det bara att följa efter, för att sedan bogsera upp den på nytt. I slutfasen av drillningen pressas laxen ofta på kort lina, och det kan då vara en fördel att ha spötoppen lågt, kanske i cirka 30 grader mot

horisontalplanet. Hela spöt måste dock arbeta för att ge största kraft och bästa stötdämpande effekt, vilket innebär att botten skall peka mot fisken och spöt följaktligen forma en halvcirkel.

Var inte för försiktig när du drillar en lax! Tvinga den att hela tiden arbeta mot spöt och strömmen. Jag tror att fler fiskar förloras genom överdrivet försiktig drillning än genom för hård drillning. Riskera aldrig att fisken blir helt uttröttad långt ned på nacken eller långt ut i hårdströmmen. Med en hårdare drillning ska fisken tvingas ur det hårda vattnet så snart krafterna börjar tryta. På 10–15 meter lina är det fiskaren som behärskar fisken – på längre lina är det tvärtom.

Ta heller aldrig in en lax på grunt vatten förrän den är så uttröttad att den börjat kantra. Laxen tycker nämligen mycket illa om att känna strandstenarna skrapa mot buken – då uppådar den sina sista krafter, och slås!

Alltför många laxar har förlorats i slutfasen av drillningen just därför att fiskaren haft för bråttom. Laxens slag mot botten i kombination med den korta, stumma linan medför lätt att kroken tappar sitt fäste. Vid fiske med stora flugor har krokens håll i laxens käft ofta vidgats avsevärt under kampen, och flugan faller lätt ur.

Atlantehavslaksen er givetvis den af vore laksefisk, som er mest eftertragtet blandt fluefiskere. *Salmo salar*, som laksens latinske navn lyder, er hjemmehørende i Skandinavien og det øvrige Europa med en naturlig sydgrænse i Spanien. Den findes ligeledes på Canada's og USA's atlantehavskyst – det sidste sted genindført efter flere års fravær pga. forurening, opdæmning og lignende menneskeskabte forhold.

Atlantlaksens ofte lange vandring er fører den normalt til området sydvest for Grønland, men der findes bestande – f.eks. på Island – der ikke vandrer langt.

Atlantlaks er ikke blot atlantlaks. Der findes adskillige stammer, som genetisk adskiller sig fra hinanden. Bl.a. findes der i Østersøen en genetisk variant af *S. salar*, der aldrig vandrer ud i Atlanterhavet. I stedet koncentrerer østersø laksen i den sydlige Østersø, hvor der er specielt rige fødeforekomster. Polske laks vandrer derfor ikke langt, mens det modsatte er tilfældet for svenske og finske laks fra den Botniske Bugt.

De "rigtige" atlantlaks, dvs. dem, der vokser sig store i Atlanterhavet, tilhører forskellige stammer. Først og fremmest skelner man mellem en europæisk og en nordamerikansk stamme, som er markant forskellige bl.a. med hensyn til kromosomtal. Den europæiske stamme kan – om man vil – genetisk inddeles yderligere i nordlige, baltiske og vestlige bestande.

Men såvel de amerikanske som de europæiske atlantlaks mødes i Davisstrædet sydvest for Grønland, hvor man i tresserne fandt ud af at fange dem i drivgarn på åbent hav. Grønland har kun et enkelt etableret og selvreproducerende laksebestand – Kapisigdlit i Godthåbsfjorden – og den bidrager med mindre end 1 promille af de laks, der findes i havet omkring Sydvestgrønland. 58% af disse laks stammer fra nordamerikanske floder – de resterende 42% fra Europa. Derfor i sin tid de voldsomme protester mod det danske laksefiskeri ved Grønland.

Salmo salar har en såkaldt "landlocked" form – en stationær ferskvandsform, der aldrig ser havet. Det er indsø laksen, der i Norge kaldes "blege" – i Canada Sebago laks eller "ouananiche". Den tilbringer hele li-

vet i elve og søer, hvor fødemængden normalt er begrænset. Indsø laksen bliver derfor ikke stor – sjældent større end 5 kilo mod den havvandrende slægtnings vægt på op til mere end 30 kilo. Men hvor den findes, er den meget eftertragtet af amerikanske og canadiske fluefiskere, der forstår at værdsætte dens mange og høje spring! Den norske blege er en dværgform, hvis vægt regnes i gram og ikke i kilo.

Atlantehavslaksen har haft stor betydning for fluefiskeriet – ikke mindst hvad fluemønstre angår. De første laksefluer var enkle og ligetil – først i den viktorianske tid, dvs. i 1800-tallet, kom den farvestrålende og nu klassiske laksefluer til. Idag er de dog erstattet af mere enkle hårfluer – ringen er sluttet.

De første laks blev givetvis taget på ørredfluer under ørredfiskeri. Først senere specialiseredes fluefiskeriet efter laks, og med denne specialisering kom de klassiske laksefluer til verden. Det var i regelen store fluer beregnet til blanke opgangsfisk i forårskoldt vand. Med Wood – omkring år 1900 – kom små mørke fluer igen til deres ret – nu fisket lige under overfladen efter "greased line" teknikken.

Senest er amerikanerne – med Lee Wulff i spidsen – begyndt regelmæssigt at fange laksene på tørflue. Det er i regelen store buskede fluer med høj flydeevne. Som altid fisker amerikanerne kun enhånds – aldrig tohånds, som det stadig ses her i Europa.

Torrfluga i Mörrum

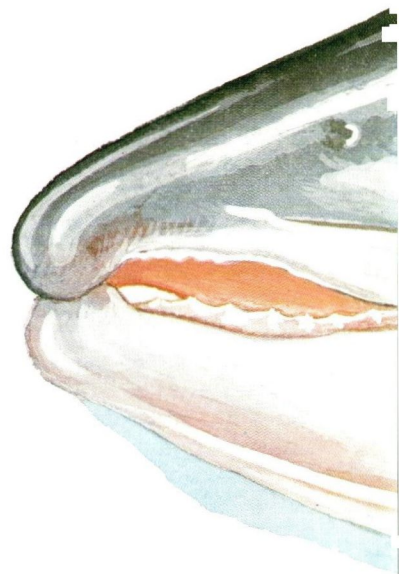
Når jeg tænker på *S. salar*, falder tankerne uvilkårligt på en varm juni-dag ved Mörrumsån. Solen brændte fra en skyfri himmel – vandtemperatur 19 grader C. Bestemt ikke ideelle forhold til fluefiskeri efter laks... Alligevel bevægede jeg mig ned på pool 12, hvor jeg havde vandet helt for mig

Atlantlaxen

Den första artikeln i en ny serie om flugfiskarens fiskar

Text: Steen Ulnits

Akvarell: Gunnar Johnson

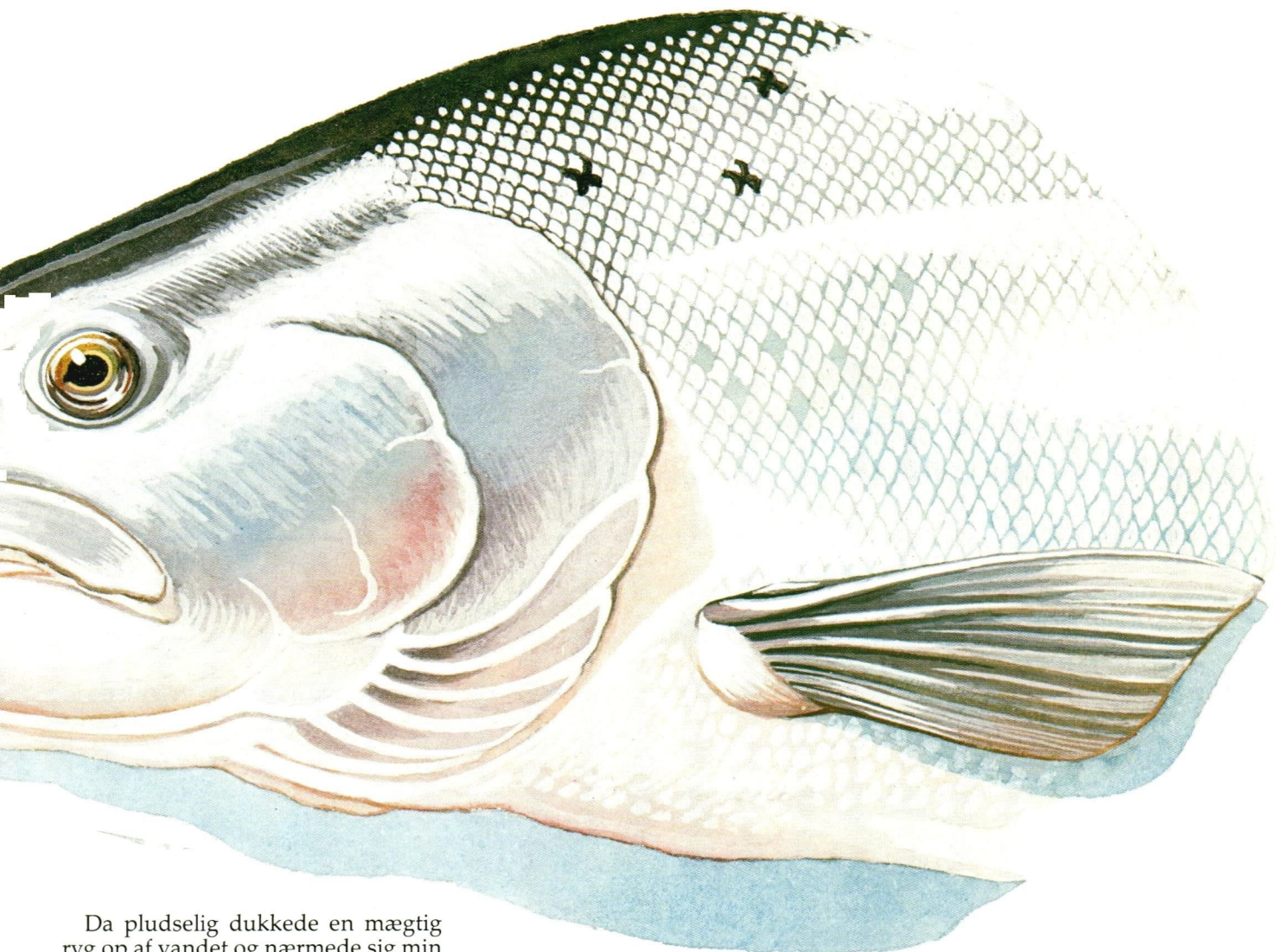
selv. Jeg vadede ud i vand til livet og kunne på den måde holde kropstemperaturen nede på et rimeligt niveau.

Et par timers fiskeri med flydende line og en lille sort flue på forfanget gav intet resultat, så jeg vadede ind efter for at søge grønnere græsgange. Da jeg krydsede et lille stryg, standsede jeg brat op. Der – lige foran mig – svømmede en sindig laks på 10–12 kilo! Den var så tæt på, at jeg kunne have talt hvert et skæl på dens blåsorte ryg.

Langsomt, langsomt svømmede den op gennem stryget med ryg- og halefinne fri af vandet for til sidst at forsvinde i det dybe vand over forsnekken.

Det gav blod på tanden, og over middag ville jeg lige prøve pool 1 – som kun i den værste middagshede var fri for andre fiskere. Jeg mærkede intet langs den store ø, og nærmest for sjov satte jeg en tør Irresistible på forfanget og krydsede elven ved faldet. Jeg slentrede ud på den nederste bro i poolen, firedede nogle meter line ud og lod den store tørflue danse på strømhvirvlerne.

Atlantlaxarnas utbredningsområde sträcker sig från Europa via Island och Grönland över till Nordamerikas kust.

Gunnar J:son

Da pludselig dukkede en mægtig ryg op af vandet og nærmede sig min Irresistible med foruroligende hast...! Mit hjerte dunkede vildt i halsen, da laksen forsvandt igen. Det turde være overflødigt at sige, at jeg tilbragte de næste tre timer med at friste nettop denne laks. Men forgæves. Jeg så ikke mere til den, og der blev da heller ikke landet laks i dagene, der fulgte.

Men nårsomhelst og hvorsomhelst

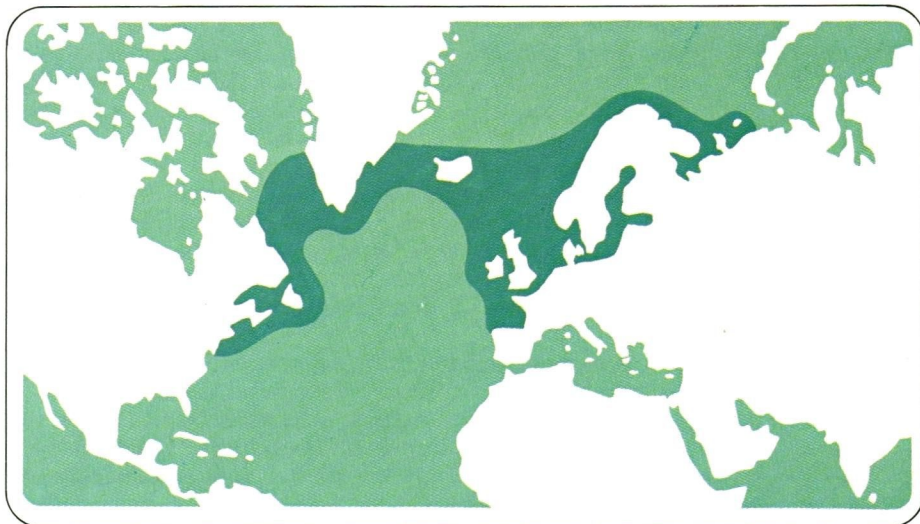
kan jeg genkalde synet af den store laks, der steg til min tørflue på pool 1. Det syn er brændt fast på nethinden...

Fotnot:

I Vänern i Sverige finns också for-

mer av "landlocked" lax, som i storlek väl kan mäta sig med de havsvandrande stammarna – genomsnittsvikten på den gullspångslax som fångades där är drygt 7 kg, och för klarälvslaxen drygt 3 kg... och gullspångslaxens toppvikt är hela 18 kg! Och det är åtskilliga tusen laxar som fångas av sportfiskare i Vänern varje år.

Hur många tusen är faktiskt svårt att säga – Tage Ros, från vilken vi fått de här uppgifterna, räknar med att fritidsfisket fångar ungefär lika mycket lax som yrkesfisket i Vänern, d v s c:a 80 ton per kategori och år... men en stor del av denna "lax" är ju faktiskt öring, och räknar man med medelvikten på laxar och öringar blir snittvikten per fisk 5 kg – det är alltså 16.000 laxar och öringar som varje år fångas av fritidsfiskare i Vänern. Troligen är, grovt räknat, omkring hälften lax. Snittvikterna i Vänern är för de fyra arterna: gullspångslax 7,2, klarälvslax 3,1, gullspångsöring 7,5 – maxvikt 22 kg! – och klarälvöring 2,2.

Vad händer med den norska laxen?

Förra årets ovanligt varma havsströmmar utanför Norges kust medförde att laxen gick högre upp i vattnet än normalt. Därmed blev drivgarnen ett om möjligt ännu större hot mot bestånden – något som också avspeglades i minskad uppgång i många älvar.

Av Theodor Dalenson och Johan Abelsson

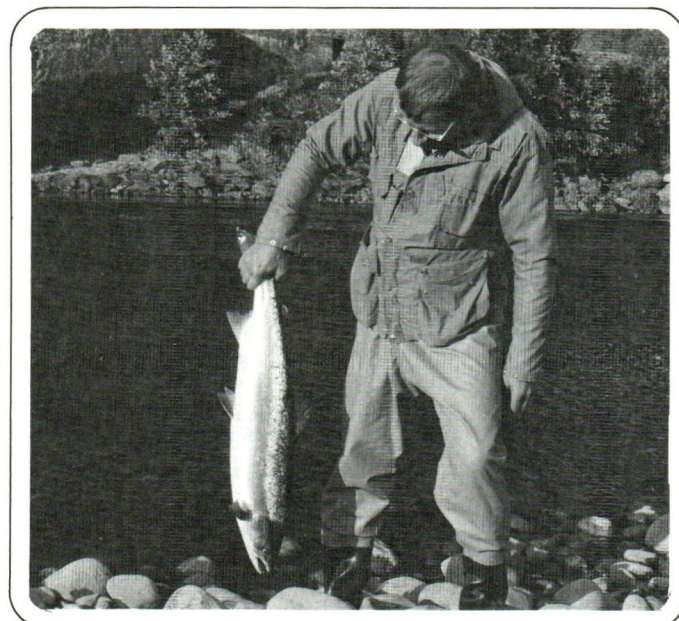
V arje sommar åker en mängd svenska och danska sportfiskare till Norge, lockade av utmärkt fiske efter både öring och lax. För laxfiskarnas del är Norge rena paradiset, i vilket fall som helst borde det vara så. Men under senare år har det emellertid varit lite upp och ner med det norska laxfisket. Det har det i och för sig alltid varit, men nu skylls problemen mer än någonsin på drivgarnsfisket. Det är också helt klart att det är drivgarnen som ligger bakom det katastrofalt dåliga fisket i många norska laxälvar under det gångna året.

Säsongen började som vanligt bra i många av älvarna – Gaula hade t ex en ypperlig start. Men snart dog fisket ut. Drivgarnsbåtarna fick börja fiska den 5 juni, och de laxar som inte hade passerat kustlinjen innan detta datum fick ytterst svårt att göra det i fortsättningen. Tidigt på säsongen hördes rapporter om att drivgarnsfiskarna hade otrolig framgång i Trøndelag och Nordmøre. Och det visade sig senare vara älvarna i dessa distrikt som blev hårdast drabbade. Surnas och Orklas uppgångar var katastrofala. Stjørdal och Gaula var klart sämre än vanligt.

Men det finns inget ont som inte har något gott med sig. Det verkar som om Norge vaknade under den gångna sommaren. Under aktionsnamnet "Laxen tillbaka till älvarna" startades en kampanj mot drivgarnsfisket, som fick mycket uppmärksamhet både i tidningar och TV i Norge. Det är bra att man har börjat reagera, men det kommer att bli mycket svårt att göra någonting snabbt, eftersom drivgarnskoncessionerna löper på flera år. Helt klart är, att det är ett steg i rätt riktning, och om man lyckas dra ner på drivgarnsfisket, så kommer landet att tjäna en hel del på det.

Det är numera bevisat att en sportfiskefångad lax är värd många gånger mer än en kommersiellt fångad för landet ifråga! En nyligen gjord undersökning om värdet av sportfisket efter lax i Skottland visade, att det årligen gav arbete åt 30 000 människor, direkt eller indirekt. På Island har man förstått att värdera laxen och laxälvarna, och där gäller hårda restriktioner vad beträffar kommersiellt fiske ända sedan 30-talet. Kanske är det nu Norges tur att vakna medan det fortfarande finns tid. I Sverige har vi numera nästan lyckats utplåna laxen och laxälvarna genom kraftverk och ohämmat nätfiske.

Laxfisket i älvarna har under det gångna året varit

Snart en sällsynt syn? Men vi får hoppas att sportfiskare från hela världen också i fortsättningen ska kunna glädjas åt silverskimrande fångster. Med politisk vilja – och rätt satsning – skulle det framtida sportfisket tillföra exempelvis Norge stora och värdefulla turistinkomster.

mycket dåligt i hela världen. I Skottland och på Irland är det det sämsta på flera årtionden, och i Kanada är det också det sämsta året man minns på mycket länge. Till och med på Island har det varit ett dåligt laxår. Nordamerikanska och kanadensiska biologer, som vi har varit i kontakt med, säger att det dåliga laxfisket i Kanada delvis har berott på förändringar i havsströmmarna under sommaren 1983 – det skulle i så fall vara fråga om en engångsföreteelse.

På sätt och vis kan man även skylla det dåliga laxfisket i Norge på de varma havsströmmarna. Varma havsströmmar för nämligen med sig att laxen går högre upp i vattnet på sin väg in mot älvarna, och det är när laxen går högt upp som man har största chansen att fånga den i drivgarnen. Så länge laxen går djupt är det svårare att nå dem. 1983 präglades av ovanligt varma havsströmmar och det var det som hände inom vissa områden i Norge under det gångna året.

Vad kan man då förvänta sig av 1984 års laxfiske i Norge? För att få en något så när klar bild av vad som kan komma att hända, så kan man titta på laxuppgångarna för de år som producerade större delen av 1984 års kommande laxuppgång. 1978 och 1979 var det frågan om rejäla laxuppgångar i de norska älvarna. Detta borde innebära att man kan förvänta ett hyfsat fiske 1984, men som alltid är det frågan om hur framgångsrika drivgarnsfiskarna och nätfiskarna runt Färöarna har varit i sitt fiske.

För framtiden är det bara att hoppas på att fler och fler fiskebröder skall börja engagera sig i arbetet för att bevara de norska laxälvarna och den norska laxen. Det är egentligen varje sportfiskares skyldighet och rättighet att göra allt man kan för att bevara och förbättra den otroliga naturresurs som de norska laxälvarna och den norska laxen utgör.

Ingenstans i världen finns det bättre möjlighet och bättre miljö för laxen än i Norge. Detta fantastiska land med sina kristallklara vatten och sina hundratals älvar, som alla – ja i princip alla – kunde bli laxförande. Det enda som krävs är att man får ett slut på den medeltida slakt som garnfisket innebär.

Prova en Hår-Matuka

*Matukastreamers
har aldrig lyckats bli
riktigt populära i
Skandinavien – kan-
ske är det dags att
vända trenden nu*

Av Roger Wigstrand

I FiN:s decembernummer 1983 berättade Jerry Pettersson om goda isländska öringfångster med Matukastreamers, och i samma nummer hade Gunnar Johnson en artikel om iglarnas betydelse som fiskföda. Om man slår samman dessa erfarenheter, och därtill lägger uppgifter från amerikanska flugfiskare om en annan typ av Matuka-flugor, så ligger det en spännande tanke i att också prova dem i våra nordiska vatten.

Jag tänker på Hår-Matukan – en streamerliknande mycket livfull fluga. Den kan bindas som en ren attraktorfluga, men liknar säkert med öringens enkla hjärna också många olika typer av föda, bl a iglar.

Jag har själv många gånger funnit iglar i magen på de fiskar jag undersökt, och jag har till och med en känsla av att de öringar och bäckrödingar, vilka sägs "försvinna" efter en utsätt-

ning, i själva verket specialiserar sig på bottenföda – och då många gånger bland annat just iglar. Det är fiskar, som på det sättet får gå ifred under lång tid, och därmed hinner växa till sig ordentligt.

Iglarna har ju ett mjukt, svävande sätt att förflytta sig. För mänskliga ögon kanske det inte har så mycket gemensamt med Hår-Matukans livfulla gång i vattnet, men för fisken ligger impulsen tydligen tillräckligt nära iglarnas egna rörelser. Flugan "andas" verkligen. Det mjuka håret sluter och öppnar sig i en böljande rörelse. Så nog lever flugan...

Dessutom är den förhållandevis lättbunden och därtill mycket hållbar. Bunden på enkel laxkrok går den alltid rättvänd, och den förhållandevis tunga kroken gör det lättare att få ner flugan. Men man bör ändå alltid blöta den här typen av flugor noga före fis-

ket. En alltför buskig och helt torr Hår-Matuka har mycket flytkraft i vingen.

Till de flugor jag själv bundit och fiskat med, har jag framför allt valt hårpäls från räv i olika färger, men också använt mink till mindre flugor. Men det finns naturligtvis mängder av andra lämpliga pälsdjur. Skinnen måste emellertid vara mjukgarvade för att flugorna ska uppföra sig rätt.

Sedan Matukan torkat efter fisket, så kan skinnen ibland bli hårt, men det mjuknar på nytt i vattnet vid nästa fiske.

En basmodell

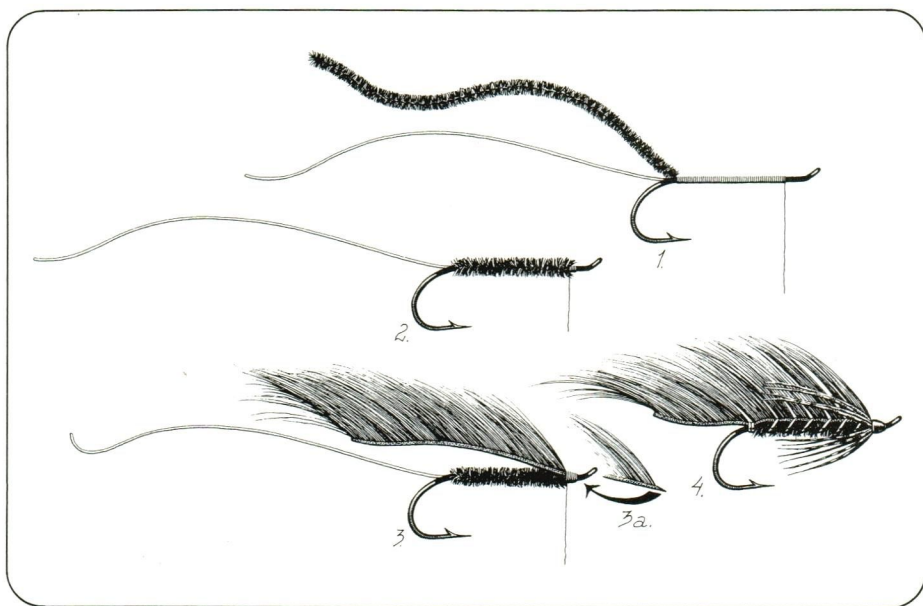
1–2. Fäst in en **metallwire** (silver, guld eller koppar) tillsammans med kroppsmaterialet. Detta kan vara flossilke, chenille eller en dubbing. Forma kroppen och låt bindtråden hänga 3–5 mm bakom krokögat.

3. Välj ett skinn med "lagom" långt hår i förhållande till krokstorleken. Skär en 1,5–2 mm bred remsa från baksidan av skinnen, och se till att remsan går i pälsens längdriktning. (Det går inte att klippa med sax). Bind in remsan vid huvudet.

4. Sträck remsan över ryggen och linda fast den med wiren. Lägg två varv längst bak, och gå sedan i gles spiral fram mot huvudet. Dela håren i buntar, så de inte binds ner mot kroppen.

Huvudet blir lätt klumpigt på en Hår-Matuka, men det undviker man i någon mån genom att vid prepareringen av "vingen" (3 a) skala av hårfibrerna på de första millimetrarna, och sedan snedskära remsan, så att den blir lite tunnare där den binds in.

Förse Matukan med ett mjukt hackel, forma huvudet och lacka.

Vid Myrheden finns fina sträckor med grov öring.
(Foto: Leif Johansson).

Fiskrika Byske älv – hotad pärla i norr

Harr, öring och lax – hur många svenska älvar kan idag bjuda flugfiskaren på sådana kort!

Byske älv anses av många ha enastående kvaliteter som fiskevatten. En seriös satsning på älven och fisket skulle ge eko långt utanför landets gränser. Byske skulle kunna bli en älv att vallfärda till – kanske Norrlands egen Madison...

Av Jan Nilsson och Roland Lundberg

Efter att ha åkt bil från staden vid 12-tiden och avverkat de små grusvägarna ovanför Stensjön, parkerar vi vid Tväråns utlopp i Byske älv några mil från kusten.

Vi tacklar våra spön och vandrar ned mot älven. En lätt vind får småbjörkarna att prassla, och solen står högt på himlen och lovar ett fint kvällsfiske. Efter att ha studerat några mindre harrvak, konstaterar vi att det som vanligt är nattsländor på kvällens meny.

Snart viner linan i luften, och flugan landar strax ovanför en mindre hölja. En harr är genast uppe och suger i sig min E-12:a, men den får efter avslutad kamp återgå till det element där den hör hemma till följd av sin storlek. Själva Tvärån är alldeles för låg, där finns nu bara lax- och öring-smolt, men när vattenståndet är högre, så går storöringen upp och leker. Tänk vad en sådan liten å skulle kunna bli fin, om man renoverade den...

Janne hojtar till. Han har just fått en harr som bjuder gott motstånd, och efter avslutad kamp åter vi den fo-

liestekt på ljusugnsbröd. Det varma smöret rinner mellan fingrarna, men vad gör väl det – det smakar ju så gudomligt gott till kaffet. Efter att ha bråkat om på vilket sätt man skall tillreda, röka, grilla eller halstra nyfångad harr, så kommer vi snart överens om att huvudsaken är att man äter den ute.

Vi går vidare nedför älven och kommer strax fram till ett vitmålat hus,

Europea 12 – en av favoritflugorna vid Byske älv.
(Foto: Leif Johansson).

som står en bit upp i skogsbrynet. Här har det tidigare visat sig vara ett fint harr- och öringställe, och man har rensat lite vid stranden. Men det är på den grundare delen av selet, och man vill ju inte ha allting serverat. Nog får man ut flugan på något sätt, även om träden går ner till vattnet...

Klockan drar sig mot fyra och det är fruktansvärt varmt i vadarbyxorna. Efter att ha kroat loss några mindre öringar och bytt till en större nymfimitation, så ser jag hur tafsens plötsligt ändrar riktning. Pang... efter några vilda rusningar och två språng ger fisken så småningom upp. En grann harr ligger i det gröna gräset. Tillsammans med två andra harrar tagna på March Brown nr 12 får den bli middag. Vi njuter dem tillsammans med ett par muggar vatten från kallkällan invid älven.

Sedan går vi tillbaka till bilen för att flytta oss nedströms Treholmsforsen. Här går det bra att kasta i lågvatten från grusöar som är vegetationsfria. Huvudfåran går på den norra sidan, och man försöker få flugan att ligga

Ann-Gärd Nilsson, en av Byskeälvens flitiga laxfiskare, har just kroat en fin lax. (Foto: Tore Nilsson).

just mellan den djupa och den grunda delen. Jag myser när jag ser Janne lägga ut en liten torrfluga precis på det "blanka", och under de få sekunder som flugan befinner sig där hinner den locka upp en fin öring. Men den vänder. Den visar sig inte mer, hur vi än byter flugor, och då är det bara att konstatera att vi har mycket mera att lära... Efter kaffe och sidfläskmacka beslutar vi oss för att åka ned till södra Stensjön. Där på nacken brukar det alltid stå någon fisk.

Lax och öring

När vi väl kommer fram vid elvatten på kvällen, ser vi laxsmolten jaga flygfån vid grundkanten, och en lax av större format visar sig ett par gånger. Plötsligt bryts ytan av ett kraftigt öringvak cirka 25 meter ut, mitt på nacken, Rolle får äran att först servera flugan för fisken.

Han vadar försiktigt ut på en sand-

rygg som når till mitten av älven, och kommer väldigt bra till – 15 meter uppströms vaket.

Men varför visar den sig inte?

Det går fem minuter, men ingenting händer. Rolle börjar se pissnödig ut där han står och väntar. Med ett fint kast lägger han ändå ut flugan – bära eller brista. Den flyter lugnt och fint över ståndplatsen, men vi ser inte så mycket som en skälkning på vattnet.

Många flugor senare beslutar vi att låta öringen vila, om den över huvud taget står kvar. Med fem meter löslina släpande i vattnet får flugan för sista gången passera över ståndplatsen. Då, utan någon som helst förvarning, kastar sig öringen med ett våldsamt språng över flugan. Mothugget blir nästan desperat, öringens guldgula buk gnistrar i vattenstänket. Det är en vacker bit, säkert kring kilot, som till slut fattat tycke för en gammal hederlig torr Royal Coachman.

Rolle har tydligen inte kommit över chocken, utan håller krampaktigt linan mellan fingrarna och spöhandta-

get medan han försöker få ordning på löslinan.

– Ge efter löslina... orden rullar ut över strömmen och når den andra sidan, men tydligen inte Rolle som håller i spöet. Utgången av kampen börjar stå klar. Man behandlar inte en vildvuxen Byskeöring hur som helst – i varje fall inte med 0,14 som tafs-spets. Ljudlöst kommer fluglina och det som är kvar av tafsens farande genom luften och ringlar ihop sig till en liten hög framför fötterna på Rolle. När vi sedan sitter på stranden och analyserar det inträffade, känns det som om denna korta episod på 20–30 sekunder varat i flera minuter.

Vi packar ihop våra lätta spön och plockar fram de tyngre, för att under en klarblå, ljus sommarnatt fiska lax.

Fisket börjar på den plats där laxen tidigare hade visat sig. Janne provar en General Practitioner stl 6, som han bundit kvällen innan.

Vinden har avtagit, och förutom forsens brus hörs endast en ugglas hoande. Ingen fisk. Generalen sitter i ett

forts på nästa sida

forts från föregående sida

träd och tröttheten börjar kännas, men vi beslutar oss för att fortsätta ända upp till selet.

Väl framme, och efter att först ha gnagt i oss en chokladbit i bilen så vandrar vi ner mot fiskeplatsen. Vi hinner knappt ner till älven, förrän en

koloss till fisk vräker sig handlost rakt upp i luften. Naturligtvis fumlas det en hel del, innan vi lyckas knyta på en fluga och kan börja fiska. Men den fisken behagar inte visa sig mer – än mindre är den intresserad av våra flugor. Förmodligen har laxen nu lämnat sin plats och är redan på väg längre

uppströms för att förhoppningsvis någon gång i höst leka i denna än så länge outbyggda älv. Vi beslutar oss för att ge upp. Solen håller på att stiga, och vi är helt slut både till kropp och själ. Nej, inte till själen förresten – för det kan man aldrig bli vid ett vatten som detta...

Guide till fisket i Byske älv:

Byske älv, som rinner ut i havet ca. tre mil norr om Skellefteå, är en av Sveriges förnämsta skogsälvar. Den är även på väg att bli en av de stora vad gäller lax- och havsöringsfiske, om inte brutala utbyggnadsplaner raserar det unika älvlandskapet.

Från Arvidsjaursjön till mynningen i havet är det 14 mil levande skogsälv, med en enastående och omväxlande natur. Här finns det mesta en flugfiskare kan önska sig: lugna sel, forsar, strömnackar, bakvatten, – ja kort sagt allt. Älven är lätt åtkomlig. Med några få undantag finns bilväg nära vattnet.

Att försöka sig på någon detaljerad beskrivning av dessa 14 mil är inte bara av utrymmesskäl omöjligt. Men i stora drag kan sägas att älvens övre

delar är intressantast för harr- och öringfiskaren. Kring Myrheden finns många fina sträckor med chans till stor fisk, främst då öring. Harr och öring finns för övrigt längs hela älven. Med någorlunda kunskaper om fiskens ståndplatser, har man inga problem att hitta bra fiskesträckor.

Då det gäller lax och havsöringsfisket, så är det i första hand sträckan från mynningen till Fällfors som kommer i fråga. Laxfisket brukar vara bäst vid midsommar och några veckor framåt. Havsöring fiskas vår och höst. I april-maj finns relativt goda chanser till nystigen fisk. Höstfisket pågår till i november.

Laxuppgången har glädjande nog ökat de senaste åren. Sommaren 82 gick det upp bra med fisk, trots att övriga norrlandsälvar hade relativt dålig uppgång. Sommaren 83 fick de trägna laxfiskarna något sämre än säsongen innan, men stora mängder smolt har konstaterats de senaste åren, vilket bådär gott. Dessutom utgör avelsfisket en viktig del av fiskproduktionen. Graningevarken föder varje år upp ca 65.000 laxyngel och 150.000 öringyngel för utsättning i Byskeälven.

Tyvärr finns det ett hinder för laxen och havsöringen på deras väg upp till lekplatserna. Fällforsen, cirka 3 mil från mynningen, utgör vid vissa vattenstånd ett vandringshinder, och i den förbigång som alltid ska möjliggöra uppgång, har byn rätt att fiska med fasta redskap. Man tar för närvarande lika mycket lax som under 40-talet. Sommaren 83 infördes kraftigare restriktioner för detta fiske, men riktigt bra blir det inte förrän fällan är borta och fisken har fri väg.

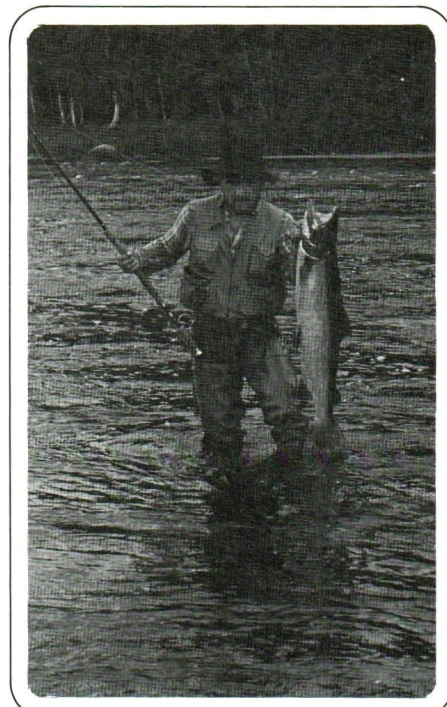
Av älvens totala reproduktionsområden för lax finns 70% ovanför Fällfors, och smolt har konstaterats ända uppe vid Arvidsjaursjön. Under de senaste åren har det gjorts en del restaureringar i älven. Stenarmar från flottningstiden har rivits, och stenarna har placerats i strömfåran. Dessa

arbeten kommer förhoppningsvis att ge mycket goda resultat – framför allt för öringen.

Ett gott råd till dig, som tänker besöka älven för första gången. Förse dig med topografisk karta över området. De ger en fingervisning om älvens karaktär, och även små skogsbilvägar är redovisade. Med följande kartblad täcker man in hela älven. Från mynningen: 23L Byske SV, 23K Boliden SO, 23K Boliden NO, 23K Boliden NV, 23K Älvsbyn SV, 24J Arvidsjaur SO, 24J Arvidsjaur SV och 24J Arvidsjaur NV.

Kortpriserna varierar något från område till område, men 10–15 kr/dygn är vanligt.

Jan Nilsson
Roland Lundberg

Blank, vildvuxen och stark – Byskelaxen är en utmaning.
(Foto: Ann-Gärd Nilsson).

Höstfisket efter harr har en lång tradition i Byske älv. (Foto: Leif Johansson).

Turistsatsning i stället för utbyggnad är framtiden för Byske älv...

Naturskövlarna i form av kraftbolag och somliga kommunalpolitiker har riktat in sig på en utbyggnad av Byske älv. Som vanligt lockar man med arbete och välstånd.

En total utbyggnad innebär, att fem kraftstationer kommer att fullständigt omdana älven. Cirka fem mil kommer att torrläggas, samt 2500 ha skog och åkermark att överdämmas. Dammar upp till 55 meter höga kommer att byggas och därmed dränka en hel dalgång. Vattennivån kommer i dammarna att variera med 30 meter. Den största korttidsregleringen i Sveriges historia planeras!

Elproduktionen skulle vid en fullständig utbyggnad bli 0,750 TWH, och vid en mindre utbyggnad (som verkar mera aktuell) ca 0,5 TWH. Det är med andra ord mindre än 1% av Sveriges förbrukning.

Det förslag, som i dag ligger från

Skellefteå Kraft AB, medför enligt kraftbolaget "mindre skador" på älvdalen. Förslaget innebär 7 kraftstationer, och skadorna blir i praktiken lika omfattande som tidigare utbyggnadsförslag.

Som flugfiskare och naturvän frågar man sig ofta...

Kan en utbyggnad i en orörd älv, hur liten utbyggnaden än må vara, medföra små skador? Nej, släpp aldrig kraftmarodörerna till minsta lilla bäck i älvsystemet. Konsekvenserna känner vi flugfiskare allt för väl till, ger man dom lillfingret så tar dom ta mej tusan hela armen.

Det säkraste sättet att utrota östersjöloxen är att ödelägga dess lek och uppväxtområden. Byskeälven är en av våra få kvarvarande älvar med genetiskt opåverkade laxsstammar.

För närvarande är älven relativt outnyttjad vad gäller naturlig laxreproduktion – mycket på grund av det fasta fisket i Fällfors. Ökningen av laxbeståndet under senaste åren är nog bara början på en mycket intressant utveckling. Bara älven får leva vidare.

För tillfället verkar det som om faran skulle vara över. I det betänkande, som den statliga vattenkraftberedning lagt fram, är Byskeälven inte med på listan över dödsdömda älvar. Betänkandet berör utbyggnader fram till år 1990. Men vad händer sedan?

Som flugfiskare kan vi låta kommunens representanter förstå, att de sitter på en liten guldgruva. Byske älv kan skapa arbetstillfällen i sportfiskets tjänst – arbetstillfällen med bestående värden för bygden, och inkomster i form av välkomna turistkronor.

Stora torrflugor

En stor torrfluga innebär en kraftig nyckelretning för fisken. Jesper Hogaard drar fördel av detta genom att överdriva storlek och detaljer i sina flugor.

*Text: Jesper Hogaard
Foto: Christian B Hvidt*

Fiskens enkla hjärna summerar endast helhetsintrycket av en fluga. Överdrivna detaljer ger därför ett kraftigare stimulus.

Tørfluens opgave er at imitere et flydende insekt på en sådan måde, at fiskens huginstinkt stimuleres på den kraftigst mulige måde. Hvordan dette opnås hersker der flere teorier om:

Enten kan tørfluen, så nøjagtigt som muligt, imitere de aktuelle insekter, som findes den pågældende tid og det pågældende sted.

Eller også kan fluen overimitere enkeltdele på et flydende insekt, således at huginstinktet overstimuleres af et eller flere stimuli fra fluen... Jo flere impulser, man kan stimulere på en gang med sin flue, jo kraftigere fremkaldes huginstinktet.

De hyppigst anvendte tørflue-mønstre fungerer vel nærmest som en blanding mellem de to principper, f.eks. ved at fluen ved sin farve og sin flydeevne stimulerer et insekt, og ikke så meget gør brug af insektets anatomi. Ud fra den teori, at det er muligt at overstimulere huginstinktet, har jeg forsøgt at eksperimentere med forskellige elementer i opbygningen af mine tørfluer, og jeg har haft gode

resultater hermed, både med hensyn til ørreder og med hensyn til stalling-er.

Storleken vigtig

Først og fremmest anser jeg fluens størrelse for at være vigtig. Jeg anvender helst krog nr 8 eller 10, hvilket nødvendiggør ret store hacklefjer i et antal på 3-4 pr. flue. Denne størrelse tørflue anser jeg for et kraftigt stimulus i sig selv, og er nok den vigtigste komponent overhovedet. Kun få insekter når op i denne størrelse, og virket formentlig derfor som en form for overraskelse. Jeg har mange gange oplevet selv små fisk angribe fluen, selvom de ikke engang har kunnet gabe over den. Man skal i al fald ikke være bekymret for at den vil skæmme fisken. Størrelsen har også den store fordel, at den giver mulighed for at se fluen på lang afstand, eller på en kruset og bølget overflade

og i skumringen. Og en anden stor fordel er at den flyder godt.

I udformningen af fluens anatomi, har jeg også forsøgt at eksperimentere med enkeltdele; især krop, vinger og ben, som hver især kan udformes så de udgør et overstimulus.

Kropp af hjorthår

Kroppen laver jeg gerne af hjorthår, som dækker den bageste $\frac{1}{2}$ - $\frac{2}{3}$ af kroppen. Hjortehårene trimmes ret tæt men danner alligevel en god og fyldig krop, og den kan udformes mere eller mindre kugleformet eller tenformet... Hjortehårene, som i sig selv er luftfyldte, er også med til at give fluen en meget fin flydeevne. Hvis man ønsker en sort flue, kan kroppen farves med en sort speedmarker efter at den er trimmet.

Vingerne udformer jeg af agerhøne- eller fasanbrystfjer, som lægges vandret tæt over kroppen. Der

bruges 2–3 fjer ovenpå hinanden. Virkningen ses tydeligt, når fluen holdes op i siluet, og virker desuden ved sin store vandrette overflade med en god flydeevne.

Benene kan også overdimensioneres. Jeg udformer dem som til en almindelig Daddy-Longleg, d v s fasanhalestråler med 2 knuder på. Jeg bruger 6–8 ben på en flue, og de bindes på, så de vender bagud. Det er således ikke nødvendigt at lade dem gå ud til alle sider, for når man kaster med fluen, og benene er blevet fugtige, kommer de alligevel uvægerligt til at vende bagud af sig selv.

De forskellige anatomiske dele kan blandes på næsten vilkårlig vis, og jeg skal nedenfor give nogle eksempler på nogle af de fluer, jeg har lavet.

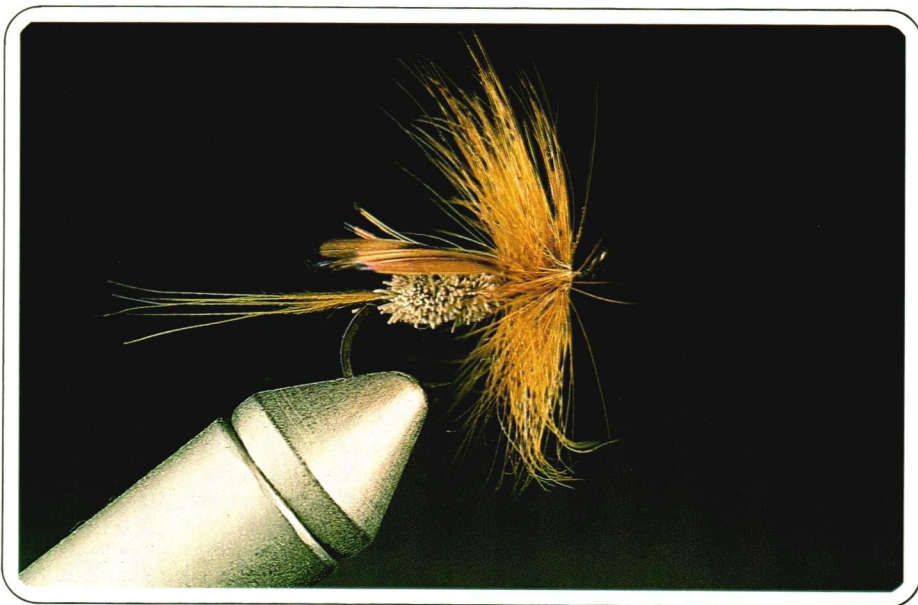
Tre färger

Farven på fluerne har jeg fundet af mindre betydning. Jeg bruger stort set kun tre grundfarver, nemlig lys, mørk og brun. I de lyse nuancer kan f.eks. bruges blue dun, olive dun eller grå, men det gør altså ikke den store forskel. Til de mørke nuancer bruges sort eller meget mørk brunt, men hellerikke her har nuancerne den store betydning, og det samme gælder for de brune farver. Om man blot har fluerne i de tre grundfarver, som jeg kalder dem, er man godt hjulpet. I praksis stemmer det faktisk udmærket overens med stimulusteorien, idet tørfluen jo faktisk ses af fisken nedefra som en silhouet op mod lyset, og kun i specielle lysforhold kan en nuance skimtes som værende lys eller mørk. (Uden iøvrigt at komme ind på teorien om fiskenes farvesyn).

Jeg har brugt disse og haft succes med dem, både til regnbueørreder, bækørreder og stallinger. Jeg har også brugt dem i Sverige i Juktån efter stalling og ørred med udmærket resultat. Jeg har flere gange haft den morsomme oplevelse, at se en mindre ørrede springe op over vandet nogle få cm foran fluen og tage den nærmest ovenfra, hvilket jeg tager som udtryk for et meget kraftigt stimuleret huginstinkt.

Som sagt, de fluer jeg laver efter disse principper, fungerer godt ikraft af god flydeevne, de ses godt, og de virker meget overbevisende som stimulus for huginstinktet.

Med en stor torrfluga bunden i tre olika nyanser är man väl rustad för de flesta fiskesituationer.

TÄNK OCH TYCKT

Årøy, Denisoff och kråkorna

Etter å ha lest artikkelen om Årøy og Denisoff, husket jeg noe som sto i et gammelt nr. av det norske bladet Fiskesport.

"I et par Bergensaviser har det vært fotografi av et par sjeldent store sjørørter. Det opplyses at Mr Nicholas Denisoff fisket en ørret i Årøyelven på 17 lbs – eller 7,7 kg. Avisen føyer til at det er den største ørret som er fisket i Årøyelven og antagelig en av de største ørreter som er fisket i Norge."

Dette sto i Fiskersport, januar 1938, og fisken er fra sesongen 1937. Ole Loen, Loen i Nordfjord, som selv var en ivrig sportsfisker, hadde sendt Fiskesport avisutklippet. Han føyer til at han imidlertid vet om flere større sjørørter som er fisket i norske elver.

I og med at denne notis sto i norske aviser og i Fiskesport i 1937/38 tror jeg nok Denisoff var ganske stolt over den fisken. Hvis ikke hadde neppe fotografi og opplysninger kommet ut om "kråka". Denisoff som fisket i Årøy fra 1921 hadde nok hatt kontakt med sjørørten mange ganger før Ernest Schwiebert skrev sin artikkel i "Fly Fisherman" i 1977. Men at en sjørørte på 4,5 kg (som idag er en stor sjørørte etter norske forhold) blir kalt "kråke" kan man kanskje forstå når Denisoff, den luringen, for en stor del fisket med fortommer av flettet monofil, 3×25 lbs, og stenger på opptil 18–20 ft lengde!

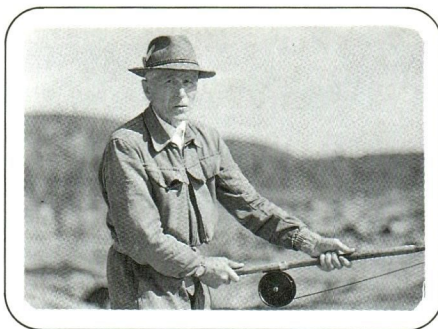
Leif Johansen

Ångermanlandsserien

En god vän visade mig för en tid sedan artikeln om Ångermanlands Sportfiskeklubbs flugserie. Det var verkligen roligt att se att folk tycks börja intressera sig för de insekter, som utgöra förutsättningen för vårt fiske.

Tyvärr har det lämnats uppgifter, som ej äro riktiga i artikeln. Flodins hustru hade intet som helst med seriens tillkomst att göra. Serien bands upp av Gradin och undertecknad i internt samarbete. På en industriutställning i Sollefteå för många år sedan visade visserligen Flodin upp något, som han kallade Ångermanlands Sportfiskeklubbs flugserie, men flugorna voro så föga lika serien, att jag bad honom

stryka benämningen. Flugor med vingar ha viss propellereffekt. De surra som en bisvärm när man kastar med dem, och vingarna bli tilltufsade. Sidenvingar äro helt olämpliga för dagsländeimitationer.

Gustaf Sjödin, en av initiativtagarna till Ångermanlands Sportfiskeklubbs flugserie på 1930-talet, har här bytt ut det lätta öringspöet mot ett tvåhands för laxfiske vid Tana älv.

Påståendet i tidningen att den största sländan i serien är Ephemera vulgata är riktigt. Jag var säker på den saken på tidigt stadium, men då det sades att den ej fanns i Åsele lappmark uppgav vi ej det latinska namnet.

Seriens Gitts har betecknats som Heptagenia sulphurea. Det är fel. Originalen är spinnerformen till någon baetis-art.

Gustaf Sjödin

Fiskevårdsavgift – jo, men visst!

I FiN:s ledare 1/84 uppmanades vi flugfiskare att skicka in 30 kr i fiskevårdsavgift till "vår riksdagsman/kvinna". Vid första anblicken ter det sig som en vansinnig idé, men får man tänka efter en stund blir den mer och mer lysande. En penningssumma direkt i riksdagsmannens hand blir en alldeles utmärkt påtryckning för införandet av en obligatorisk fiskevårdsavgift. Pengar kan man inte bara stoppa undan någonstans, utan han/hon måste agera på något sätt.

En fiskevårdsavgift skulle kunna skapa goda möjligheter till en bättre fiskevård och verkligen ge fisket en knuff i rätt rikt-

ning. Klubbar och föreningar är i stort behov av pengar till praktiska fiskevårdsåtgärder i våra vatten. Mycket arbete bedrivs idag på ideell basis. Dessutom behövs ökad grundforskning inom områden som biotopförbättring, utsättningar, fiskodling, karaktärisering av olika fiskstammar, m m. Nyligen invigdes i Kälarne (Jämtland) en modern försöksstation med inriktning mot fiskevård och fiskodling för Norrlands inlandsvatten. Här saknas dock pengar och någon försöksverksamhet i större omfattning har i dagsläget inte kommit igång. I Kälarne skulle verkligen en medel från en fiskevårdsavgift komma väl till pass.

Följ alltså uppmaningen och skicka in dina 30 kr. Det är på dig själv det hänger!

Ingemar Näslund
Bo-Göran Persson

Tack för en fin ledare i nummer 1/84. Ska vi få ett fiske här i landet, så behövs det pengar till fiskevård. En avgift från oss alla ger det årliga kapital som behövs. Om många av FiN:s läsare verkligen följde rådet – så som jag själv har gjort – och skickar in de föreslagna 30 kronorna, så bör våra styrande få upp ögonen och ta oss på allvar. Det är dags att vi alla gör något för att visa var vi står.

Per Göran Jönsson

Se upp med oljan

En viktig passus föll bort i min artikel om rensning av lekbottnar med hjälp av utombordsmotor i FiN nummer 1 i år. Det gäller verkligen att se till att inget olje- eller bensinspill sker. All tankning måste därför ske på betryggande avstånd från vattnet, och motorn måste torkas ren innan man börjar arbetet. Även små oljemängder kan spridas över stora områden – med katastrof som följd. En utmärkt arbetsmetod kan därför ställa till otrolig skada om inte ordentliga försiktighetsåtgärder vidtas.

Nils E Eriksson

Hur gör man för att lyckas?

Vii den relativt nystartade fiskeklubben Strömslåndan i Skellefteå inriktar oss i huvudsak på flugfiske och fiskevård. Att en klubb med just denna inriktning bildades

är till stor del Flugfiske i Nordens tjänst, eftersom tidningen sporrat oss och kommit med många fina uppslag.

Klubben har på många olika sätt försökt få kommun, vattenägare och fiskerikonsulent med flera berörda, att satsa på fiske och fiskevård, och har presenterat förslag och synpunkter på åtgärder inom vår egen region. Att komma med förslag är emellertid inte så svårt – svårigheten är att övertyga berörda myndigheter och andra intressenter om vikten av att förbättringar kommer till stånd. Även om våra idéer är helt realistiska, så stöter de ofta på motstånd. Det största problemet är att man ibland har svårt att finna de rätta kanalerna och kontaktmännen för olika frågor. Vi skulle därför, liksom säkert många andra intresserade klubbar runt om i Norden, behöva hjälp från andra som genomfört lyckade fiskevårdsprojekt.

Skulle inte FiN kunna fungera som en länk mellan de läsare, vilka är intresserade av den här typen av frågor? Du, som läser detta och har medarbetat i tidigare projekt, kanske därför vill dela med dig av dina erfarenheter. Skriv en kort redogörelse över arbetets art, omfång och resultat. Bifoga också adresser till kontaktmän inom gruppen, och sänd in det till FiN. Andra kan sedan gå till denna adressbank och genom den få kontakt med likasinnade. Redogörelsen behöver inte vara så lång, kanske en A4-sida, och denna kunde sedan kopieras och sändas ut till dem som anmäler sitt intresse, så att vi kan ringa varandra eller träffas och utbyta erfarenheter. Jag tror att behovet av ett sådant utbyte är mycket stort. Nya klubbar kan genom sådana kontakter dra nytta av tidigare gjorda erfarenheter.

Jan Nilsson
Frögatan 468
931 55 Skellefteå

Ett gott förslag! Läsare, som har erfarenhet av tidigare fiskevårdsarbete, är mer än välkomna med uppgifter till FiN. Gör en **kort sammanställning**, så ska vi kopiera denna och sända till intresserade prenumeranter. Genom att komma i kontakt med likasinnade och få stöd och hjälp i form av konkreta tips om hur man handlägger frågor och driver ett arbete framåt, så blir vår sak betydligt starkare.

Red.

Tvåhands Worcestershire
Salmon och Beaulites
nya laxrulle:

Mycket kraft med lite muskler

Ankaret i Worcestershires boronspö-serie är 14-fots tvåhandsspöet "Salmon". Ankare, men ändå superlätt — bara 261 gram! Finish, lindningar, öglor, balans, styrka och vikt gör det annars så slitsamma älvfisket efter grov lax och öring till lättsam sport. Du kan spara musklerna tills hugget kommer! Särskilt om ditt team är Worcestershire Salmon och Beaulite Mk II, den nya laxrullen med stor kapacitet (DT 12 F plus erforderlig backing) och ett bromssystem som slår till bara då fisken tar lina.

Beaulite Mk II finns i två storlekar. Båda med samma lätt reglerbara broms, båda dessutom med fläns för fingerbromsning och båda i en prisklass som är alldeles för vänlig för rullar av den här kalibern! Linan till den här utrustningen kan vara Shakespeares nya Century XXI, DT och WF, flytande och långsamt sjunkande. Den sistnämnda är nästan av intermediate-klass och blir en stor tillgång när du vill överlista ditt byte med en ytgående fluga!

Elbe Shakespeare förgyller det nordiska flugfisket med spön, rullar, linor och material som täcker alla behov — från midgefiske i trånga vatten till kämpigt tvåhandsfiske i forsande älvar.

Elbe Shakespeare

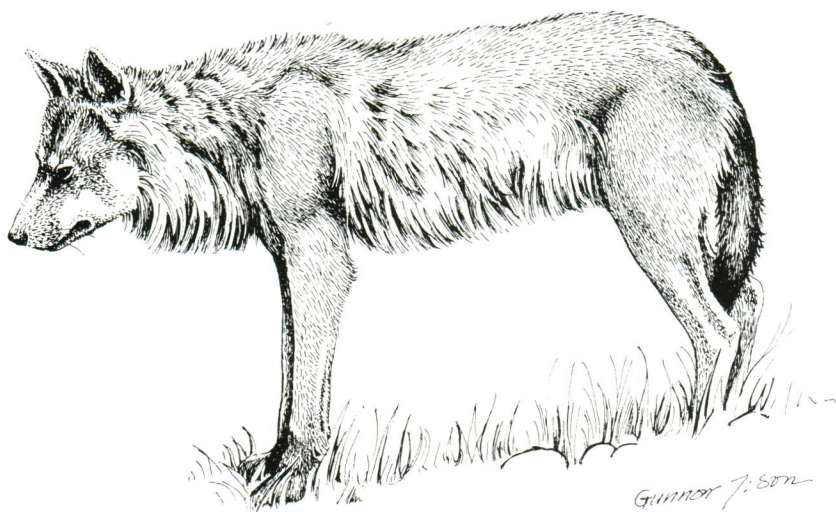
Vargån

På dagarna fiskade vi efter den lilla åns alla vakande storharrar, men något nattfiske blev det inte mer än första dagens första kväll...

Av Pelle Klippinge

Foto: Paul-Heikki Kurkiala

Teckning: Gunnar Johnson

Så lämnade vi det berömda fors fisket vid Houpana och Keskenkoski bakom oss. Minnesbilder av hoppande starka öringar hade verkligen bevisat att det ännu finns vatten som kan bjuda på fiske som i stora dagar.

Vi drog vidare från hjärtat av de tusen sjöarnas Finland, ut mot kustlandet. Trötta på det krävande storöringsfisket längtade vi efter lite finfiske med små torrflugor. Målet var nu ett av Pauls absoluta favoritoatten. Efter en mödosam resa på

små, krokiga och ibland helt oskyltade finländska vägar, var vi så äntligen framme.

Här var vi alltså nu. Mitt i den finländska obygdens omgivna av ett bländande vackert landskap – och vilket också hör till bilden – periodvis ett av Finlands vargrikaste...

Vi ordnade läger och satte på kaffepannan. Mat hade vi glömt att köpa, men i botten på ryggsäcken fanns det lite rester av en rökt öring, en bit finskt surbröd och en flaska Jack Daniels. Så visst skulle vi

väl hålla svälten utanför tältduken, åtminstone ikväll.

Ån var mycket vacker. Vattnet var klart och botten bestod av ljus sand i kombination med långa svepande vattenväxter. Bortsett från träden, påminde den mycket om en jylländsk å i sin karaktär. Ganska snabbt vatten, men utan några egentliga forsar. Tvåra slingrande krökar och... vakande harr!

Vi bestämde oss för att gå en bit uppströms, för att sedan fiska oss nedströms.

Vegetationen längs ån var närmast att betrakta som rena djungeln. Den höga åkanten, som bestod av lerjord, lutade nära nog i nittio graders vinkel i förhållande till vattnet, vilket gjorde det hela till ett äventyr att bara ta sig ner i fiskeposition. I den enormt täta växtligheten nere vid åkanten infann sig en egendomlig känsla av att stå under tak. Även ute i själva ån låg träden på sina håll i kryss över varandra. Vissa partier hade genom åren samlat på sig massor av fallna och ruttna träd och bildat formidabla "bäverhyddor", vilka på ett trevligt sätt indelade ån i små pooler.

– Smack! Jag mer anar än hör ett försiktigt vak strax nedanför mig. Ett par vakringar ebbat sakta ut alldeles under en nedfallen al med stora gröna löv. Själva stammen ligger ovanför vattenytan, men grenarna hänger ner i och under vattnet. Mellan grenarna har små gluggar bildats, och där, just i en av gluggarna ser jag nu harren stiga igen. En stor vit mun öppnas och sluts, för att sedan försvinna in i trädet.

Platsen är väl vald. Hur i helsike ska jag lyckas få in flugan i den lilla gluggen som inte är mycket större än handflatan? Kasthålllet är kort. Tre, kanske fyra meter på sin höjd. Längre lina är förresten helt omöjligt att få ut här inne i djungeln. Jag fäster en av Pauls stora nattsländor på tafsens i hopp om att få harren att lämna sin ståndplats för att kasta sig över godbiten, innan flugan är helt inne i själva grenverket.

Kastet går och spänningen är olidlig. Nattsländan landar en meter ovanför gluggen. Så flyter den nerströms. Högst och fint passerar den in i gluggen för att sedan helt försvinna in i grenverket. Ingen harr visar sig...

Försiktigt halar jag hem flugan och byter ut den mot en liten oansenlig grå torrfluga.

I nästa kast händer det, att jag ser harren stiga, men i sista stund vända utan att bryta vattenytan. I väntan på att harren ska börja vaka igen sätter jag på en tunnare tafs men behåller den lilla grå torrflugan.

Längre upp längs ån hörs tunga kraftiga plask. Säkert är det Johan eller Paul som har fast fisk. På andra sidan kilar en koltrast fram och tillbaka, sprätter och petar efter något ätbart mellan dom fallna träden. Harren vakar. Precis nedanför mig står ett litet harr yngel på decimeterdjupt vatten. Hela tiden tycks den spana

efter föda, och ibland sticker den blixtn snabbt åt sidan och fångar något. Harren vakar igen. En vattensork sticker upp huvudet ur vattnet för att sedan dyka ner igen.

Harren vakar. Inte bara harren under trädet. Nej, hela ån tycks ha vaknat till liv. Men det är harren under alträdet som intresserar mig just nu. Tänk att få den till att ta, därinne i trädet.

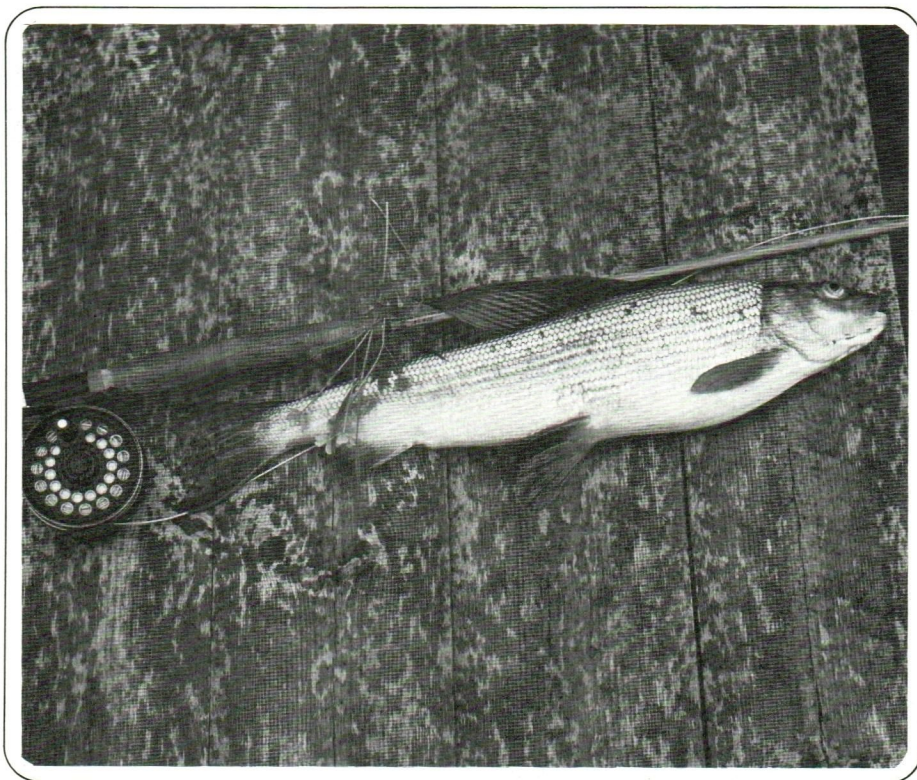
Jag måste fresta den igen. Med den lilla torrflugan och den tunna tafsens.

Kastet går fint och flugan landar på nytt en meter ovan gluggen. Just innan flugan ska sugas in i gluggen kommer en stor vit mun och möter. Munnen öppnas och sluts. Flugan sugs ner. Harren går

ökat passerar något som liknar en stor ljus hund genom det manshöga riset. Tanken går direkt till varg. En aning skrämdd öppnar jag kombiluckan på bilen och sätter mig där, på vakt. Väntan på Paul och Johan blir lång. Varför dröjer dom så länge? Mörkret blir allt kompaktare. Magen skriker och alla sinnen är på helspänn.

Efter några timmar dyker så äntligen Paul och Johan upp. I mörkret ser jag att de bär på ett par fina harrar. Jag berättar om den stora ljusa hunden och tillsammans artbestämmer vi den till varg!

Det blir trångt i lastutrymmet. Vi äter harr och dricker kaffet under tystnad. Ibland prasslar det i riset. Då upphör tugandet och kaffesörplandet och så sitter vi

En av Vargåns feta och stridbara harrar.

ner och instinktivt höjer jag spöt. Den är fast. Överraskande nog lämnar den sin ståndplats, sätter fart upp mot ytan och hoppar med rest ryggsegel. Koltrasten blir skrämdd och flyger iväg. Harren vänder och vill rusa ner mot det trygga trädet. Med nöd och näppe lyckas jag hålla den därifrån, och efter en stund har jag den inom räckhåll och lyfter upp den på land.

Harren är mycket välväxt. Jag mäter den till en halvmeter. Eftersom jag är mycket hungrig nu beslutar jag mig för att rensa den och gå före de andra upp till lägret och anrätta den. Jag tändar också rökan och sätter på kaffepannan.

Det är natt i Finland, och trots att det är veckan efter midsommar så är det nu ganska mörkt. Uppifrån kullen råmar en ko.

Plötsligt stelnar jag till. Snabbt som

där på helspänn igen, helt övertygade om att en varg ska visa sig.

Efter någon timme börjar det äntligen ljusna. Mätta och lite karskare i det tilltagande ljuset bestämmer vi oss för att krypa in i tältet. Sömmen den natten blir orolig.

Efter ytterligare några dagars fiske i den fantastiska harrån bryter vi upp. Lite trötta på harrdieten åker vi in till närmsta by för att få ett rejält mål lagad mat. Inne i baren hittar vi lokaltidningen. På första sidan är en varg fotograferad. Paul översätter och läser högt att "varg varit synlig på bygden"...

En aning blekare om nosen, avslutar vi middagen i all tysthet. Mätta och belåtna lämnar vi harr, öring och varg bakom oss och drar vidare mot nya äventyr i de tusen sjöarnas, ibland vargbesökta, land.

När vargen sov, frestade vi åns alltid lika vakvilliga harrar med våra torrflugor. Det gällde bara att locka ut dem från trädöverhäng och risbråte.

*Flugfiskarens
fåglar:*

Jungle Cock i Dan- mark

*Jungeltuppen är flugbin-
darens dåliga samvete.
Men nu pågår en odling i
Danmark, med hopp om
att bygga upp en livskraft-
tig stam!*

*Text och foto:
Hans Diderichsen*

Några av de jungeltuppar som idag spatserar omkring i danska voljärer.

I 1980 blev jeg frelst og startede som fluefisker og fluebinder, og da det krævede en masse fjer, startede den vilde skalpejagt. Da jeg en dag skulle binde en flue med jungle cock-fjer, smuttede jeg lige ind til København for at købe et par nakker. Her erfarede jeg, at det var en umulighed, idet fuglen var næsten udryddet og totalfredet.

Da jeg i forvejen havde Bankiva-høns gående, tænkte jeg, at et par jungle cock ikke ville gøre så meget fra eller til. Jeg blev dog sørgeligt skuffet da jeg erfarede, at det sidste par i Danmark var set i Zoologisk Have i København for 20 år siden.

Formanden for Nordisk Sirkraforening (forening for eksotiske hønsefugle: fasaner, vagtler mm), A R Tønnesen, som siden er blevet min nære personlige ven, fortalte mig, at det var så godt som umuligt at importere jungle cock pgr a Washington-konventionen. Han var dog selv inte-

resseret i at få et par og lovede at undersøge mulighederne herfor.

Efter et halvt år ringede han til mig og fortalte at der var givet tilladelse til import af to par, som nu var i karantæne. Min kones jordbærbed blev i all hast pløjet om, og endnu en voliere stablet på benene.

Det var en stor dag, da A R Tønnesen ringede for at fortælle at karantænetiden var forbi, og at jeg kunne hente fasanerne hos ham. Her mødte mig et fantastisk syn: den ene fasan-voliere efter den anden, så selv den mest garvede fluebinder ville blive grøn af misundelse. Efter lang ventetid udløstes spændingen da jeg blev præsenteret for mine halvstore jungle cock-kyllinger.

Førstkommende forår lagde hunnen 9 æg, som dog viste sig at være ubefrugtede, ligesom et senere hold æg samme år. Hun fik imidlertid lov at ruge på befrugtede Wyandotæg,

hvor hun viste sig som den perfekte hønemor. Samme år lykkedes det A R Tønnesen, som den første i Skandinavien at udruge jungle cock-kyllinger i rugemaskine, og hvor skæben var så nådig, at der blev lige par. Jeg fik nu endnu et par fasaner af A R Tønnesen, hvorefter resten av urtehaven blev inddraget til voliere.

I sidste sommer har jeg så haft den dejlige oplevelse, at en fasanhun selv har udruget kyllinger og passet dem til punkt og prikke. A R Tønnesen har igen i sidste år haft et godt resultat, og vi håber nu, at der er andre, som vil være med til at fremavle en stor bestand. Hvis vi så samtidig kunne nøjes med at tage fældefjær og ellers nyde den interessante fugl, kunne vi på den måde betale den gæld tilbage, som vi fluefiskere må siges at være den fugl skyldig.

Interesserede kan skrive til: Hans Diderichsen, Amager Landevej 47, 2770 Kastrup.

Sädesärulan

Det är inte bara öringen som blir selektiv när en insekt bjuds i överflöd. Också sädesärulan har sötebrödsdagar, när åsandsländan kläcker..!

Text: Jan Å Fritzson

Få fåglar torde vara bättre kända än sädesärulan. Dess grå, svart och vita dräkt är känd av envar. Likaså den kastande bägflykten och det skarpa arttypiska lätet **t z i l i t t**.

Detta till trots så vet vi kanske inte så mycket om den. Sädesärulan är ju så vanlig, både vid stilla och strömmande vatten, att vi knappast registrerar den. Den hör så intimt hemma i den här miljön, att den blir till ett med sin omgivning. Ändå borde vi ägna sädesärulan lite mer uppmärksamhet, då den har en del, även för oss flugfiskare, intressanta beteenden.

Den anländer till Småländska Höglandet punktligt omkring den 6 april år efter år, och signalerar därmed starten på en ny flugfiskesäsong. Vid denna tid ligger sjöarna fortfarande isbelagda, och då sädesärulan är helt beroende av insekter som föda, söker den sig gärna till strömmande vatten. I de öppna åarna har redan nu en del bäcksländor börjat kläckas, och ger tillsammans med några andra tidiga insektsarter ärlan möjlighet att klara denna förhållandevis insektsfattiga årstid.

Sädesärulan är under normala förhållanden inte så noga med vad i insektsväg, som blir dess byte. Den tar vad som bjuds, och under perioder med lite insekter visar den prov på en märklig uppfinningsrikedom. Det är exempelvis vanligt att den avsöker de skumkuddar, som bildas här och var i rinnande vatten. Här finns ofta mängder av döda sländor, som fångats upp av skummet under föregående kväll och natt. Under de kalla, på insekter fattigare morgontimmarna, utnyttjar sädesärulan skumkuddarna som skafferier.

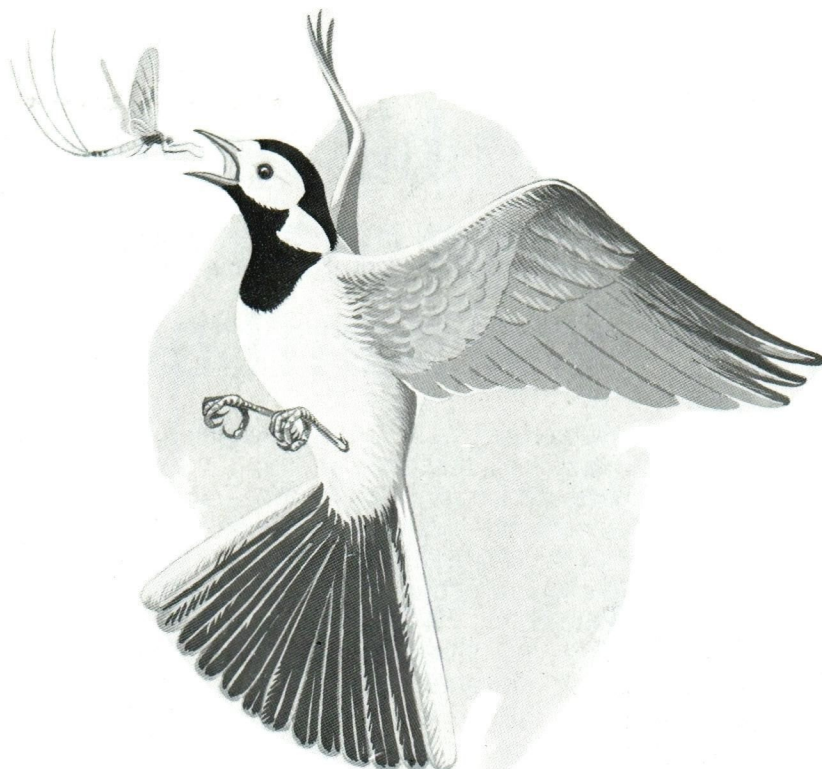
Skummet kan även vara av intresse för oss flugfiskare. Är vi inte alltför sent ute under dagen, så har vi en fantastisk möjlig-

het att i efterhand kunna se vad som funnits på vattnet föregående kväll – en naturens egen dagbok, som vi kan läsa ur, om nu inte sädesärulan redan varit där... Vi kan få tips om lämpligt flugval. Vi kan också, genom att studera dessa skumkuddar, dra slutsatser om vad som kommer att hända senare. Kanske finner vi gott om någon dagslända i dunstadiet, som alltid har fastnat här under kläckningen. Med lite tur kan vi då förvänta oss en svärmning av samma art påföljande kväll. Vi får tid att se över vårt flugsortiment och kan vid strandkanten komplettera med någon lämplig representation. För de flesta flugfiskare är det här säkert självklarheter, men kanske inte för alla. Själv hade jag flugfiskat i flera år, innan sädesärulan lärde mig att ta vara på de här möjligheterna.

Inte ens insekterna under vattenytan går helt säkra för sädesärulan. Även om den inte som strömstaren kan dyka ner under vattnet och plocka av insekterna, så springer sädesärulan ofta och tar husmaskar och nymfer som befinner sig i vattenbrynet.

Ärlan är alltså starkt knuten till havets, sjöarnas och åarnas stränder. Men den har också vid mänsklig bebyggelse funnit en miljö, som passar den väl trots avsaknaden av vatten. Här får bilarnas kylargaller ersätta åarnas skumkuddar. Det är inte ovanligt att se sädesärlor plocka bort insekter, som av fartvinden dödas och fastnat på bilarna.

Vid den lilla å som jag oftast fiskar i, brukar kläckningen av den stora åsandsländan, **Ephemera danica**, ske under en

ganska lång utdragen tid, och det blir därför sällan någon större koncentration av kläckande sländor. För sädesärulan är den här tiden ändå sötebrödsdagar. Enstaka sländor kommer med jämna mellanrum drivande nerför ån. Själva kläckningsproceduren tar ganska lång tid, och sländorna attackerar både underifrån av fisken och ovanifrån av de talrika sädesärlorna. Det tycks bara vara enstaka sländor, som lyckas klara sig igenom detta kritiska skede i utvecklingen. Tydligt blir det ändå tillräckligt många kvar att sörja för artens fortbestånd, för i skymningen brukar åsandsländan ändå svärma talrikt över ån.

Att fisken under vissa omständigheter kan bli selektiv, alltså enbart ta en viss insekt trots att flera arter samtidigt finns på ytan, är allmänt känt bland oss flugfiskare. Nu är detta inte något, som är speciellt för fiskarna, utan det förekommer även bland fåglar och däggdjur. Vid svärmningar av just åsandsländan blir sädesärulan oftast mycket selektiv och ratar allt annat i matväg. Tydligt är det här godsaker både för fisken och fågeln och man förvånas över med vilken flit och ihärdighet sädesärulan ger sig på dessa stora sländor.

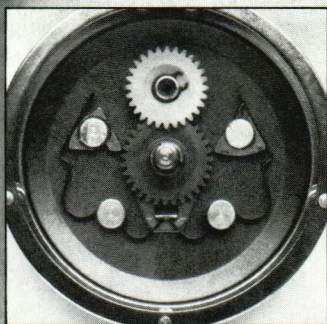
Efter att ha fött upp en eller oftast två kullar beger sig sädesärulan i slutet av september söderut. Den flyttar nu genom hela Europa till östra Afrika och Främre Asien. Som flugfiskare vet jag att säsongen nu är över, men jag ser redan fram emot den dag, då sädesärulan åter sitter vid åkanten vippande med stjärten på typiskt ärlemanér.

Worcestershire Boron och
nya Speedex Mk II:

Kombinationen som matchar vad som helst!

Worcestershire Boron är spöserien som behärskar allt flugfiske.

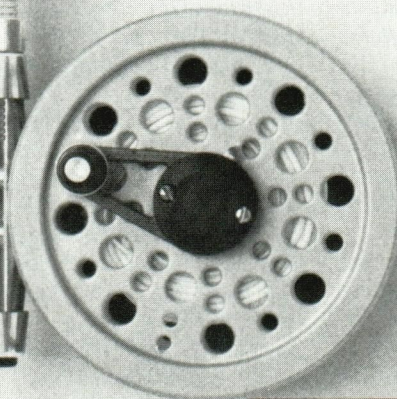
Åtta spön, från 7½ till 14 fot — superlätta eleganter med finish och utförande som minner om det klassiska spöhantverket. Kastegenskaper, styrka och vikt är också något alldeles extra. Tänk, 7½-fotsspöet väger bara 68 gram, 10-fotaren 113 gram. Det sistnämnda är ett verkligt tufft enhandsspö för AFTM 9-11. Tillsammans med nya Speedex Mk har du därmed en topputrustning för fisket efter lax och öring, för att inte tala om det allt populärare kustfisket efter havsöring. Rullens nya bromssystem gör drillningen till en stor upplevelse. Dessutom har den utanpåliggande fläns för fingerbromsning. Utväxlingen

hjälper dig att snabbt ta in löslinan.

Lina, ja!

Får vi rekommendera Sigmas fluorescerande — mjuk, följsam och lätt att se även när det mörknar...

Elbe Shakespeare förgyller det nordiska flugfisket med spön, rullar, linor och material som täcker alla behov — från midgefiske i trånga vatten till kämpigt tvåhandsfiske i forsande älvar.

Elbe Shakespeare

Mörrum...

forts från sidan 12

tog ca 160 olagliga nät i nedre delen av ån, mynningen, fredningsområdet i Pukaviksbukten och några tomtor ända uppe i Rosendala. Fjorton fiskare är avstängda kortare eller längre tid från fiske i ån, ytterligare några har åtal att vänta för olaga fiske.

Fiskevårdsplan

Målsättningen för fiskevården är att trygga den naturliga reproduktionen och säkra den spillra av lax som återstår, då havsfisket tagit sitt. Laxodlingen bör drivas optimalt, men som ett komplement till den naturliga produktionen — detta för att inte på sikt äventyra den synnerligen värdefulla mörrumslaxens och -öringens genetiska särprägel. Den naturliga produktionen i ån bör ges största möjliga hjälp i "konkurrensen" gentemot den artificiella smoltframställningen. Detta föreslås i en fiskevårdsplan för Mörrumsån, som — på Domänverkets initiativ — en arbetsgrupp tagit fram och i februari framlagt till fiskenämden i Blekinge län. I arbetsgruppen har bl a Laxforskningsinstitutet medverkat.

En viktig del i detta arbete blir att genom vegetationsrensning i åns övre delar restaurera tidigare goda uppväxtområden. Där ligger ca en tredjedel av åns potentiella uppväxtareal för lax och öring. Ensomriga lax- och havsöringungar sätts redan i år ut ovanför kraftverken vid Hemsjö på åsträckan upp mot Fridafors.

Förslaget från Mörrums fiskeriförvaltning om en fiskevårdsplan för Mörrumsån innefattar vidare en för nordiska förhållanden unik satsning på undersökning av åns naturproduktion av lax och havsöring — en "laxkontrollstation" i samverkan med en rad myndigheter och institutioner på fiskets område.

— Mörrumsån är ett speciellt vatten. Vi har ingen anledning att prostituera oss. Vi har skyldigheter mot fiskaren, men vi ställer också krav och tänker inte ge avkall på dem. Vi vill satsa på vardagsfisket i Mörrum, inte i huvudsak på det spektakulära fisket. Kanske får vi därigenom och genom våra satsningar mer återvandrande lax och öring till ån, slutar Curt.

Ord som bör klinga skönt för varje sann Mörrumsfiskare...

Karpens Flugfiskekatalog nr 3

Vår nya katalog i A4-format innehåller ett mycket noggrant utvald sortiment av ALLT som tillhör flugfisket. Vi har också lagt ned stor möda för att få den INFORMATIV med RÅD, TIPS och TEKNISK INFORMATION om bl a flugbindning, spöbyggnad, flugspön, fluglinor, flugor, fiskeknutar.

Beställ den i dag. Pris 10:- (sedel eller över postgiro 437 25 65-4). Gamla kunder får den automatiskt. (Katalogen skickas ut under april -84.)

Ur det breda sortimentet märks bl a dessa nyheter:

FLUGSPÖN

SAGE – graphite II, flera modeller ur den nya generationen kolfiber.

SAGE – tvåhands kolfiber.

Under 1983 konstruerade SAGE i samarbete med KARPENS 2 st tvåhandsspön som efter tester visat sig vara kometen på Tvåhandssidan för 1984. De åsikter av erfarna Laxfiskare om spöets egenskaper har bara ett svar: Att, funderar du på ett Tvåhandsspö till 84-års säsong så finns för närvarande ingen jämförelse med SAGE 14' och 16'. Dessutom har spöna en egenskap som är unik. Toppdelen och mellandelen på spöt passar till både 14' och 16'-s butten. Detta innebär att du kan få 2 spön i 2 längder med endast 1 toppdel, 1 mellandel och 2 buttdelar. Förutom den ringa vikten på spöt, lättheten att behandla linan i Spey, Switch, Roll och Overhandskast, så har spöt också en säregen ryggrad, som övertygar om spöets förträfflighet. 75%-ig aktion.

SAGE TVÅHANDSLAX

14' lina 11 – 12 3 delar Pris för klingan 1.950:- 14' Buttdel Pris 865:-
16' lina 11 – 12 3 delar Pris för klingan 2.185:- 16' Buttdel Pris 1.125:- (Längd 2 m)
Färdiga spön byggs upp på begäran och kostar ca 550:- mer + detaljer. Från april finns priser på färdiga spön uträknade exakt.

Streamline

Efter 4 års väntan har vi nu äntligen fått fram en spöserie i kolfiber som tillverkas i USA av en känd klingtillverkare med högsta rennöm. Vi har valt att bara ta hem klingor och själva bygga spöna färdiga. Anledningen till detta är att priset på färdiga spön annars skulle vara ca 1000:- högre. Fördens skull snålar vi inte på detaljerna utan använder komponenter ur RODON's spöbyggnadssortiment. Vi kallar serien STREAMLINE och den finns som klingor, byggsatser och färdiga spön. Spöets aktion är 75% (trekvartsaktion) vid normal belastning. Dvs. det är den del av klingan som arbetar mest. Aktionen känns också ända ner i handtaget.

Mycket snälla, lättkastade spön utan vibrationer.

Färgen på klingan kallas BEARBROWN.

DETTA SPÖ GER DIG OERHÖRT MYCKET FÖR PENGARNA.

STREAMLINE

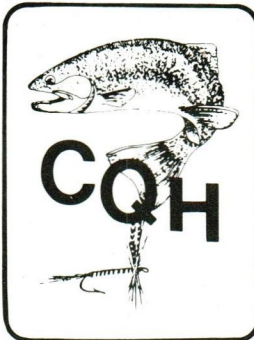
Längd	Lina	Ant.delar	KLINGA	PRISER BYGGSATS	FÄRDIGT
7'6"	3-4	2	760:-	960:-	1.325:-
9'	4-5	2	760:-	1.045:-	1.420:-
9'	5-6	2	760:-	1.045:-	1.420:-
9'	5-6-(7)	4	1.168:-	1.453:-	1.845:-
9'6"	6-7	2	880:-	1.180:-	1.580:-
9'6"	8-9	2	880:-	1.265:-	1.665:-

(Färdiga spön av STREAMLINE levereras med tygfodral och snygg plasttub. Vit med svarta lock.)

Övriga spön vi för: ORVIS, SCOTT, KUNNAN, PANDION, Thomas & Thomas.

FLUGBINDNING

FLASHABOU – nu även som slang i färg pearlescent. Tre grovlekar. 10–12:-/meter.

De nya supernackarna från Colorado Quality Hackle, USA, finns hemma fr o m maj. Finns i flera olika naturfärger: Light Blue Dun, Med. Blue Dun, Dark Blue Dun, Coch-y-Bondhu, Bruna, Svarta, Ginger, Grizzly m fl.
Pris: grad I – 500:-, grad II – 400:-.

DAN-VICE no 1 – enligt vår tycke marknadens mest mångsidiga städ. Fullt justerbart i alla vinklar med ett enkelt handgrepp. Tar alla krokstorlekar. Kroken sitter som fastsvetsad! Priset är sensationellt lågt för detta kvalitetsstäd – endast 350:-.

Beställ vår katalog nr 3, med bl a nya fräscha västmodeller. Lotta o. Carina i Stream Design västen och den nya PRO-VEST.

KARPENS FLUGFISKE & FRITID AB

Box 19136

104 32 STOCKHOLM

Tel: 08/15 58 50 el 15 59 60

Butiksadress: Valhallavägen 46, STOCKHOLM

DEN FINSKA SPECIALISTEN

Finnish Fly-Fishing Ltd.

Sandviksgatan 10
00180 Helsingfors 18
tel. 90-60 23 52

Vi är den största importören av flugbindningsmaterial i Finland. Vi är agenter för Fenwick, Orvis, Bruce & Walker, Fosters, Sharpe, Berkley, Uniroyal, Thompson, Rodon, Wheatley, Sunrise, Partridge, VMC, Pezon & Michel osv.
RING ELLER SKRIV TILL OSS OCH BESTÄLL VÅR KATALOG!

BOK- BITEN

Redaktör Nore Sundin

Marknaden för flugfiskelitteratur är ju numera – åtminstone i de anglosaxiska länderna – tämligen stor, något som vi har haft anledning att konstatera förut i dessa spalter. Ett säkert tecken på detta möter den bokintresserade när han söker få tag i böcker, som inte har alltför många år på nacken och därvid alltsomoftast tvingas konstatera, att boken ifråga är slutsåld och utgången hos förlaget. Det naturliga svaret på ett sådant sug efter böcker är naturligtvis nytryckning. I denna upplaga av Bokbiten skall vi uppmärksamma en sådan satsning på "nygamla" böcker.

I övrigt försöker vi som vanligt erbjuda blandad läsning – från vittberest öringsfiske, med välkände norske FiN-medarbetaren Even Rise, till en fiskevårdsrapport och beskrivning av ett svenskt storöringsvatten. Allt enligt ambitionen att täcka det mesta som kan tänkas intressera de bokintresserade (och andra också!) bland våra läsare.

Nytryck

Välkända Nick Lyon Books/Winchester Press har tidigare mest arbetat med egna utgåvor. Under senare år har man ytterligare stabiliserat sin position som ett av de dominerande förlagen när det gäller kvalitetsböcker om flugfiske. Detta har skett genom uppköp av restupplagor och utgivningsrättigheter från andra förlag, bl a de välkända husen Crowns' ("Sportsmens Classic"-serien) och Doubleday & Co. Nu har man tagit ett steg till genom att satsa på nyutgåvor, däribland flera titlar i häftad utgåva, något som säkert uppskattas av den som vill lära känna utländsk flugfiskelitteratur utan att ruinera sig! Här följer en kortfattad presentation av några titlar, som alla kan fås från Fly-Dressing i Huskvarna:

Roderick L. Haig-Brown: "A River Never Sleeps" (pris häftad SEK 102:–)

Numera avlidne författaren Roderick L. Haig-Brown har av många beskrivits som våra dagars Isaac Wal-

ton. Det ligger mycket i den beskrivningen; författaren har mycket att lära oss nutida och jäktade prestationsfiskare om fiskandets glädje och charm. I denna bok varvas upplevelser från författarens barndoms- och ungdomsår i södra England med skildringar från mannaåren i British Columbia, framför allt då turer längs hans älskade Campbell River på Vancouver Island. Boken kan rekommenderas åt alla dem, som njuter av att ta del av en vis mans stillsamma reflexioner kring "the gentle art"!

Sparse Grey Hackle: "Fishless Days, Angling Nights" (pris häftad SEK 92:–)

Sparse Grey Hackle var pseudonymen för Alfred W. Miller, i vardagslivet mestadels sysselsatt som journalist på ansedda "Wall Street Journal" och som konsult i aktieägarfrågor. I denna bok, skriven av en av de få verkligt eleganta och kvicka stilisterna i amerikansk flugfiskelitteratur, kan man njuta av många roande inblickar i en "klassisk" amerikansk fisketradition. Bl a finns här en lång skildring om Theodore Gordon och hans liv – denne nästan mytiske gestalt i amerikansk flugfiskehistoria. För den som är intresserad av slika – och flera andra – aspekter på amerikanskt flugfiske kan boken varmt rekommenderas. En riktig "brasfiskebok"!

Charles E. Brooks: "Larger Trout for the Western Fly Fisherman" (pris häftad SEK 102:–).

Brooks är en av de mest välkända och flitiga bland de nutida amerikanska flugfiskeskribenterna. Han skriver rakt på sak och oftast, verkar det, grundat på egna erfarenheter. Ibland är han kontroversiell, men det ger bara extra krydda åt anrättningen. Oavsett om man håller med honom eller ej, och trots att han skriver om förhållanden i en annan världsdel, har Brooks en förmåga att fånga läsaren

samtidigt som man provoceras att tänka igenom, och ibland ifrågasätta, egna och andras "dogmer" när det gäller flugfisket.

Lee Wulff: "The Atlantic Salmon" (pris inbunden SEK 252:–)

Första upplagan av denna amerikanska "klassiker" utkom 1958 och blev genast känd och omtalad som BOKEN om laxfiske – åtminstone i Amerika. Denna förstaplats har boken fortfarande och här presenteras den nu i en omarbetad och moderniserad upplaga. Även om vi här i Europa aldrig har fallit för amerikanarnas vurm för laxfiske med löjligt korta spön, kan denna bok helt säkert räknas till de stora verken om jakten på Salmo Salar även på denna sidan av Atlanten.

N.S.

Från Finnmarksvidda till New Zealand

Even Rise:
"Der storfisken vaker"
Gyldendal Norsk Forlag.

För den, som sett Even Rise med aldrig sinande entusiasm och energi ägna sig åt sin favorithobby, ter det sig ofattbart, att han dessutom haft tid att skriva en bok! Men en bok har det blivit och det är en debut, som ger mersmak!

"Der storfisken vaker" tar läsaren med till spännande fiskeplatser, allt från Finnmarksvidda till det fjärran Nya Zeeland. Evens språk är friskt och spänstigt – precis som han själv, när han närmar sig kända och okända vatten. Detta kombinerat med Evens underfundiga humor och hans klarsynta sätt att analysera och lösa fiskets problem, gör boken till en verklig pärla.

En lovande debut – och mer lär komma! I nästa bok ska Even berätta om sitt första fiske på Island – jag väntar med spänning, för där var jag själv med...

Jerry Pettersson

Ett jämtländskt storöringsvatten.

Richard Öhman: "Dammån – ett populärt storöringsvatten" (Östersund 1983). Utgiven på författarens eget förlag. Pris SEK 19:50 + porto 3:60 från Richard Öhman, Pl 1120, S-830 01 Hallen, Sverige).

Dammån, ett av reproduktionsområdena för storöringen i jämtländska

Storsjön, hör till de klassiska vattendragen i svensk sportfiskehistoria. Här huserade under en tid anrika Storöringsklubben (sedemera Jämtlands läns sportfiskeklubb), Sveriges äldsta verksamma klubb, och här har mången dräplig batalj med välvuxna storsjööringar ägt rum. Ån har fått utstå mycket i form av flottledsrensningar och annat ont, men nu verkar det som om ett energiskt restaureringsarbete (där inte minst författaren verksamt bidragit) ger varaktiga resultat. Fisket har under senare år blivit allt bättre och det måste kännas fint för Öhman att från sin året-runtbostad vid åns strand kunna rapportera om dess "pånyttfödelse".

Denna lilla skrift på 46 sidor berättar på ett enkelt och okonstlat sätt om Dammåns historia och om förhoppningarna inför dess framtid. Man får i korta avsnitt veta mycket om fisket förr och nu, om hoten mot ån, om den unika kontrollen av uppgångsfisk vid Åhns kraftverk, om storöringens biologi och om den moderna fiskevården m m.

Dammåns lyckosamma restaurering kan stå som ett exempel på att fiskevård i rinnande vattendrag kan löna sig, bara de rätta grundförutsättningarna fortfarande finns kvar. Den som är intresserad av dessa frågor kan förvisso göra en insats för fiskevården, och samtidigt bereda sig själv nöje, genom att satsa ett par tior på denna lilla tidskrift!

N.S.

Om att vårda sin å.

Bert Ove Andersson m fl: "Fiskevård i små rinnande vatten" (Information från Sötvattenslaboratoriet, Drottningholm, nr 6/1983).

I takt med förstöringen av de större älvarna har vården av våra små vat-

tendrag blivit allt viktigare. Många entusiaster jobbar i det tysta ute i klubbar och fiskevårdsområden, ibland utan sakkunnig handledning och oftast utan möjlighet att dra nytta av andras erfarenheter i tryck – åtminstone på svenska. En och annan kortfattad anvisning i diverse böcker har visserligen funnits, men det har då i allmänhet rört sig om råd, som ingått i mer allmänna böcker om fiskevård. (Dessutom har Sötvattenslaboratoriet tidigare utgivit en handledning av E. Fisk med titeln "Biotopförbättrande åtgärder i strömmande vatten", men den lär sedan länge vara utgången och mer eller mindre svår att få tag i.)

Den här publikationen har tagits fram i samarbete mellan ett antal mellansvenska fiskeritjänstemän och får väl ses som ett första försök, i avsikt att åstadkomma en slutprodukt, som skall kunna tjäna som vägledning i olika fiskevårdsfrågor beträffande små rinnande vatten. Även om en del av vad som sägs således kan tyckas väl kortfattat, har författarna lyckats pressa in förvånansvärt mycket information på skriftens fåtaliga (27) sidor. På detta begränsade utrymme lämnas många intressanta synpunkter under rubrikerna "vattenkvalitet", "vattenhushållning", "bottenstruktur", "strandstruktur", "vandringshinder", "när bör arbeten i vatten utföras?", "närmiljö", "fisksättning", "beskattning" och "åtgärds kontroll". I vissa fall har de föreslagna åtgärderna kunnat hållas generella och ganska detaljerade medan man i övrigt – vilket författarna också noga understrukt – måste hänvisa till att låta lokala förhållanden bestämma åtgärdernas inriktning. Att handskas med rinnande vatten kräver, mer än annat fiskevårdsarbete, att man tänker efter före!

"Fiskevård i små rinnande vatten" lämpar sig utmärkt att använda som utgångsmaterial för studiecirkelarbeta inom klubbar och föreningar. Vad vi nu väntar på, alla vi som mer eller mindre amatörmässigt sysslar med dessa frågor, är en ordentlig bok i ämnet. Helst då en där man i detalj kunde få ta del av erfarenheterna från arbeten som utförts i olika typer av strömmar här i landet och i övriga delar av Norden.

N.S.

LITEN BOKREA

	Ord.pris	Rea pris
Stoneflies for the Angler (Eric Leiser, Boyly)	145:00	95:00
Modern Fly Dressings for the Practical Angler (Jorgensen) ...	155:00	99:00
Aquatic Entomology (ett praktverk)	425:00	275:00
Mastering the Art of Flytying (R. Tailleux)	239:00	155:00
Still Water Trout (Merwin)	176:00	115:00
Nymphs (Schwiebert)	235:00	152:00
Fly Fishing for Trout (Tailleur)	135:00	88:00
Trout and the Fly (Clark/Goddard)	150:00	98:00
The Living River (Brooks)	180:00	117:00
Further Guide to Fly Dressing (Veniard)	150:00	97:00
Fly Tying Problems and their Answers (Veniard)	83:00	54:00
Still Water Trout Fisheries	64:00	26:00
Fly Tying development and Progress (Veniard)	48:00	25:00
Fiberglass Rod Making (McClain)	38:00	19:00
Tying and Fishing the Thunder Creek Series (Fulsher)	67:00	43:00
Art Flick's Master Fly Tying Guide	96:00	60:00
Fly Fishing in Salt Water (L. Kreh)	135:00	80:00
Fly Fishing Strategy (Swisher/Richards)	136:00	80:00
Selective Trout (Swisher/Richards)	110:00	55:00
In the Ring of the Rise (Marinero)	142:00	80:00
Nymf à la Sawyer (Frank Sawyer, sv.övers.)	60:00	35:00

Fly-Dressing

Box 2003, 561 02 Huskvarna, Tel 036/13 41 97

FLUEFISKER?

Nedenstående bøger af Preben Torp Jacobsen haves stadig på lager. Alle bøger er nummereret og signeret af forfatteren. Priserne er inkl. moms 22%, forsendelse og opkrævning.

»Fluer, Fisk & Fiskere«. 186 sider. Indb.	kr. 150,-
»Nymfefiskeri«. 2. opl. 104 sider. Uindb.	kr. 85,-
»Tørfluefiskeri – Fluefiskeri på, i og lige under vandoverfladen«. 338 sider. Uindb.	kr. 180,-
»Stangbygning – Bygning af splitcane-fluestønger«. 158 sider. Indb.	kr. 210,-

I midten af februar 1984 udgives et gammelt, spansk manuskript vedrørende fluer og fluefiskeri fra 1624. Det bliver en bibliofil udgave på 60 sider, heftet med fire farve-plancher af 24 af de omtalte 27 fluemønstre.

Bogen vil indeholde en gengivelse af originalmanuskriptet, samt oversættelser til nuspansk, fransk og engelsk. Det er en hel ny bearbejdelse af »El Manuscrito de Astorga«, og første gang teksten oversættes til fransk og engelsk. Bogen bliver trykt i 1000 nummerede eks. På forhånd er 600 eks. af oplaget solgt til Spanien og Frankrig. Eventuelt interessererede kan bestille bogen allerede nu. Prisen bliver kr. 150,- inkl. moms plus forsendelse, men uden opkrævning.

Preben Torp Jacobsen
»Flyleaves«, Søndermarksvej 116, Hvilsom.
DK-9500 Hobro

Årets material

★ **Yak hår** – det bästa naturmaterialet för hårflugor. Materialet är 6" långt med samma glans som isbjörn, fast lite mjukare och lite tunnare. Finns i olika färger.

★ **Flashabou Tinsel & Piping**

★ Laxflugor med **Flashabou**.

★ **North Fork Industries** – mjuka askar för alla slags flugor. Öringrulle med classic design. Inkl. ex. spole, ca 1900.-.

Flugbindningsats med instruktion 115.-.

★ **Jacks Tackle Products:**

Unseal, Wing-it, Poly-x-wing,

Haröra (färdig dubbing i 9 färger).

Winston bambu, grafit, glasfiber spön. Antagligen de finaste på marknaden.

★ **Fulling Mill Flies**-flugor.

★ **Bruce & Walker** välkända spön.

★ **Rod & Reel**, amerikansk tidning för flugfiskare.

Lee Wulfs revolutionerande Triangel Taper lina.

Kurser i kasting med flugspö. Både för nybörjare och de som har lärt sig kasta själva. Möjligheter även utanför Stockholms område hos fiskeklubbar.

Classic rods & reels. Köper-Byter-Säljer.

Boron & Grafit klingor. Se FIN 5/6 -83.

★ Produkter även till återförsäljare.

Royal Coachman,

Kungsholmsgatan 12,

112 27 Stockholm 08-52 22 22

SVENSKTILLVERKAD FLUGFISKEVÄST

TILLVERKAS AV GRÖN MILITÄRSATIN
I TRE MODELLER MED NAPPASKONING

"ALTA" se bilden 325,00

9 fickor fram

2 innerfickor

"GAULA" 12 fickor fram 475,00

2 innerfickor

1 ryggficka

2 bakfickor

"DRIVA" Deep wader 200,00

4 fickor fram

RAKA BYXOR 6 fickor 375,00

SÄLJES ÄVEN MOT POSTFÖRSKOTT
VARVID FRAKT TILLKOMMER.

BLIXT Sport

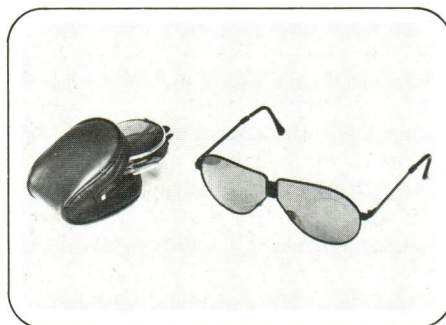
Storgatan 87 UMEÅ 090-11 40 70

FISKESPECIALISTEN!

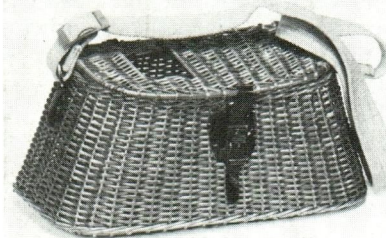
NYTT PÅ MARKNADEN

Praktiska glasögon

Kingfisher solglasögon tillhör de mest praktiska vi sett. De är mycket lätta, och kan vikas samman så att de passar också i fiskevästens minsta ficka. Sportag marknadsför glasögonen i två varianter, båda med polaroidlinser, och i färgerna brunt eller rökfärgat glas. Hjälper oss att lättare upptäcka fisken, genom att de tar bort vattenblänket. Dessutom ett utomordentligt skydd för lågtflygande flugkrokar. Cirkapris SEK 84 ute i handeln.

Sportags hopfällbara polaroidglasögon levereras i ett smidigt fodral och får lätt plats i en av västens mindre fickor.

Den flätade pilkorgen kommer åter till heders.

Sportag har till säsongen också tagit fram en fiskekorg av flätad lackerad pil. En ventilerad korg är naturligtvis den absolut bästa förvaringsplatsen för vår fångst, men genom att den är tålig mot slag och stötar, så har korgen också kommit till heders för alla fotointresserade flugfiskare. I en flätad korg ligger kameran väl skyddad, men är ändå hela tiden till hands ute vid vattnet. Sportags fiskekorg kostar cirka SEK 168 i din fiskebutik.

Jan Å Fritzson

Marknadsnytt fortsätter på sid 42...

Os i Østerdalen sevice i sentrum

Hytter

fint harr- og øringfiske
vid Glomma - 300 m till elven

Adr. OS-STUA KIOSK N-2550 Os i Ø tel. (0)64-97197

BORON • MAGNESIUM • GRAFIT

Moderna material till moderna flugfiskare

KINGFISHER LONG BOW

Nyheter i boron!

Nu är vi äntligen nöjda! Under två års intensiva tester har vi i samarbete med tillverkaren av vår populära Black Habit-serie, utvecklat denna nya, fantastiska spöserie i boron.

Aktionstypen är givetvis "Progressive Compound Taper." I kombination med boronmaterialets egenskaper ger det en distinkthet och känsla som vi tidigare inte erfarit.

Long Bow har rörbyggd, vackert rubinfärgad klinga med matchande lindningar.

Spöoglorna på underdelen är av allox- och de övriga av snaketyp.

Rullfäste i ädelträ med överkantsfästning. Och i ändbutten finns spöets specifikation snyggt ingraverat. Levereras i tub.

Välj ditt Long Bow – Get Boronized –

Namn	Längd	AFTM	Vikt
Cheyenne	8'	3-4	85 g
Navaho	8,5'	5-6	95 g
Cherokee	9'	5-6	100 g
Apache	9,5'	6-7	120 g
Comanche	10'	6-7	130 g
Sioux	10'	8	140 g
Dakota	14'	10-11	350 g

RYOBI MG

Flugrullar i Magnesium

Lätthet, precision och styrka kännetecknar Ryobis flugrullar i magnesium.

Rullarna har enkelt utbytbar, utanpåliggande spole som medger fingerbromsning. I kombination med den steglöst justerbara bromsen ger det dig perfekt kontroll vid drillning av stor fisk. Rullarna är vändbara för såväl höger- som vänsterhandsvevning och levereras i praktiska och snygga fodral.

Se bl a årets nyhet 357 MG hos din handlare.

	Vikt	Linkap./backing
Ryobi 255 MG	70 g	DT5/ 50 m.
Ryobi 355 MG	85 g	DT7/100 m.
Ryobi 355 MGS	Som ovan	men ljudlös
Ryobi 357 MG	105 g	DT8/100 m.
Ryobi 455 MG	115 g	WF10/100 m.

Agent
SPORTAG
Malmö

KINGFISHER BLACK HABIT

Den kompletta spöserien i grafit!

Varför har Black Habit blivit så populär hos flugfiskarna? Vi tror att den främsta anledningen är actionen. "Progressive Compound Taper" – en actionstyp där kraften i klingan ökar med belastningen. Man ökar kastlängden och precisionen!

Hög finish, trärullfästen och små finesser som spöets namn ingraverat i rullfästets bakkant, bidrar givetvis till populariteten.

Hälsa på hos din handlare! Vi tror säkert att något spö passar just dig och ditt fiske.

– Och framförallt din plånbok!

Namn	Längd	AFTM	Vikt
Black Midge	7'6"	4	85 g
Black Ant	8'	5	90 g
Black Spider	8'6"	6	95 g
Black Quill	9'	5	100 g
Black Palmer	9'	7	105 g
Black Demon	9'6"	8	115 g
Black Pennell	10'	6	120 g
Black Ghost	10'	8	125 g
Black Dose	11'	8	185 g
Black Doctor	14'	10	350 g
Black Ranger	16'	11	430 g

Nordiska västar

Fiskevester av norsk design er sjelden vare, men sesongen -83 lanserte "The Flyfisher" to interessante eksemplarer på det skandinaviske markedet. Den ene er en virkelig kort vest, og et funn for oss som vader dypt. (Når vi ikke gjør det kan den kombineres med midjebelte). Den har et oversiktlig antall lommer, fem foran samt rygglomme. Frontlommene har en plassering og en konstruksjon som gjør samtlige lett tilgjengelig. De fire største (som er virkelig rommelige) er forsynt med glide- eller borrelås. Her har man plass til store og små flueesker, ekstraspoler, fortomsmateriale etc. Den femte er ei lita åpen lomme for solbriller, termometer o.l. Rygglomma rommer feltbinderi, regntøy, m.m. Med andre ord, selv om vesten er "liten", har den plass til alt man med et snev av sannsynlighet kan få bruk for.

Den andre har betegnelsen "Fiskevest", og har en mer tradisjonell utforming. Ved første øyekast kan den se ut som en litt kompakt versjon av Orvis' klassiske "Tac-1-pac", men ved nærmere ettersyn finner man atskillige forskjeller. Flyfishervesten har ingen innerlommer, og den meget store rygglomma er lett tilgjengelig via stikkåpninger fra begge sider. Den har to lommer mer enn vader-vesten, og rommer følgelig litt mer. I tillegg er der utstyrt med stangholder. Også denne utgaven er relativt kort, og egner seg utmerket til mer moderat vading med vadebukse.

Vestene er solid sydd i Danmark i et stoff med betegnelsen Diolen; 65% polyester og 35% bomull. Sterkt, behagelig og hurtigtørrende. Begge er å få i olivengrønt, - fiskevesten også i beige. I Norge forhandles vestene av "The Flyfisher", Baldersgt. 26, Oslo 2, og i Sverige av "Fly-Dressing" Box 2003, 561 02 Huskvarna. Den stadig stigende dollarkursen gjør dessuten nordisk produksjon også prismessig konkurransedyktig: NOK 289.- og SEK 370.- for vader-vesten, og NOK 369.- el. SEK 395.- for fiskevesten i 1983.

Terje Bomann-Larsen

Vacker trähåv

Bra redskap kan ibland närma sig rent konsthantverk i utformning och ytfinish. Hans Tunér i Spånga har som hobby tillverkat håvar till närmaste vänkretsen, men eftersom hans alster blivit så varmt mottagna, erbjuder han nu också sina håvar till en större publik.

Håvarna tillverkas med bygel av laminerade askribbor, vilka limmats med vattenfast härddim. Handtaget är av mahogny och försett med karbinhake. Själva håvbygeln mäter 40x22 cm, och totalt är håven 60 cm lång inklusive handtag. Varje exemplar är numrerat, och beställaren får sitt namn på handtaget. Som standard

"Flyfisher" - norskdessignade västar till konkurrenskraftiga priser.

är håven försedd med ett djupt nät av syntetgarn.

Kvalitetshantverk i små serier är aldrig billigt. Håven kostar SEK 300 plus 20 kronor i postförsöktsavgift, och kan beställas direkt från tillverkaren: Hans Tunér, Trondheimsgatan 34, 163 30 Spånga, tel 08/751 24 04. Var beredd på en viss leveranstid.

Gunnar Johnson

Skydda flugasken

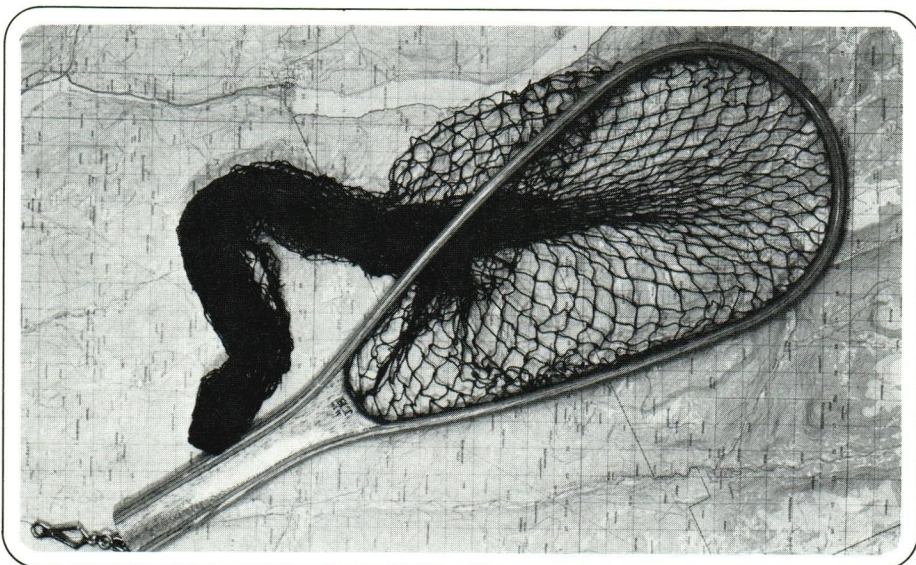
Norust är ett nytt vattenbaserat rostskyddsmedel på sprayflaska. Medlet bildar kristaller som binder vatten och förhindrar rostangrepp på våra fiskegrejor.

Fördelen är att det inte efterlämnar någon lukt eller gör föremålen klabbiga.

En ask med använda flugor innehåller alltid en liten mängd fukt - men tillräckligt för att spolia innehållet. Kvarlämnade flugor kan förstöras på endast några få dagar. En sprayning med Norust förhindrar effektivt sådana angrepp. Kristallerna tar hand om fukten och binder den. Medlet är naturligtvis också användbart till andra redskap och verktyg.

Norust är svensktillverkat och marknadsförs av Marketing Interconsult i Onsala. En flaska kostar cirka SEK 54 i butiken.

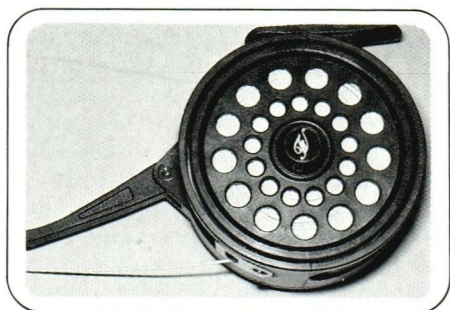
Bill Olsson

Hans Tunérs trähåv är tillverkad i laminerad ask med handtag av mahogny.

Halvautomat i karbon

Automatiska flugrullar har aldrig haft någon framgång i Skandinavien, även om de används flitigt i andra delar av världen. Personligen har jag tidigare provat sådana rullar vid några få tillfällen, men de har alltid verkat tunga och otympliga. Därför är Flydressings italienska Franco Vivarelli-rulle, med stativ och spole av karbon, en positiv bekantskap. Största fördelen är att rullen endast är "halvautomatisk", d v s linan tas in då man "pumpar" med spaken – man bestämmer hela tiden kraften själv. Vid en kort vintertest fungerar det hela utomordentligt, men jag hoppas få återkomma med en mer utförlig bedömning av rullen, och då förhoppningsvis också efter att ha drillat fisk från den.

Flydressings halvautomatiska karbon-rulle från Franco Vivarelli.

Vivarelli-rullen finns bara i en storlek rekommenderad för linor upp till WF 6. Bromsen är av knarrtyp och ställs in en gång för alla med en liten sexkantsnyckel. Alla ingående metalldelar är antikorrrosionsbehandlade och vikten är behagliga 110 gram. Spaken är justerbar i höjdled för bekväm fattning för olika handstorlek. Provxemplaret hade väl stort gap mellan stativ och rulle, men trots det visade lina och tafs inga tendenser att vilja komma i kläm. Som helhet ger rullen ett positivt intryck och verkar väl genomtänkt. Nackdelen är priset i Sverige – hela 1.350 kronor. Redskapsbranchen är hårt drabbad av den devalverade svenska kronan!

Gunnar Johnson

Flätad tafs

Flätade tafsar med spetsar av nylon är tämligen populära nere på kontinenten. Flyddressing i Huskvarna har nu tagit hem sådana för de flugfiskare, som vill ha en mjuk tafs. De flesta menar ju att en tafs ska ha styv buttände, men även den här mjuka tafsens uppför sig väl under kastet och sträcker fint. Den är framtagen som torrflugetafs, men frågan är om den inte passar nymffiskaren bättre, eftersom den flätade delen lättare kan infettas än vanlig nylon. Priset är cirka 33 kronor, och sommarens provfiske får visa om den har egenskaper som gör att den kan konkurrera med traditionella tafsar.

Kenneth Boström

Sigma Grafit och
klassiska Medalist:

För verklig precision i trånga vatten!

Sigma Grafit är en serie på fem flugspön från 8 till 10 fot. Tvådelade, svarta kastmaskiner. Det kortaste spöet i denna serie är det spö som vi vill rekommendera för det verkliga precisionsfiske i trånga vatten.

För den sortens fiske är grafiten ett ypperligt material. Klingan ger inga eftersvängningar som stör linans gång – du kan lägga ut den på centimetern när!

Den idealiska rullen till ditt Sigma Grafit-spö hittar du i Medalist-serien: sju rullar som täcker in lika många AFTM-klasser.

Medalist är klassikern, faktiskt världens mest sålda flugrulle!

Till den här kombinationen rekommenderar vi en lina som Elbe Expert. Därmed har du en utrustning för många tjusiga fiskestunder. Ändå har den inte kostat dig en förmögenhet!

Elbe Shakespeare förgyller det nordiska flugfiske med spön, rullar, linor och material som täcker alla behov – från midgefiske i trånga vatten till kämpigt tvåhandsfiske i forsande älvar.

Elbe Shakespeare

Öringfiske med spent spinner

Den långa tafsspetsen ligger i mjuka kurvor och din spent spinner flyter helt opåverkad av vattenströmarna. Så ser du virveln. Öringen har redan krokad sig själv – lugnt och övertygande...

Av Björn Blomqvist och Seppo Annala

Bland oss flugfiskare och flugbindare finns en benägenhet att fylla våra flugboxar med allehanda flugor, allt från exakta imitationer till rena fantasiskapelser. Men en flugtyp glöms gärna bort. Vi vill fästa FiN-läsarnas uppmärksamhet på det sista stadiet av dagsländans livscykel, en så kallad "spent spinner". Denna flugtyp har i allmänhet fått en undanskymd plats i våra askar i jämförelse med många populära nymf- och torrflugemönster. Detta är till viss del oförtjänt då den ofta är väl så effektiv som flera andra flugmodeller.

Iakttagelserna i denna artikel om spentfiskets när och hur är baserade på erfarenheter från en mindre å belägen i Västergötland. Ni läser rätt, i Västergötland! Många tycks tro att det fina öringfiske endast finns långt norrut, men faktum är att det finns många bra öringåar också i södra Sverige.

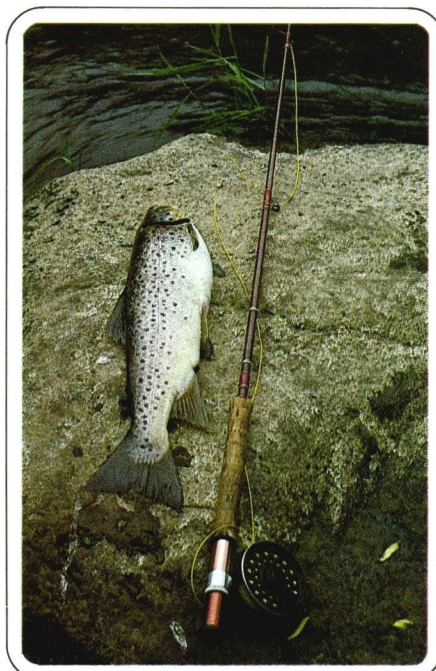
När är då fisket som bäst i denna sydsvenska å? Jo, i allmänhet med start från mitten av maj månad till en bit in i juni. Tiden kan tyckas kort, men snösmältning och medföljande vårflod ebbar ut i mitten av april i vår å. När sedan ett lägre vattenstånd i kombination med den efterlängttade vårvärmen får samverka, tar det 3–4 veckor innan vattnet uppnått rätt temperatur för att stora dagslände-kläckningar skall komma i gång. Den omedelbara reaktionen på massiva dagslände-kläckningar är en å fylld med vakande öring.

Intensivt fiske

Nu, äntligen efter alla dessa tecken träder vi två flugfisketokiga västgötar in på arenan. Efter några veckor av

intensivt fiske på kvällar och nätter, med lite sömn som följd, ett jobb att sköta på dagarna och viss mättnad på flugfångad och återutsatt öring, sätter den snabbväxande grönskan i ån ett naturligt hinder för vidare non-stop-fiske. Ytterligare en faktor som bromsar fisket är snabbt stigande vattentemperatur vilket hämmar öringens födointag. Högsäsongen är förbi, även om vi naturligtvis kan ha fina fisken med spent spinner också längre fram på sommaren.

Med detta som bakgrund kan vi gå in på att förmedla något om fisketeknik och de flugmönster, som givit oss framgång i denna västgötska vild-öringå.

Den här västgötaöringen föll för en Large Dark Olive – men bunden som spent spinner.

I likhet med många flugbindare runt om i landet sitter vi under långa mörka vinterkvällar och fyller på förådrarna av s k "inneflugor". Men för vår del har en markant förändring skett under de senaste säsongernas flugknåpande. Resultatet av denna kursändring är att det numera alltid finns spentflugor lätt åtkomliga i våra askar. Upptakten till detta var att antalet krokad och hävad öring minskade, trots att mängden av vakande öring snarare ökade. Till en början antog vi att fisken helt enkelt blev mer kräsen allt eftersom kläckningarna pågick, och därför ratade i våra ögon välbundna flugor. Dessa bakslag i fråga om krokad och fångad öring ledde till att bindgrejerna åkte fram igen. Trots röda sömndruckna ögon efter allt nattfiske bands ännu mer exakta (storlek, färg och styling) dagslände-imitationer. Inte heller dessa nattliga kraftansträngningar förbättrade fångstresultaten nämnvärt. Då började vi undra om inte fisken ändrat födoval.

Det skall påpekas att fiskesträckan i ån till stor del är fylld med allsköns bråte och stor sten. Vattenhastigheten är snabb och av orolig, krabb karaktär. Denna utgångspunkt försvårar givetvis möjligheten till att rätt kartlägga olika skiftningar i öringens födointag. Man ser helt enkelt för dåligt. Dessutom returnerar vi de flesta öringar, och gör därför inte magundersökningar mer än på ett fåtal fiskar.

Lösningen!

Först antog vi att fisken tog kläckande nymfer men den teorin utslöts av det faktum att fisken vakade intensivast under kvällningen, och att

Det oroliga vattnet i vår lilla å fordrar slackkast med lång tafsspets. Annars draggar flugan direkt, och öringen vägrar ta.

öringens åtande i rimlighetens namn i så fall borde varit aktivast under den första intensiva delen av dagssländekläckningen. Förslaget om nattssländekläckning förkastades med motiveringen att dessa insekter inte fanns i tillräckligt stort antal så pass tidigt på säsongen, och att fisken tog födan från vattenytan på ett lugnt sätt. Vi satt, vi låg, vi grubblade. Vi spejade i halvdunklet, vi kröp och vi antog. Efter dessa våndor ramlade bildligt talat äntligen myntet ner. Lösningen kom som ett brev på posten. Pusselbitarna började passa:

1. Fisken vakade intensivast under kvällen (natten).
2. Öringen tog födan på ett lugnt övertygande sätt.
3. Döda dagsländor, "spent", upptäcktes drivande i bakvatten och vassruggar.

Helt plötsligt hade vi en lösning inom räckhåll och resultaten lät inte vänta på sig. Fisket delades upp i två moment: eftermiddagsfisket som bedrevs med våra vanliga torrflugemönster, och kvälls- och nattfisket till vilket spentflugor användes. Frustrerande nog blev fisket löjligt enkelt,

och procenten fast fisk förbättrades kraftigt tack vare öringens lugna och övertygande sätt att ta spent spinnerimitationerna.

En basmodell

Spentflugans uppbyggnad är mycket enkel: stjärtspröt, kropp och vinge. Ytterligare en fördel är att flugan inte kräver superhackel typ Metz. Ett par billiga torrflugackar plus ett antal påsar Flyrite i olika färger samt en stump polypropylengarn i vitt är allt som behövs för att kunna imitera de flesta dagsländor i våra vatten.

För att visa bindteknik och materialval av en spent spinner, kan vi förslagsvis nämna en Boëtis rhodani – Large Dark Olive – som förebild. Stjärtspröt binds med fördel av brunt tupphackel, vilka binds isär. En annan variant av stjärtspröt är fyra hackelfibrer, som paras ihop två och två med hjälp av lite vinylcement. Lämplig kroppsfärg är rödbrun Flyrite, vilken dubbas på vanligt vis. En stump vitt polygarn binds fast horisontalt med hjälp av bindtrådsåttor. Vingarnas längd bör vara 1,5 gånger kropp-

slängden, som är 8–9 mm. Därefter dubbas tråden på nytt med Flyrite, och några nya bindtrådsåttor läggs runt vingbasen, så att thorax bildas.

Vi skall inte här fördjupa oss ytterligare i några fler bindmetoder, utan ber att få hänvisa bl a till den utmärkta artikeln i FiN nr 2/81, som tipsar om öglevingar, och till boken Modern Flugbindning, sid 48, där Lennart Bergqvist beskriver hackelvingade spent spinners.

Tafsens betydelse

En viktig del i en flugfiskares utrustning är nylontafsen – och då i synnerhet tafsspetsen. Tafsar av olika typ och av olika längd till skilda fiskemetoder talas det allt för sällan om. Därför ett litet tips om denna viktiga detalj i samband med fiske med spentfluga. Som utgångspunkt kan vi tänka oss en ca 3 m lång nylontafs till ett 8 fots spö. Taperingen på tafsens grova delar må vara vars och ens smaksak, men då det gäller spetsen, vill vi rekommendera en minst 1 m lång nylonspets i lämplig tjocklek i förhållan-

forts på nästa sida

forts från föregående sida

de till flugans storlek (ofta 0,16–0,18). Denna något längre spets än på en ordinär öringtafs gör att man lättare kan prestera slacktafskast, och den förhållandevis tunna nylonspetsen medverkar förhoppningsvis till att öringen inte lika lätt avslöjar vårt be-
drägliga beteende. *Flugan skall driva totalt opåverkad, och en lång tafsspets underlättar detta.* Det är ytterst viktigt att flugans drift inte avviker från strömmens hastighet. Ur kast och presentationsmässig synvinkel kräver detta en skärpt och vaken flugfiskare. Minsta draggning resulterar vanligtvis i att öringen refuserar imitationen. Visserligen förekommer det tillfällen då en naturlig spent spinner ligger i ytfilmen och vibrerar med vingarna, men dessas dödsryckningar är mer eller mindre omöjliga att efterlikna, och de påminner inte det minsta om en dragande spentfluga.

**KÖP
SÄLJ &
BYT**

Köp, sälj och byt-annonserna är gratis endast för FiN:s prenumeranter. En annons per nummer i mån av utrymme, bestående av högst fem textrader plus namn och adress får Du gratis. Köp, sälj och byt-marknaden avser endast PRIVAT annonsering. Företag och firmor kan ej annonsera under denna vinjett.

Skicka Ditt annonsmanus (maskinskrivet eller tydligt textat) till Flugfiske i Norden, Box 11062, 250 11 Helsingborg.

Köpes: äldre ABU-kataloger och andra svenska fiskekataloger. Frank Magnusson, tel 0521/421 24.

Säljes: Fluglina Scientific Angler WF 8 FS Hi-D 30 Air Cel, Wet Head, använd 2 ggr, 150 kronor eller högstbjudande. Sten Höglund, tel 019/14 48 57.

Säljes: Flugspö Kunnan Carbon 10 fot AFTM 7–8, mycket bra skick, endast anv 15 ggr, 575 kronor. Stefan Bengtsson 0472/307 22.

Fiskens lugna och övertygande sätt att ta en spent spinner visar klart och tydligt att denna flugtyp mycket väl avbildar den naturliga förebilden. Det skall ställas i jämförelse med många välkända dun- och spinnerimitationer. Vi har vid flera tillfällen lagt märke till, hur öringens ibland våldsamma sätt att attackera en dun- eller spinnerimitation mer tycks bero på misstro än iver. Fisken väntar i sin obeslutsamhet med att ta flugan till sista ögonblicket. Vi tror oss inte ha observerat detta beteende mot spentflugor.

Avslutningsvis kan det påpekas att spentflugan inte är någon superfluga, som jämt och ständigt ger oss flugfiskare full pott. Men då de rätta förhållandena råder, kan den med lätthet ta upp kampen med andra välfiskande nymf- och torrflugemönster. Reservera därför något fack i flugasken för de här flugorna till säsongen som kommer.

Säljes: Sage graphite 960, AFTM 6, 1.450 kronor. Orvis 7/11, graphite, AFTM 4–5, 1.150 kronor. Gösta Wiklund, tel dagtid 0470/461 71.

Köpes: Beg flugspö av splitcane, 3 delat, 10,5–11 fot, AFTM 8. Tel 08/58 47 87 eller 08/48 62 62.

Köpes: Hardy Marquis Salmon 1 eller 2. Anders Jonasson, tel 031/26 63 31.

Säljes: Flugfiske i Norden 1979–Komplet. Fly Fisherman. 1972 – mar/apr – oct/nov – aug/sep – dec 72/73. 1973 – feb/mar – apr/maj – jun/jul. 1976 – mid.season – late season – winter. 1977 – komplet – 1978 – komplet. 1979 – komplet. 1980 – komplet. 1981 – komplet. 1982 – komplet. 1983 – komplet. Flyfisher. 1977 – winter – dec/jan. 1978 – jun/jul – aug/sep. 1979 – feb/mar – apr/maj – aug – sep – alle i samlemappe original. Ove Nielsen Hobrovej 108, DK 9000 Aalborg. Tlf. 08-18 53 44.

Säljes: Orvis boron/grafit klass 7–8, 8,5 fot med tygfodral och al-tub plus Cortland 444 WF 8 F – WF 8 S. Lite anv en säsong, 1.600 kronor. Michael Olsson, tel 0410/115 52.

Säljes: Splitcane 7 1/2 fot, Fly Dressing Kenneth Midge, oanvänt, 800:–. Kennet Everland 018/32 21 53.

Säljes: 2 nya Cortland 444, DT4F och DT6S (extra fast sink, Type III), 160 kr per styck. Per Ståhl, Torkils väg 5 E, 791 52 Falun.

Titta efter
den här dekalen!

HÄR KAN DU KÖPA
Flugfiske i Norden

Följande välsorterade red-
skapshandlare säljer
FLUGFISKE I NORDEN
i lösnnummer:

Göteborg

Strömvalls
Östra Larmgatan 16
EL-GE Sportfiske
Gustav Dahléngsgatan 13

Stockholm

Utters
Kommendörsgatan 11
Karpens
Valhallavägen 46

Royal Coachman
Kungsholmsgatan 12

Helsingborg

Scandinavian Sportsmen
Drottninggatan 60

Landskrona

Artillerigatans Sport & Cykel
Artillerigatan 24 A

Malmö

Wobbler Sportfiske
Tessins väg 6

Tidaholm

Fiskelyckan
Barkvägen 4

Örebro

Östlunds Sportaffär
Stortorget 11

Umeå

Blixtsport
Storgatan 87

Olofström

Harasjömåla Fiske-Camp
Gillesnäsavägen

Danmark

Pandion Split-Cane
Helsingörsgade 34
Hillerød

Norge

Fly Fisher A/S
Baldersgt. 26
Oslo
Pers Intersport
Storgt. 108
Porsgrunn

Finland

Finnish Fly Fishing
Sandviksg. 10
Helsinki

Nr 2 apr/1984

Årgång 6

Redaktör:
Gunnar Johnson

Ansvarig utgivare:
Nore Sundin

Layout och grafisk utformning:
Jerry Pettersson

Redaktionskommitté:
Kenneth Boström
Preben Torp Jacobsen
Gunnar Johnson
Jerry Pettersson
Nore Sundin
Bengt Öste

REDAKTION: Gunnar Johnson,
Box 22, 570 20 Bodafors, Tel, 0380/
303 90-303 91.

ANNONSER och PRENUMERA-
TIONER (även uteblivna tidningar,
lösnummer etc): Bertil Ekholm Erb,
Box 82, 294 01 Sölvesborg, tel. 0456/
107 09, 124 10.

Prenumerationspris: För 1984: He-
lår 140 svenska kronor. I Danmark,
Norge och Finland motsvarande
pris omräknat efter gällande valu-
takurser vid prenumerations-
tillfället.

Utländska betalningar per check
ska ställas på: Sparbanken Kronan
8169-5, konto nr 713380278-0. Där-
med tillkommer ingen extra debite-
ring för bankavgift.

GLÖM EJ ADRESSÄNDRA NÄR
DU FLYTTAR!

Vid all korrespondens med tidning-
en rörande prenumerationer, ad-
ressändringar etc uppge alltid pre-
numerationsnummer!

Redaktionen tar gärna emot artik-
lar, reportage och bilder från läsar-
na. För ej beställt material ansvaras
icke.

Eftertryck eller annat mångfaldi-
gande av innehållet i denna tid-
ning, helt eller delvis, är ej tillåtet
enligt lagen om upphovsmanna-
rätt.

Flugfiske i Norden utges av Förlags-
aktiebolaget Flugfiske i Norden, Box
11062, 250 11 Helsingborg. Tidningen
utkommer med sex nummer om året,
fördelade på tre på våren och tre nr på
hösten/förvintern.

Tryckt 1984 hos Abetryck, Helsing-
borg.

ISSN 0349-3849.

**Nummer 3 av Flugfiske i Norden
1984 beräknas utkomma i juni.**

Tankar på strandkanten

Under den här vinjetten kan kända och okända gästkrönikörer med-
arbeta. Små filosofiska funderingar, arga åthutningar, tankar och ref-
lexioner kring det där med flugfiske – allt är välkommet. Skriv högst 1,5
A4-papper och skicka in till redaktionen.

Införda gästkrönikor belönas med ett signerat konsttryck av Gunnar
Johnson.

Rädda vad som räddas kan

Där stod två herrar vid ett vatten och språkade om ditt och datt. Flugfiskare var
de, det såg man i hatten. Man hade åkt långt för att få stå där och språka om ditt och datt.

Ett plask hördes från pölen, där en regnbåge ville visa att han fanns.

Men herrarna fortsatte att språka om ditt och datt. De språkade om spö och rulle. Om
spö byggt av den store, och om rulle byggt just för dom. Det var priser hit och kvalitet
dit, och ingen ville göra avkall på sitt.

En fågel gjorde en lov och kackade ovarsamt på den enes axel. Fick bannor och hopp om
utrotning till svar för sin ovarsamhet.

Vildmarkens kläder var av högsta kvalitet naturligtvis, men på inget vis gjorda för
sådana missar.

Syrepumpen surrade i takt med kalkningsmaskinen, och regnbågen, den inplanterade
stackarn, simmade övergiven omkring i sin pöl.

Ingen av herrarna hade tid för honom, nu när det var dags för väst och stövel att
granskas. Där stod de och språkade om ditt och datt. Om flugor nästan på krok av guld,
bundna av mästare för att synas och granskas, men inte för att blötas och nötas.

Ett stilla regn gjorde slut på herrarnas samspråk just som diskussionen kommit in på
lina och tafs...

Rädda vad som räddas kan. Spö och rulle, stövel och väst åker i en hast in i den trygga
bilen. Bort och hem från den bistra vildmarken med regn och blåst till stadens trygga
trafikbrus och butikernas varma ljus.

En ensam regnbåge simmar kvar i sin pöl. Inte var det väl regnet som faller över hans
lilla pöl, som gjorde de båda herrarna så arga och tvära, och som fick dem att i all hast
rädda sina fina grejor.

– Det är märkligt, tänker regnbågen, om de nu är så rädda om sina prylar, varför bryr
de sig då inte om vad regnet gör med min lilla pöl? Här regnar det köve och svavel. Man
skulle nog vara flugfiskare istället – tänk så enkelt, då kunde man bara ta sina grejor och
åka hem. Då behövde man inte bry sig om hur det går här ute.

Man skulle nog vara flugfiskare istället...

P.G. Johnson

STREN

den optimala fiskelinan
som håller vad den lovar

Och så kommer vi till den verkliga knuten!

Stren har alltid varit casting-killarnas favoritlina eftersom den har alla egenskaper väl balanserade för långa och säkra kast.

Alla vet att linan aldrig är starkare än den fiskeknut som används och att knuten, om den är välgjord, håller 80—95 % av linans draghållfasthet. Man vet också att en lina i vått tillstånd håller 30—40 % mindre än om den är torr. Har Du sett någon som fiskat med torr lina och utan knut?

Draghållfastheten för Stren är alltid angiven i vått tillstånd med knut — det är ju så den används praktiskt — eller hur?!

Ladda rullen med Stren redan nu om Du vill vara på den säkra sidan!

Nor**mark**[®]
Box 74, 782 00 Malung. Telefon 0280/125 65 växel